

การรู้สารสนเทศของนักศึกษาระดับปริญญาตรี
คณะครุศาสตร์ มหาวิทยาลัยราชภัฏสงขลา

นางสุพิศ ศิริรัตน์

วิทยานิพนธ์นี้เป็นส่วนหนึ่งของการศึกษาตามหลักสูตรปริญญาศิลปศาสตรมหาบัณฑิต
แขนงวิชาสารสนเทศศาสตร์ สาขาวิชาศิลปศาสตร์ มหาวิทยาลัยสุโขทัยธรรมาธิราช

พ.ศ. 2554

**Information Literacy of Undergraduate Students, Faculty of Education,
Songkhla Rajabhat University**

Mrs. Supit Sirirat

A Thesis Submitted in Partial Fulfillment of the Requirements for
the Degree of Master of Arts in Information Science

School of Liberal Arts

Sukhothai Thummathirat University

2011

หัวข้อวิทยานิพนธ์ การรู้สารสนเทศของนักศึกษาระดับปริญญาตรี คณะครุศาสตร์
มหาวิทยาลัยราชภัฏสงขลา
ชื่อและนามสกุล นางสาวสุพิศ ศิริรัตน์
แขนงวิชา สารสนเทศศาสตร์
สาขาวิชา ศิลปศาสตร์ มหาวิทยาลัยสุโขทัยธรรมาธิราช
อาจารย์ที่ปรึกษา 1. ศาสตราจารย์ ดร. ชูติมา สัจจามันท์
2. รองศาสตราจารย์พวา พันธุ์เมฆา

วิทยานิพนธ์นี้ ได้รับความเห็นชอบให้เป็นส่วนหนึ่งของการศึกษา
ตามหลักสูตรระดับปริญญาโท เมื่อวันที่ 9 ธันวาคม 2554

คณะกรรมการสอบวิทยานิพนธ์

อารีย์ ชื่นวัฒนา

ประธานกรรมการ

(ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร. อารีย์ ชื่นวัฒนา)

ชูติมา สัจจามันท์

กรรมการ

(ศาสตราจารย์ ดร. ชูติมา สัจจามันท์)

พวา พันธุ์เมฆา

กรรมการ

(รองศาสตราจารย์พวา พันธุ์เมฆา)

สุจินต์ วิศวรธรรมา

ประธานกรรมการบัณฑิตศึกษา

(รองศาสตราจารย์ ดร. สุจินต์ วิศวรธรรมา)

ชื่อวิทยานิพนธ์ การรู้สารสนเทศของนักศึกษาระดับปริญญาตรี คณะครุศาสตร์

มหาวิทยาลัยราชภัฏสงขลา

ผู้วิจัย นางสุพิศ ศิริรัตน์ รหัสนักศึกษา 2481000566 ปริญญา ศิลปศาสตรมหาบัณฑิต

(สารสนเทศศาสตร์) อาจารย์ที่ปรึกษา (1) ศาสตราจารย์ ดร. ชูติมา ตัจจามันท์

(2) รองศาสตราจารย์พวา พันธุ์เมฆมา ปีการศึกษา 2554

บทคัดย่อ

การวิจัยนี้มีวัตถุประสงค์เพื่อ(1) ศึกษาการรู้สารสนเทศของนักศึกษาระดับปริญญาตรี คณะครุศาสตร์ มหาวิทยาลัยราชภัฏสงขลา และ(2) เปรียบเทียบการรู้สารสนเทศของนักศึกษาระดับปริญญาตรี คณะครุศาสตร์ มหาวิทยาลัยราชภัฏสงขลา จำแนกตามตัวแปรด้านเพศ ชั้นปีที่ศึกษา สาขาวิชาที่ศึกษา ระดับผลการเรียน และประสบการณ์ในการเรียนวิชาเกี่ยวกับการสืบค้นสารสนเทศ

กลุ่มตัวอย่างได้แก่ นักศึกษาระดับปริญญาตรี คณะครุศาสตร์ มหาวิทยาลัยราชภัฏสงขลา ในภาคเรียนที่ 1 ปีการศึกษา 2553 จำนวน 786 คน ได้มาจากการสุ่มแบบแบ่งชั้น เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย ได้แก่ แบบทดสอบ มีค่าความเชื่อมั่นเท่ากับ 0.84 สถิติที่ใช้ในการวิจัย ได้แก่ ค่าร้อยละ ค่าเฉลี่ย ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน การทดสอบค่าที การทดสอบค่าเอฟ และเปรียบเทียบรายคู่ตามวิธีการเชฟเฟ

ผลการวิจัยพบว่า (1) นักศึกษามีการรู้สารสนเทศโดยรวมอยู่ในระดับต่ำ โดยด้านที่อยู่ในระดับปานกลางมีด้านเดียว คือ ด้านการกำหนดชนิดและขอบเขตสารสนเทศ และ (2) ผลการเปรียบเทียบการรู้สารสนเทศตามตัวแปรด้านชั้นปีที่ศึกษา และสาขาวิชาที่ศึกษา พบว่านักศึกษาชั้นปีที่ 3, 4, และ 5 มีการรู้สารสนเทศสูงกว่านักศึกษาชั้นปีที่ 1 และ 2 โดยนักศึกษาสาขาสังคมศึกษามีการรู้สารสนเทศสูงกว่านักศึกษาสาขาการศึกษาพิเศษ สาขาคณิตศาสตร์ และสาขาภาษาไทย ส่วนตัวแปรด้านเพศ ระดับผลการเรียน และประสบการณ์การเรียนวิชาเกี่ยวกับการสืบค้นสารสนเทศ ไม่พบความแตกต่าง

คำสำคัญ การรู้สารสนเทศ นักศึกษาระดับปริญญาตรี คณะครุศาสตร์

Thesis title: Information Literacy of Undergraduate Students, Faculty of Education, Songkhla Rajabhat University

Researcher: Mrs. Supit Sirirat; **ID:** 2481000566; **Degree:** Master of Arts (Information Science); **Thesis advisors:** (1) Dr. Chutima Sacchanand, Professor; (2) Pawa Panmekha, Associate Professor; **Academic year:** 2011

Abstract

The objectives of this research were (1) to study the information literacy level of the undergraduate students of the Faculty of Education at Songkhla Rajabhat University and (2) to compare the students information literacy level in five variables: gender, year of study, field of study, grade, and experience in the course of information retrieval.

A sample used in this study was 786 undergraduate students of the Faculty of Education at Songkhla Rajabhat University who were studying in the first semester of academic year 2010. This sample was drawn through a stratified random sampling procedure. A test, which had the KR-21 reliability coefficient of 0.84, was used to measure the students' information literacy level. Statistics used for analyzing data included percentage, mean, standard deviation, t-test, F-test, and Scheffe's test.

The research findings showed the following results: (1) The students had overall low information literacy level. Only the students' ability to determine the extent of information needed was at a moderate level., and (2) the comparison of the students' information literacy level in five variables showed that students in year 3, 4 and 5 had a higher information literacy level than those in year 1 and 2; students in social sciences had a higher information literacy level than those in special education, mathematics and Thai language, and no significant differences were found between the level of information literacy and the following variables: gender, grade, and experience in the course of information retrieval.

Keywords: Information literacy, Undergraduate students, Faculty of Education

กิตติกรรมประกาศ

วิทยานิพนธ์ฉบับนี้สำเร็จได้ด้วยความกรุณาจากผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร. อารีย์ ชื่นวัฒนา ประธานกรรมการสอบวิทยานิพนธ์ ศาสตราจารย์ ดร. ชุตินา สัจจนันท์ และ รองศาสตราจารย์พวา พันธุ์เมฆมา ที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์ ที่กรุณาถ่ายทอดความรู้ แนวคิด วิธีการ คำแนะนำและตรวจสอบแก้ไขข้อบกพร่องต่าง ๆ ด้วยความเอาใจใส่อย่างดี ผู้วิจัยรู้สึกซาบซึ้งเป็นอย่างยิ่ง ขอกราบขอบคุณอย่างสูง ณ โอกาสนี้

ขอขอบคุณรองศาสตราจารย์ ดร. สมาน ลอยฟ้า รองศาสตราจารย์อัมจิต เลิศพงษ์สมบัติ ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร. สุจิน บุตรดีสุวรรณ ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร. อรรถนัย บัณฑิตย์ และผู้ช่วยศาสตราจารย์ดวงกมล อุ้นจิตติ ผู้เชี่ยวชาญที่กรุณาสละเวลาตรวจสอบเครื่องมือที่ใช้ในการวิจัยในครั้งนี้

ขอขอบคุณคณบดีคณะครุศาสตร์ มหาวิทยาลัยราชภัฏสงขลา ที่ให้ความอนุเคราะห์ ในการเก็บรวบรวมข้อมูลสำหรับการวิจัยในครั้งนี้ และขอขอบคุณ คณบดีคณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยทักษิณ ที่กรุณาให้ความอนุเคราะห์ในการทดลองใช้เครื่องมือในการวิจัย

ขอขอบคุณคณาจารย์ นักศึกษาระดับปริญญาตรี คณะครุศาสตร์ มหาวิทยาลัยราชภัฏสงขลาทุกท่าน ที่เห็นความสำคัญและให้ความร่วมมือในการเก็บรวบรวมข้อมูลในการวิจัยครั้งนี้ เป็นอย่างดี ตลอดจนผู้ที่มีส่วนเกี่ยวข้องในการทำวิทยานิพนธ์ครั้งนี้ทุกท่านที่ได้กรุณาให้การ สนับสนุน ช่วยเหลือ และให้กำลังใจตลอดมา

คุณค่าและประโยชน์อันพึงมีจากวิทยานิพนธ์ฉบับนี้ ผู้วิจัยขอมอบเป็นกตัญญูคุณเวทิตา แด่บิดา มารดา และครูอาจารย์ ตลอดจนผู้มีพระคุณทุกท่าน

สุพิศ ศิริรัตน์

มกราคม 2555

สารบัญ

	หน้า
บทคัดย่อภาษาไทย	ง
บทคัดย่อภาษาอังกฤษ.....	จ
กิตติกรรมประกาศ.....	ฉ
สารบัญตาราง.....	ณ
สารบัญภาพ.....	ญ
บทที่ 1 บทนำ.....	1
ความเป็นมาและความสำคัญของปัญหา.....	1
วัตถุประสงค์ของการวิจัย.....	3
กรอบความคิดทางทฤษฎี.....	4
สมมุติฐานการวิจัย.....	5
ขอบเขตการวิจัย.....	5
นิยามศัพท์เฉพาะ.....	6
ประโยชน์ที่คาดว่าจะได้รับ.....	7
บทที่ 2 วรรณกรรมที่เกี่ยวข้อง	8
การรู้สารสนเทศ.....	9
แนวคิดการรู้สารสนเทศ.....	9
การรู้สารสนเทศกับการศึกษาระดับอุดมศึกษา.....	11
การรู้สารสนเทศกับครู.....	12
มาตรฐานการรู้สารสนเทศระดับอุดมศึกษา.....	16
สภาพแวดล้อมการรู้สารสนเทศของนักศึกษาคณะครุศาสตร์ มหาวิทยาลัยราชภัฏสงขลา.....	26
การจัดการเรียนการสอนของคณะครุศาสตร์ มหาวิทยาลัยราชภัฏสงขลา.....	26
การสอนการรู้สารสนเทศของคณะครุศาสตร์ มหาวิทยาลัยราชภัฏสงขลา.....	27
ลักษณะรายวิชาของคณะครุศาสตร์ มหาวิทยาลัยราชภัฏสงขลา.....	28
การจัดบริการและกิจกรรมของสำนักวิทยบริการและเทคโนโลยีสารสนเทศ.....	30

สารบัญ (ต่อ)

	หน้า
งานวิจัยที่เกี่ยวข้อง.....	31
งานวิจัยในต่างประเทศ.....	32
งานวิจัยในประเทศ.....	35
บทที่ 3 วิธีดำเนินการวิจัย.....	47
ประชากรและกลุ่มตัวอย่าง.....	47
เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย.....	48
การเก็บรวบรวมข้อมูล.....	51
การวิเคราะห์ข้อมูล.....	51
บทที่ 4 ผลการวิเคราะห์ข้อมูล.....	53
ตอนที่ 1 ผลการวิเคราะห์ข้อมูลทั่วไปของนักศึกษา	53
ตอนที่ 2 ผลการวิเคราะห์ระดับการรู้สารสนเทศของนักศึกษา.....	59
ตอนที่ 3 ผลวิเคราะห์การเปรียบเทียบระดับการรู้สารสนเทศของนักศึกษา.....	61
บทที่ 5 สรุปการวิจัย อภิปรายผล และข้อเสนอแนะ.....	74
สรุปการวิจัย.....	74
อภิปรายผล.....	76
ข้อเสนอแนะ.....	82
บรรณานุกรม.....	85
ภาคผนวก.....	90
ก รายชื่อผู้เชี่ยวชาญ.....	91
ข คุณภาพเครื่องมือ.....	93
ค เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย.....	107
ง หนังสือขอความอนุเคราะห์.....	128
ประวัติผู้วิจัย	130

สารบัญตาราง

	หน้า
ตารางที่ 3.1 ประชากรและกลุ่มตัวอย่างจำแนกตามสาขาวิชาที่ศึกษา.....	48
ตารางที่ 4.1 ข้อมูลทั่วไปของนักศึกษาจำแนกตามเพศ.....	53
ตารางที่ 4.2 ข้อมูลทั่วไปของนักศึกษาจำแนกตามชั้นปีที่ศึกษา.....	54
ตารางที่ 4.3 ข้อมูลทั่วไปของนักศึกษาจำแนกตามสาขาวิชาที่ศึกษา.....	55
ตารางที่ 4.4 ข้อมูลทั่วไปของนักศึกษาจำแนกตามระดับผลการเรียน.....	56
ตารางที่ 4.5 ข้อมูลทั่วไปของนักศึกษาจำแนกตามประสบการณ์ในการเรียน.....	57
วิชาเกี่ยวกับการสืบค้นสารสนเทศ.....	
ตารางที่ 4.6 ระดับการรู้สารสนเทศของนักศึกษา.....	59
ตารางที่ 4.7 เปรียบเทียบระดับการรู้สารสนเทศของนักศึกษาจำแนกตามเพศ.....	61
ตารางที่ 4.8 เปรียบเทียบระดับการรู้สารสนเทศของนักศึกษาจำแนกตามชั้นปีที่ศึกษา....	62
ตารางที่ 4.9 เปรียบเทียบรายคู่อระดับการรู้สารสนเทศโดยภาพรวมของนักศึกษาจำแนกตามชั้นปีที่ศึกษา.....	63
ตารางที่ 4.10 เปรียบเทียบรายคู่อระดับการรู้สารสนเทศด้านการกำหนดชนิดและขอบเขตสารสนเทศของนักศึกษาจำแนกตามชั้นปีที่ศึกษา.....	64
ตารางที่ 4.11 เปรียบเทียบรายคู่อระดับการรู้สารสนเทศด้านการเข้าถึงสารสนเทศของนักศึกษาจำแนกตามชั้นปีที่ศึกษา.....	64
ตารางที่ 4.12 เปรียบเทียบรายคู่อระดับการรู้สารสนเทศด้านการประเมินสารสนเทศของนักศึกษาจำแนกตามชั้นปีที่ศึกษา.....	65
ตารางที่ 4.13 เปรียบเทียบรายคู่อระดับการรู้สารสนเทศด้านการใช้สารสนเทศตามหลักจริยธรรมและกฎหมายของนักศึกษาจำแนกตามชั้นปีที่ศึกษา.....	66
ตารางที่ 4.14 เปรียบเทียบระดับการรู้สารสนเทศของนักศึกษาจำแนกตามสาขาวิชาที่ศึกษา	67
ตารางที่ 4.15 เปรียบเทียบรายคู่อระดับการรู้สารสนเทศโดยภาพรวมของนักศึกษาจำแนกตามสาขาวิชาที่ศึกษา.....	68
ตารางที่ 4.16 เปรียบเทียบรายคู่อระดับการรู้สารสนเทศตามด้านการกำหนดชนิดและขอบเขตสารสนเทศของนักศึกษาจำแนกตามสาขาวิชาที่ศึกษา.....	69
ตารางที่ 4.17 เปรียบเทียบรายคู่อระดับการรู้สารสนเทศตามด้านการเข้าถึงสารสนเทศของนักศึกษาจำแนกตามสาขาวิชาที่ศึกษา.....	70

สารบัญตาราง (ต่อ)

	หน้า
ตารางที่ 4.18	71
เปรียบเทียบรายคู่ระดับการรู้สารสนเทศตามด้านการประเมินสารสนเทศ ของนักศึกษาจำแนกตามสาขาวิชาที่ศึกษา.....	
ตารางที่ 4.19	72
เปรียบเทียบระดับการรู้สารสนเทศของนักศึกษาจำแนกตามระดับ ผลการเรียน.....	
ตารางที่ 4.20	73
เปรียบเทียบระดับการรู้สารสนเทศของนักศึกษาจำแนกตามประสพการณ์ การเรียนวิชาเกี่ยวกับการสืบค้นสารสนเทศ.....	

สารบัญภาพ

		หน้า
ภาพที่ 1.1	กรอบแนวคิดในการวิจัย.....	4
ภาพที่ 4.1	ข้อมูลทั่วไปของนักศึกษาจำแนกตามเพศ.....	54
ภาพที่ 4.2	ข้อมูลทั่วไปของนักศึกษาจำแนกตามชั้นปีที่ศึกษา.....	55
ภาพที่ 4.3	ข้อมูลทั่วไปของนักศึกษาจำแนกตามสาขาวิชาที่ศึกษา.....	56
ภาพที่ 4.4	ข้อมูลทั่วไปของนักศึกษาจำแนกตามระดับผลการเรียน.....	57
ภาพที่ 4.5	ข้อมูลทั่วไปของนักศึกษาจำแนกตามประสบการณ์การเรียนรู้ เกี่ยวกับการสืบค้นสารสนเทศ.....	58
ภาพที่ 4.6	ระดับการรู้สารสนเทศของนักศึกษา.....	60

บทที่ 1

บทนำ

1. ความเป็นมาและความสำคัญของปัญหา

ความก้าวหน้าของเทคโนโลยีสารสนเทศและการสื่อสารทำให้เกิดการเปลี่ยนแปลงรูปแบบการเรียนรู้ ตลอดจนวิธีการแสวงหาความรู้ จากระบบการเรียนการสอนแบบดั้งเดิมที่เน้นครูหรือผู้สอนเป็นศูนย์กลางและการถ่ายทอดความรู้จากครูไปสู่การแสวงหาความรู้และการเรียนรู้ด้วยตนเอง การเรียนการสอนที่ยึดหลักผู้เรียนเป็นศูนย์กลางและแนวคิดที่ทุกคนมีความสามารถเรียนรู้และพัฒนาตนเองได้ การปฏิรูปการศึกษาของไทยจึงมีแนวคิดที่ส่งเสริมความสำคัญของการรู้สารสนเทศ และความจำเป็นที่จะต้องสร้างและส่งเสริมให้ผู้เรียนเป็นผู้รู้สารสนเทศ มีนิสัยรักการอ่าน ใฝ่รู้ มีความสามารถในการแสวงหา เข้าถึง และค้นหาสารสนเทศจากแหล่งการเรียนรู้ที่หลากหลาย รู้เท่าทันสารสนเทศ สามารถใช้เทคโนโลยีสารสนเทศได้ โดยเฉพาะคอมพิวเตอร์และอินเทอร์เน็ต รวมทั้งรู้จักสังเคราะห์ข้อมูลข่าวสารเหล่านั้นมาใช้ให้เกิดประโยชน์กับชีวิตของตน สังคม และประเทศชาติ มีความสามารถในการคิดวิเคราะห์อย่างเป็นระบบและมีวิจารณญาณ มีความสามารถในการสื่อสาร การใช้ภาษาอย่างถูกต้องและถูกต้องตามกฎหมาย (สมาคมห้องสมุดแห่งประเทศไทย 2550: 7-8)

การรู้สารสนเทศ (information literacy) เป็นทักษะพื้นฐานที่จำเป็นสำหรับทุกคนทุกสาขาอาชีพ ทั้งในการดำรงชีวิตประจำวันและการประกอบอาชีพ โดยเฉพาะอย่างยิ่งสำหรับนักศึกษาสาขาครุศาสตร์ซึ่งจะออกไปประกอบอาชีพครูทำหน้าที่พัฒนาคนซึ่งเป็นทรัพยากรที่สำคัญที่สุดของประเทศให้เป็นมนุษย์ที่สมบูรณ์ทั้งร่างกาย จิตใจ สติปัญญา ความรู้ควบคู่คุณธรรม จริยธรรมและวัฒนธรรมในการดำรงชีวิต มีความสามารถในการประกอบอาชีพ รู้จักพึ่งพาตนเอง มีความคิดสร้างสรรค์ ใฝ่รู้ และเรียนรู้ด้วยตนเองอย่างต่อเนื่อง ตลอดจนสามารถอยู่ร่วมกับผู้อื่นได้อย่างมีความสุข (สำนักงานคณะกรรมการการศึกษาแห่งชาติ 2542: 5) แนวคิดการรู้สารสนเทศสอดคล้องกับแนวคิดการจัดการเรียนรู้โดยผู้เรียนนำตนเอง (self-directed learning) หมายถึงการให้โอกาสผู้เรียนวางแผนการเรียนรู้ด้วยตนเอง ซึ่งครอบคลุมการวินิจฉัยความต้องการในการเรียนรู้ของตน การตั้งเป้าหมายหรือวัตถุประสงค์ของการเรียนรู้ การเลือกวิธีการเรียนรู้ การแสวงหาแหล่งความรู้ การรวบรวมข้อมูล การวิเคราะห์ข้อมูล รวมทั้งการประเมินตนเอง

(ทศนา แคมมณี 2548: 125) การสร้างให้ผู้เรียนเป็นผู้รู้สารสนเทศ จึงจำเป็นต้องเริ่มดำเนินการปูพื้นฐานตั้งแต่การศึกษาระดับต้นและต่อเนื่องจนถึงระดับอุดมศึกษา

ทักษะการรู้สารสนเทศ มีความจำเป็นสำหรับนักศึกษาสาขาครุศาสตร์ ดังปรากฏในมาตรฐานวิชาชีพทางการศึกษาของสำนักมาตรฐานวิชาชีพ สำนักงานเลขาธิการคุรุสภา (2548) ซึ่งได้บูรณาการสมรรถนะที่เกี่ยวข้องกับการรู้สารสนเทศทั้งด้านภาษาและเทคโนโลยี ด้านการจัดการเรียนรู้ที่เน้นผู้เรียนเป็นสำคัญ ด้านการใช้เทคโนโลยีสารสนเทศและนวัตกรรมทางการศึกษา และด้านการคิดวิเคราะห์ สังเคราะห์ ดังนี้

ด้านภาษาและเทคโนโลยี สามารถใช้ทักษะในการฟัง พูด อ่าน เขียน เพื่อการสื่อความหมายได้อย่างถูกต้อง ทั้งภาษาไทย ภาษาอังกฤษ และภาษาถิ่น สามารถใช้คอมพิวเตอร์ขั้นพื้นฐานได้

ด้านการจัดการเรียนรู้ที่เน้นผู้เรียนเป็นสำคัญ สามารถบูรณาการสาระการเรียนรู้ให้สอดคล้องกับชีวิตจริง จัดกิจกรรมการเรียนรู้ที่เน้นการปฏิบัติจริงเพื่อให้ผู้เรียนคิดเป็น ทำเป็นและแก้ปัญหาได้

ด้านการใช้เทคโนโลยีสารสนเทศและนวัตกรรมทางการศึกษา สามารถเลือกใช้และพัฒนาเทคโนโลยีสารสนเทศ สร้างและปรับปรุงนวัตกรรมทางการศึกษาเพื่อให้ผู้เรียนเกิดการเรียนรู้ที่ดี ตลอดจนสามารถแสวงหาแหล่งเรียนรู้ที่หลากหลายเพื่อส่งเสริมการเรียนรู้ของผู้เรียน

ด้านการคิดวิเคราะห์ สังเคราะห์ สามารถวิเคราะห์สภาพปัญหา องค์กรความรู้เพื่อนำไปใช้พัฒนาตนเอง พัฒนางาน ตลอดจนสมรรถนะด้านอื่นๆ เพื่อให้สอดคล้องกับการเปลี่ยนแปลง สามารถปฏิบัติงานหรือดำเนินกิจกรรมในวิชาชีพครูได้อย่างมีประสิทธิภาพ (สำนักมาตรฐานวิชาชีพ สำนักงานเลขาธิการคุรุสภา 2548: 8-14)

นอกจากนี้ทักษะการรู้สารสนเทศ ยังสะท้อนในกรอบมาตรฐานคุณวุฒิระดับอุดมศึกษาหรือ ทีคิวเอฟ (Thai Quality Framework -TQF) ของสำนักงานคณะกรรมการการอุดมศึกษา (2552) ในฐานะที่เป็นหน่วยงานกำกับและส่งเสริมการดำเนินการของสถาบันการอุดมศึกษา กรอบมาตรฐานดังกล่าวครอบคลุมผลการเรียนรู้ที่คาดหวังให้บัณฑิตมีอย่างน้อย 5 ด้านคือ ด้านคุณธรรม จริยธรรม ด้านความรู้ ด้านทักษะทางปัญญา ด้านทักษะการวิเคราะห์ ด้านการสื่อสารและเทคโนโลยี ซึ่งการรู้สารสนเทศมีส่วนเสริมสร้างและพัฒนาผลการเรียนรู้ของบัณฑิตตามกรอบมาตรฐานแต่ละด้านด้วย

มหาวิทยาลัยราชภัฏสงขลา เป็นสถาบันอุดมศึกษาเพื่อพัฒนาท้องถิ่น มุ่งผลิตครูและบัณฑิตที่มีคุณธรรมนำความรู้ (มหาวิทยาลัยราชภัฏสงขลา 2554) ได้เปิดสอนหลักสูตรครุศาสตร์

มาตั้งแต่ พ.ศ. 2462 โดยเริ่มจากการเปิดสอนหลักสูตรประกาศนียบัตร ต่อมา พ.ศ. 2516 ขยายเปิดสอนถึงระดับปริญญาตรี โดยรับนักศึกษาที่เรียนจบ ป.กศ.สูง เข้าศึกษาต่อ 2 ปี ผู้สำเร็จ การศึกษาจะได้รับวุฒิสถาบันบัณฑิต (ค.บ.) และเริ่มเปิดสอนระดับปริญญาโทใน พ.ศ. 2544 จนปัจจุบัน มหาวิทยาลัยราชภัฏสงขลา ยังคงเน้นการผลิตครูและพัฒนาศักยภาพบุคลากรทาง การศึกษาเพื่อยกระดับครูและพัฒนามูลากรทางการศึกษาให้มีคุณภาพตามมาตรฐานวิชาการและ วิชาชีพ ก้าวทันต่อการเปลี่ยนแปลงทางเทคโนโลยี โดยคณะครุศาสตร์ได้กำหนดแนวทางในการ ดำเนินงานของคณะที่สอดคล้องกับนโยบายหลักของมหาวิทยาลัย มีเป้าหมายคือ การเป็นเลิศใน การผลิต พัฒนาครู และบุคลากรทางการศึกษาตามมาตรฐานการเป็นวิชาชีพชั้นสูงให้สามารถใช้ เทคโนโลยีสารสนเทศแสวงหาและสร้างองค์ความรู้ได้อย่างมีประสิทธิภาพ พัฒนาผู้เรียนให้เป็น คนดี คนเก่ง รักการเรียนรู้ รู้เท่าทันการเปลี่ยนแปลงของสังคม สามารถวิเคราะห์เหตุการณ์ต่างๆ ที่เป็นประเด็นทางสังคมได้อย่างมีวิจารณญาณ สามารถบูรณาการความรู้ไปสู่การจัดการศึกษา เพื่อพัฒนาผู้เรียนให้เป็นคนดี มีคุณธรรม จริยธรรม มีทักษะในการใช้ภาษาในการสื่อสารทั้ง ภาษาไทยและภาษาต่างประเทศ มีความคิดริเริ่ม สร้างสรรค์ ใฝ่รู้ พัฒนาตนเอง และพัฒนางาน อย่างต่อเนื่องโดยเน้นบัณฑิตที่มีคุณลักษณะที่พึงประสงค์คือ รอบรู้ จัดการเรียนรู้ดี มีคุณธรรม และจรรยาบรรณ มุ่งมั่นพัฒนา (คณะครุศาสตร์ มหาวิทยาลัยราชภัฏสงขลา 2554)

จากความสำคัญของการรู้สารสนเทศต่อนักศึกษาคณะครุศาสตร์ อีกทั้งยังไม่มี การวิจัยการรู้สารสนเทศของนักศึกษาระดับปริญญาตรี คณะครุศาสตร์ มหาวิทยาลัยราชภัฏสงขลา มาก่อนผู้วิจัยในฐานะบรรณารักษ์ สำนักวิทยบริการและเทคโนโลยีสารสนเทศ มหาวิทยาลัย ราชภัฏสงขลา ซึ่งมีส่วนเกี่ยวข้องกับการส่งเสริมและการพัฒนาการรู้สารสนเทศของผู้ใช้บริการ จึงมีความสนใจศึกษาการรู้สารสนเทศของนักศึกษาที่จะออกไปประกอบอาชีพครู ซึ่งมีบทบาท สำคัญในการสร้างคนและพัฒนาประเทศชาติในอนาคต และเพื่อนำผลการวิจัยไปใช้เป็นแนว ทางการพัฒนาการรู้สารสนเทศของนักศึกษาคณะครุศาสตร์ มหาวิทยาลัยราชภัฏสงขลาต่อไป

2. วัตถุประสงค์ของการวิจัย

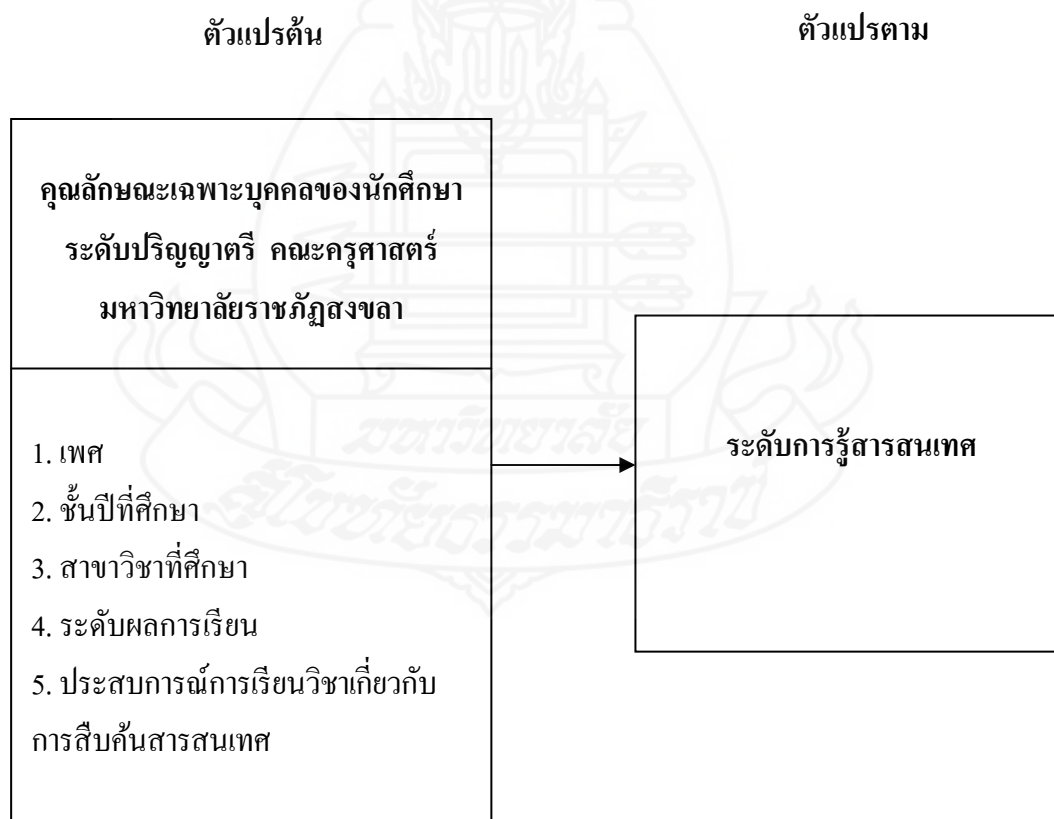
การวิจัยการศึกษาการรู้สารสนเทศของนักศึกษาระดับปริญญาตรี คณะครุศาสตร์ มหาวิทยาลัยราชภัฏสงขลา มีวัตถุประสงค์ ดังนี้

2.1 เพื่อศึกษาระดับการรู้สารสนเทศของนักศึกษาระดับปริญญาตรี คณะครุศาสตร์ มหาวิทยาลัยราชภัฏสงขลา

2.2 เพื่อเปรียบเทียบระดับการรู้สารสนเทศของนักศึกษาระดับปริญญาตรี คณะครุศาสตร์ มหาวิทยาลัยราชภัฏสงขลา จำแนกตามเพศ ชั้นปีที่ศึกษา สาขาวิชา ระดับผลการเรียน และประสบการณ์การเรียนรู้วิชาเกี่ยวกับการสืบค้นสารสนเทศ

3. กรอบความคิดทางทฤษฎี

จากการศึกษาเอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับการรู้สารสนเทศ ตัวแปรและแนวคิดที่ได้จากการศึกษาที่สอดคล้องกับการรู้สารสนเทศโดยใช้มาตรฐานการรู้สารสนเทศระดับอุดมศึกษาของสมาคมห้องสมุดมหาวิทยาลัยและห้องสมุดวิจัยแห่งสหรัฐอเมริกา (Association of College and Research Library: ACRL 2000) ผู้วิจัยได้คัดเลือกตัวแปรที่จะศึกษาการรู้สารสนเทศของนักศึกษาระดับปริญญาตรี คณะครุศาสตร์ มหาวิทยาลัยราชภัฏสงขลา เพื่อใช้เป็นกรอบแนวคิดในการวิจัย ดังนี้

ภาพที่ 1.1 กรอบแนวคิดในการวิจัย

4. สมมติฐานการวิจัย

การวิจัยเรื่องการรู้สารสนเทศของนักศึกษาระดับปริญญาตรี คณะครุศาสตร์ มหาวิทยาลัยราชภัฏสงขลา ผู้วิจัยกำหนดสมมติฐานการวิจัย ดังนี้

- 4.1 นักศึกษาระดับปริญญาตรี คณะครุศาสตร์ มหาวิทยาลัยราชภัฏสงขลา ที่มีเพศต่างกัน มีระดับการรู้สารสนเทศแตกต่างกัน
- 4.2 นักศึกษาระดับปริญญาตรี คณะครุศาสตร์ มหาวิทยาลัยราชภัฏสงขลา ที่ศึกษาชั้นปีต่างกัน มีระดับการรู้สารสนเทศแตกต่างกัน
- 4.3 นักศึกษาระดับปริญญาตรี คณะครุศาสตร์ มหาวิทยาลัยราชภัฏสงขลา ที่ศึกษาสาขาวิชาต่างกัน มีระดับการรู้สารสนเทศแตกต่างกัน
- 4.4 นักศึกษาระดับปริญญาตรี คณะครุศาสตร์ มหาวิทยาลัยราชภัฏสงขลา ที่มีระดับผลการเรียนต่างกัน มีระดับการรู้สารสนเทศแตกต่างกัน
- 4.5 นักศึกษาระดับปริญญาตรี คณะครุศาสตร์ มหาวิทยาลัยราชภัฏสงขลา ที่มีประสบการณ์การเรียนรู้วิชาเกี่ยวกับการสืบค้นสารสนเทศต่างกัน มีระดับการรู้สารสนเทศแตกต่างกัน

5. ขอบเขตการวิจัย

การวิจัยเรื่องการรู้สารสนเทศของนักศึกษาระดับปริญญาตรี คณะครุศาสตร์ มหาวิทยาลัยราชภัฏสงขลา ผู้วิจัยกำหนดขอบเขตของการวิจัยดังนี้

5.1 ประชากรและกลุ่มตัวอย่าง

ประชากรที่ใช้ในการวิจัยในครั้งนี้เป็นนักศึกษาระดับปริญญาตรี คณะครุศาสตร์ มหาวิทยาลัยราชภัฏสงขลา ที่ลงทะเบียนเรียนในภาคเรียนที่ 1 ปีการศึกษา 2553 จำนวน 786 คน โดยการสุ่มแบบแบ่งชั้น ซึ่งมากกว่าจำนวนขั้นต่ำที่กำหนดไว้ในตารางกำหนดขนาดกลุ่มตัวอย่างของเครจซี่และมอร์แกน (Krejcie & Morgan) (พวา พันธุ์เมฆา 2549: 204)

5.2 มาตรฐานที่ใช้ในการศึกษา

การศึกษานี้มุ่งศึกษาการรู้สารสนเทศของนักศึกษาระดับปริญญาตรี คณะครุศาสตร์ มหาวิทยาลัยราชภัฏสงขลา โดยศึกษาการรู้สารสนเทศที่ครอบคลุมมาตรฐาน 4 ด้าน ดังนี้

5.2.1 ด้านการกำหนดชนิดและขอบเขตสารสนเทศ

5.2.2 ด้านการเข้าถึงสารสนเทศ

5.2.3 ด้านการประเมินสารสนเทศ

5.2.4 ด้านการใช้สารสนเทศตามหลักจริยธรรมและกฎหมาย

5.3 ขอบเขตด้านตัวแปร แบ่งได้เป็น 2 ประเภท ดังนี้

5.3.1 **ตัวแปรอิสระ** ได้แก่ ข้อมูลทั่วไปของนักศึกษาระดับปริญญาตรี

คณะครุศาสตร์ มหาวิทยาลัยราชภัฏสงขลา

- 1) เพศ
- 2) ชั้นปีที่ศึกษา
- 3) สาขาวิชาที่ศึกษา
- 4) ระดับผลการเรียน
- 5) ประสบการณ์การเรียนวิชาเกี่ยวกับการสืบค้นสารสนเทศ

5.3.2 **ตัวแปรตาม** ได้แก่ ระดับการรู้สารสนเทศของนักศึกษาระดับปริญญาตรี

คณะครุศาสตร์ มหาวิทยาลัยราชภัฏสงขลา

6. นิยามศัพท์เฉพาะ

6.1 **การรู้สารสนเทศ** หมายถึง ความรู้ความสามารถของนักศึกษา ด้านการกำหนดชนิดและขอบเขตสารสนเทศ ด้านการเข้าถึงสารสนเทศ ด้านการประเมินสารสนเทศ และด้านการใช้สารสนเทศตามหลักจริยธรรมและกฎหมาย

6.2 **นักศึกษา** หมายถึง นักศึกษาระดับปริญญาตรี (ภาคปกติ) ที่ศึกษาคณะครุศาสตร์ มหาวิทยาลัยราชภัฏสงขลา ภาคเรียนที่ 1 ปีการศึกษา 2553

6.3 **ชั้นปีที่ศึกษา** หมายถึง ระดับชั้นปีที่ศึกษา ประกอบด้วยกัน 5 ชั้นปี คือ ชั้นปีที่ 1 – ชั้นปีที่ 5

6.4 **สาขาวิชาที่ศึกษา** หมายถึง สาขาวิชาในคณะครุศาสตร์ที่นักศึกษาศึกษาอยู่ ประกอบด้วย 7 สาขาวิชา ดังนี้ 1) สังคมศึกษา 2) ภาษาไทย 3) ภาษาอังกฤษ 4) การศึกษาพิเศษ 5) การศึกษาปฐมวัย 6) คณิตศาสตร์ และ 7) วิทยาศาสตร์ทั่วไป

6.5 **ระดับผลการเรียน** หมายถึง คะแนนเฉลี่ยสะสมของนักศึกษา ในภาคเรียนที่ผ่านมา โดยแบ่งผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนเป็น 2 ระดับคือ 1) ระดับคะแนนเฉลี่ยสะสมไม่เกิน 2.75 และ 2) ระดับคะแนนเฉลี่ยสะสม ตั้งแต่ 2.76 ขึ้นไป

6.6 ประสพการณ์การเรียนรู้วิชาเกี่ยวกับการสืบค้นสารสนเทศ หมายถึง ประสพการณ์ของนักศึกษาในการศึกษาวิชา 1) 1500101 ภาษาไทยเพื่อการสื่อสารและการสืบค้น 2) 1500102 ภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารและการสืบค้น หรือ 3) 1500305 สารสนเทศกับการศึกษาค้นคว้า

7. ประโยชน์ที่คาดว่าจะได้รับ

ผลการวิจัยการรู้สารสนเทศของนักศึกษาระดับปริญญาตรี คณะครุศาสตร์ มหาวิทยาลัยราชภัฏสงขลา จะเป็นประโยชน์ต่อมหาวิทยาลัยและหน่วยงานที่เกี่ยวข้อง ดังนี้

7.1 มหาวิทยาลัยราชภัฏสงขลา สามารถนำผลการวิจัยที่ได้ไปใช้แนวทางในการกำหนดนโยบายการรู้สารสนเทศ โดยความร่วมมือของทุกหน่วยงานที่เกี่ยวข้อง

7.2 คณะครุศาสตร์ มหาวิทยาลัยราชภัฏสงขลา สามารถนำผลการวิจัยที่ได้ไปใช้เป็นแนวคิดในการปรับหลักสูตรการเรียนการสอน โดยการบูรณาการการรู้สารสนเทศกับรายวิชาต่างๆ เพื่อการจัดการเรียนรู้ให้สอดคล้องและเหมาะสมกับสภาพสังคมสารสนเทศและสังคมความรู้ปัจจุบัน

7.3 สำนักวิทยบริการและเทคโนโลยีสารสนเทศ มหาวิทยาลัยราชภัฏสงขลา สามารถนำผลการวิจัยไปใช้ในการวางแผนการจัดกิจกรรมเพื่อส่งเสริมการรู้สารสนเทศของนักศึกษา อันนำไปสู่การสร้างพื้นฐานการเรียนรู้ด้วยตนเองตลอดชีวิตแก่นักศึกษาในสังคมสารสนเทศต่อไป

บทที่ 2

วรรณกรรมที่เกี่ยวข้อง

ในการวิจัยนี้ ผู้วิจัยปริทัศน์เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับการรู้สารสนเทศของนักศึกษาระดับปริญญาตรี คณะครุศาสตร์ มหาวิทยาลัยราชภัฏสงขลา ตามหัวข้อต่อไปนี้

1. การรู้สารสนเทศ
 - 1.1 แนวคิดการรู้สารสนเทศ
 - 1.2 การรู้สารสนเทศกับการศึกษาระดับอุดมศึกษา
 - 1.3 การรู้สารสนเทศกับครู
 - 1.4 มาตรฐานการรู้สารสนเทศระดับอุดมศึกษา
2. สภาพแวดล้อมการรู้สารสนเทศของนักศึกษาคณะครุศาสตร์
 - 2.1 การจัดการเรียนการสอนของของคณะครุศาสตร์ มหาวิทยาลัยราชภัฏสงขลา
 - 2.2 การสอนการรู้สารสนเทศของคณะครุศาสตร์ มหาวิทยาลัยราชภัฏสงขลา
 - 2.3 ลักษณะรายวิชาของคณะครุศาสตร์ มหาวิทยาลัยราชภัฏสงขลา
 - 2.4 การจัดบริการและกิจกรรมของสำนักวิทยบริการและเทคโนโลยีสารสนเทศ
3. งานวิจัยที่เกี่ยวข้อง
 - 3.1 งานวิจัยในต่างประเทศ
 - 3.2 งานวิจัยในประเทศ

1. การรู้สารสนเทศ

1.1 แนวคิดการรู้สารสนเทศ

การรู้สารสนเทศ หมายถึง ความรู้ ความสามารถ ทักษะของบุคคลในการระบุความต้องการสารสนเทศของตนเอง ความสามารถในการค้นหา แสวงหาสารสนเทศ การเข้าถึงแหล่งความรู้ ความสามารถในการวิเคราะห์ การประเมินสารสนเทศ ตลอดจนความสามารถในการใช้สารสนเทศอย่างมีประสิทธิภาพ การรู้สารสนเทศ พัฒนามาจากการรู้หนังสือ แต่ขยายขอบเขตกว้างกว่า เพื่อให้สอดคล้องกับสภาพสังคม เศรษฐกิจ และการเมืองที่เปลี่ยนแปลงไป การรู้สารสนเทศ ยังไม่มีศัพท์บัญญัติเป็นภาษาไทยอย่างเป็นทางการ จึงมีผู้ใช้คำภาษาไทยแตกต่างกันออกไป เช่นการรู้สารสนเทศ การรู้เท่าทันสารสนเทศ ความรอบรู้สารสนเทศ ความสามารถทางสารสนเทศ (ชุตินา สัจจามันท์ 2548: 35)

การรู้สารสนเทศเป็นทั้งความรู้ ความสามารถ ทักษะและกระบวนการอันเป็นประโยชน์ในการพัฒนาการเรียนรู้และทักษะชีวิต ช่วยพัฒนาผู้เรียนให้เป็นผู้รู้สารสนเทศและมีคุณลักษณะที่พึงประสงค์ในสังคมแห่งการเปลี่ยนแปลงในด้านต่างๆ ดังนี้

ด้านเทคโนโลยีสารสนเทศ การรู้คอมพิวเตอร์ขั้นพื้นฐานเป็นองค์ประกอบสำคัญของ การรู้สารสนเทศ โดยเฉพาะในกระบวนการเข้าถึงและค้นคืนสารสนเทศจากฐานข้อมูล รายการสาธารณะ จากอินเทอร์เน็ต หรือจากสื่ออิเล็กทรอนิกส์อื่นๆ

ด้านภาษา ความรู้และทักษะด้านภาษามีความสำคัญในขั้นตอนการค้นคืนสารสนเทศ มีการกำหนดคำค้น คำสำคัญ หรือหัวเรื่องในการใช้สารสนเทศ โดยเฉพาะสารสนเทศจากอินเทอร์เน็ต และการนำเสนอสารสนเทศ ผู้เรียนจำเป็นต้องมีความรู้ความสามารถ และทักษะทางภาษาทั้งภาษาไทยและภาษาอังกฤษ

ด้านความคิด การพัฒนาผู้เรียนให้มีความคิด รู้จักคิดวิเคราะห์ เป็นกระบวนการสำคัญในการสอนเรื่องการรู้สารสนเทศ และการสร้างผู้รู้สารสนเทศ การคิดเชิงวิเคราะห์ การคิดอย่างมีระบบ และการคิดอย่างมีวิจารณญาณควรได้รับการส่งเสริมทุกขั้นตอน ตั้งแต่การแสวงหา การเข้าถึง การประเมิน วิเคราะห์ สังเคราะห์ และการใช้สารสนเทศ

ด้านคุณธรรม จริยธรรม และจรรยาบรรณ การสร้างผู้เรียนให้เป็นคนดี มีคุณธรรม จริยธรรมและจรรยาบรรณมีความสำคัญและเป็นเป้าหมายหลักของการจัดการศึกษา การรู้สารสนเทศช่วยสร้างเสริมและเน้นย้ำให้ผู้เรียนมีคุณธรรม จริยธรรมและจรรยาบรรณ ในทุกขั้นตอนไม่ว่าจะในการแสวงหาสารสนเทศ การเข้าถึงสารสนเทศ การใช้สารสนเทศ

เช่นเรื่องการนำข้อความหรือแนวคิดของผู้อื่นมาใช้ในงานของตนจำเป็นต้องได้รับการอ้างอิง เรื่องลิขสิทธิ์และการใช้สารสนเทศโดยชอบอย่างมีคุณธรรม จริยธรรมและจรรยาบรรณ (ชุตินา สัจจนันท์ 2544: 56)

ในยุคความก้าวหน้าของเทคโนโลยีสารสนเทศ มีการเปลี่ยนแปลงเกิดขึ้นในทุกสาขา อาชีพ ทุกองค์กร อย่างกว้างขวาง รวดเร็วและต่อเนื่อง กระแสโลกาภิวัตน์ที่แผ่ถึงกันทั่วโลก มีข้อมูลข่าวสารหรือสารสนเทศเป็นหัวใจสำคัญ และมีเทคโนโลยีสารสนเทศเป็นพลังขับเคลื่อน หรือปัจจัยหลักที่ส่งผลให้เกิดการปรับเปลี่ยนในสังคม ทั้งสังคมโลกและสังคมไทย การเข้าสู่ สังคมสารสนเทศในปลายคริสต์ศตวรรษที่ 20 และสังคมความรู้ในคริสต์ศตวรรษที่ 21 การรู้สารสนเทศถือเป็นเรื่องสำคัญที่ควรสร้างความตระหนักให้กับบุคคลในการดำรงชีวิตในสังคม รวมทั้งสถาบันการศึกษาทุกระดับ ทั้งในระดับพื้นฐานและระดับสูง โดยเฉพาะสถาบันอุดมศึกษา ที่จะต้องสร้างความเปลี่ยนแปลงให้ผู้เรียนเป็นผู้รู้สารสนเทศสู่สังคมการเรียนรู้ (ชุตินา สัจจนันท์ 2544: 50)

การเปลี่ยนแปลงดังกล่าวส่งผลต่อคุณภาพผู้เรียนในระดับอุดมศึกษา จากผลการ ประเมินคุณภาพภายนอกของ สมศ.(สำนักงานรับรองมาตรฐานและการประเมินคุณภาพการศึกษา 2549 อ้างถึงใน สำนักงานเลขาธิการสภาการศึกษา 2551: 23) พบว่าบัณฑิตยังขาดทักษะด้านการคิด วิเคราะห์ ความสามารถในการแก้ปัญหา และทักษะความรู้พื้นฐานที่จำเป็นเช่น ภาษา คอมพิวเตอร์ และความสามารถในการบริหารจัดการ ปรีป เมธาคูณวุฒิ (2544: 25) ได้กล่าวถึง การจัดการเรียนการสอนและการเปลี่ยนแปลงที่เกิดขึ้นอันส่งผลให้สถาบันอุดมศึกษาได้ทบทวน บทบาทและแนวทางในการจัดการศึกษา โดยเฉพาะนักศึกษาต้องปรับเปลี่ยนกระบวนการคิด และแนวทางในการจัดการศึกษาทั้งระบบ ทุกระดับ รวมทั้งครูผู้สอนและผู้จัดการศึกษาจะต้อง เปลี่ยนแปลงบทบาทจากการเป็นผู้ชี้แนะ ผู้ถ่ายทอดความรู้ ไปเป็นผู้ช่วยเหลือ ส่งเสริม และ สนับสนุนให้ผู้เรียนเกิดการเรียนรู้อย่างมีประสิทธิภาพ สามารถแสวงหาความรู้จากสื่อและ แหล่งเรียนรู้ต่างๆ ครูต้องรู้จักค้นหา สังเกต จดจำและรวบรวมข้อมูลข่าวสารตามสถานการณ์ของ สังคมทุกด้าน โดยเฉพาะสารสนเทศเกี่ยวกับวิชาชีพครู สามารถวิเคราะห์ วิเคราะห์อย่างมีเหตุผล ใช้ข้อมูลประกอบการแก้ปัญหา พัฒนาตนเอง พัฒนางาน และพัฒนาสังคมได้อย่างเหมาะสม รวมทั้งการให้ข้อมูลที่ถูกต้องแก่ผู้เรียน เพื่อพัฒนาข้อมูลเหล่านั้นไปใช้สร้างสรรค์ความรู้ ของตนเองต่อไป อีกทั้งยังสอดคล้องกับวัตถุประสงค์ของแผนการศึกษาแห่งชาติ ฉบับปรับปรุง พ.ศ.2552-2559 (สำนักงานเลขาธิการสภาการศึกษา 2553: 23) ที่บูรณาการการศึกษาทุกระดับเพื่อ เป็นกรอบแนวทางในการพัฒนาการศึกษาของหน่วยงานต่างๆของประเทศ และเชื่อมโยงการ

พัฒนาการศึกษากับการพัฒนาในด้านต่างๆ ทั้งด้านเศรษฐกิจ สังคม การเมือง การปกครอง วัฒนธรรม สิ่งแวดล้อม วิทยาศาสตร์ และเทคโนโลยี มุ่งพัฒนาคนอย่างรอบด้านและสมดุล เพื่อเป็นฐานหลักของการพัฒนา เป้าหมายรวมอยู่ที่คนไทยเป็นคนดี คนเก่ง มีความสุข โดยเฉพาะ การพัฒนาคุณภาพการศึกษาและการเรียนรู้ในทุกระดับและทุกประเภทการศึกษา เพื่อให้ผู้เรียนมีความรู้ ความสามารถ มีสมรรถนะทั้งด้านการอ่าน การเขียน ทั้งภาษาไทยและภาษาต่างประเทศ การคิดคำนวณ คณิตวิเคราะห์ แก้ปัญหา คณิตเรีมี สร้างสรรค์ รักการอ่าน มีนิสัยใฝ่รู้ สามารถเรียนรู้ด้วยตนเอง แสวงหาและพัฒนาความรู้ด้วยตนเองอย่างต่อเนื่องตลอดชีวิต มีความรู้เชิงวิชาการและสมรรถนะทางวิชาชีพ สามารถประกอบอาชีพและอยู่ร่วมกับผู้อื่นได้อย่างมีความสุข

1.2 การรู้สารสนเทศกับการศึกษาระดับอุดมศึกษา

การรู้สารสนเทศเป็นองค์ประกอบพื้นฐานของการศึกษาดังแต่ระดับพื้นฐาน ถึงระดับอุดมศึกษา ในปัจจุบันการเรียนการสอนในระดับอุดมศึกษามุ่งเน้นให้ผู้เรียนศึกษาหาความรู้ด้วยตนเองและเรียนรู้ได้ตลอดเวลา (สมาน ลอยฟ้า 2544: 5) ผู้สอนเป็นผู้เอื้ออำนวยให้เกิดการเรียนรู้ แนวทางการจัดการเรียนการสอนดังกล่าวนำไปสู่การเรียนรู้ตลอดชีวิต และการเรียนการสอนในรูปแบบนี้ยังเป็นการเปิดโอกาสให้ผู้เรียนสามารถเรียนรู้ด้วยตนเองอย่างอิสระ โดยการจัดกิจกรรมการเรียนการสอนที่ทำให้ผู้เรียนสามารถพัฒนาทักษะและกระบวนการเรียนรู้ด้วยตนเอง ผู้เรียนได้รับการกระตุ้นให้เกิดกระบวนการคิดอย่างมีวิจารณญาณ

การเปลี่ยนแปลงรูปแบบการเรียนการสอน จากเดิมที่ผู้เรียนมีลักษณะเป็นผู้ตามและผู้รับสารสนเทศจากผู้สอน ไปสู่ผู้เรียนที่มีความกระตือรือร้นและเป็นผู้ควบคุมการเรียนรู้ของตนเองมากขึ้น เกิดการเรียนรู้ที่สอดคล้องกับความสามารถและความสนใจของแต่ละคน ผู้เรียนมีความรับผิดชอบต่อการเรียนรู้ของตนเอง รู้ที่จะบริโภคนสารสนเทศที่มีประสิทธิภาพ และรู้ว่าสารสนเทศมีการบันทึกในสื่อที่หลากหลายลักษณะซึ่งแต่ละรูปแบบจะสนองความสนใจที่แตกต่างกันรวมทั้งมีความคิดเชิงวิเคราะห์มากขึ้น โดยเฉพาะเมื่อต้องตัดสินใจเกี่ยวกับการที่จะต้องใช้ทรัพยากรสารสนเทศต่างๆ (วนุชชิตา สุภักวินิช 2547: 9) ปัจจุบันสถาบันอุดมศึกษาได้เล็งเห็นความสำคัญของการรู้สารสนเทศจึงได้พยายามสร้างทักษะดังกล่าวให้เกิดขึ้นกับตัวนักศึกษา มีการจัดการเรียนการสอนวิชาการรู้สารสนเทศให้แก่นักศึกษาเป็นรายวิชาเฉพาะ หรือการบูรณาการไว้ในหลักสูตร เช่นมหาวิทยาลัยขอนแก่น มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ และมหาวิทยาลัยวลัยลักษณ์ มีรายวิชาการรู้สารสนเทศ โดยกำหนดขอบเขตรายวิชาที่ครอบคลุมเนื้อหาใกล้เคียงกันได้แก่ ความสำคัญของการรู้สารสนเทศ กระบวนการพัฒนาความรู้และทักษะสารสนเทศ ประกอบด้วย การวิเคราะห์ความต้องการสารสนเทศ การเลือกแหล่งและทรัพยากรสารสนเทศ การสืบค้นสารสนเทศโดยใช้เทคโนโลยีสารสนเทศ การวิเคราะห์ สังเคราะห์และการประเมินสารสนเทศ

การเรียบเรียงและการนำเสนอสารสนเทศในรูปแบบต่างๆอย่างเหมาะสมและมีประสิทธิภาพ ตลอดจนเสริมสร้างให้ผู้เรียนมีเจตคติที่ดีและมีนิสัยในการใฝ่หาความรู้ (รัศรินทร์ เกตุชาติ 2550: 20)

1.3 การรู้สารสนเทศกับครู

การจัดการเรียนการสอนระดับอุดมศึกษาตามพระราชบัญญัติการศึกษาแห่งชาติ พ.ศ. 2542 (สำนักงานคณะกรรมการการศึกษาแห่งชาติ 2542) ยึดหลักผู้เรียนเป็นศูนย์กลาง ทุกคนมีความสามารถเรียนรู้และพัฒนาตนเองได้ และถือว่าผู้เรียนสำคัญที่สุด กระบวนการจัดการศึกษา ส่งเสริมให้ผู้เรียนสามารถพัฒนาตามธรรมชาติและเต็มศักยภาพ การจัดการเรียนรู้ให้สอดคล้องกับความสนใจและความถนัดของผู้เรียน ฝึกทักษะการคิด การจัดการ การเผชิญสถานการณ์ และการประยุกต์ความรู้มาใช้เพื่อป้องกันและแก้ปัญหา การจัดกิจกรรมให้ผู้เรียนเรียนรู้จากประสบการณ์จริง มีความมุ่งหมายเฉพาะที่จะพัฒนาวิชาการ วิชาชีพขั้นสูง และการค้นคว้าวิจัยเพื่อพัฒนาองค์ความรู้และพัฒนาสังคม ให้สถานศึกษาพัฒนากระบวนการเรียนการสอนที่มีประสิทธิภาพ รวมทั้งส่งเสริมให้ผู้สอนสามารถวิจัยเพื่อพัฒนาการเรียนรู้ที่เหมาะสมกับผู้เรียนในแต่ละระดับการศึกษา เพื่อความสอดคล้องและสนองพระราชบัญญัติการศึกษาแห่งชาติพ.ศ. 2542 ในการปฏิรูปการศึกษา สิ่งที่สำคัญและเป็นผลโดยตรงต่อการสร้างและพัฒนากำลังคนคือการปฏิรูปกระบวนการเรียนรู้และการจัดการเรียนรู้หรือการเรียนการสอนโดยพึงเน้นให้นักศึกษามีบทบาทสำคัญในการเรียนรู้ด้วยวิธีที่ถนัดและสนใจโดยใช้ข้อมูลสารสนเทศได้เป็นอย่างดีรวมทั้งครูผู้สอนและผู้จัดการศึกษาจะต้องเปลี่ยนแปลงบทบาทจากการเป็นผู้ชี้แนะ ผู้ถ่ายทอดความรู้ ไปเป็นผู้ช่วยเหลือ ส่งเสริม และสนับสนุนผู้เรียนแสวงหาความรู้จากสื่อและแหล่งเรียนรู้ต่างๆ และให้ข้อมูลที่ถูกต้องแก่ผู้เรียนเพื่อพัฒนาข้อมูลเหล่านั้นไปใช้สร้างสรรค์ความรู้ของตนเองต่อไป

การจัดการเรียนการสอนระดับอุดมศึกษาในปัจจุบันมุ่งเน้นผู้เรียนเป็นศูนย์กลาง การจัดการเรียนการสอนมุ่งส่งเสริมการเรียนรู้ของผู้เรียนอย่างมีประสิทธิภาพ ครูเป็นผู้แสวงหาความรู้และมีเทคนิควิธีในการให้ความรู้อยู่ตลอดเวลา อีกทั้งครูในยุคโลกาภิวัตน์ต้องรู้จักใช้หลักสูตรที่อิงธรรมชาติของผู้เรียนและเป็นผู้จูงประกายให้ผู้เรียนรู้จักใช้กระบวนการเรียนรู้ด้วยตนเอง (อับดุลลาฮิด เบ็ญฮาวัน 2545: 2-5) ดังนั้นสิ่งที่ครูผู้สอนหรือนักศึกษาที่ศึกษาคณะครุศาสตร์จำเป็นต้องมีคือ ทักษะการรู้สารสนเทศ และกระบวนการถ่ายทอดความรู้ซึ่งครูผู้สอน สามารถตระหนักว่าตนเองอยู่ในภาวะที่มีความต้องการสารสนเทศ มีศักยภาพในการสืบค้นสารสนเทศ การเข้าถึงสารสนเทศ และการประเมินสารสนเทศที่ตนเองต้องการใช้ได้ ตลอดจนการถ่ายทอดสู่ผู้เรียนอย่างมีประสิทธิภาพด้วย การพัฒนานักศึกษาคณะครุศาสตร์โดยการสร้างประสบการณ์การเรียนรู้ การฝึกทักษะ การคิดวิเคราะห์ การปลูกฝังคุณธรรม จริยธรรมจึงเป็นสิ่งสำคัญ ครูจึงต้อง

มีการปรับเปลี่ยนวิธีการตลอดจนกระบวนการเรียนการสอน เปิดโอกาสให้ผู้เรียนคิดหาเหตุผลเพื่อแก้ปัญหาเอง สอนให้ผู้เรียน “คิดมากกว่าจำ สอนให้ทำมากกว่าท่อง” เพื่อให้ผู้เรียนเป็นบุคคลแห่งการเรียนรู้ ด้วยเหตุผลดังกล่าวครูจึงต้องปรับเปลี่ยนบทบาทของตนเองเพื่อความเหมาะสมและทันต่อเหตุการณ์ที่เปลี่ยนแปลงอยู่ตลอดเวลา ดังนี้

1. พัฒนาตนเองอยู่เสมอ โดยการศึกษา ค้นคว้า วิจัย ให้มีความรู้ความสามารถในการจัดการเรียนรู้
2. ออกแบบการจัดการเรียนรู้โดยยึดผู้เรียนเป็นศูนย์กลาง
3. จัดการเรียนรู้โดยใช้กระบวนการวิจัยเพื่อการพัฒนาและปรับปรุงการจัดการเรียนการสอนของตน
4. สร้างบรรยากาศและสภาพแวดล้อมที่เอื้อต่อการเรียนรู้โดยยึดหลักทุกสถานที่เป็นแหล่งเรียนรู้ ทุกสิ่งทุกอย่างล้วนเป็นสื่อการเรียนรู้
5. ให้อิสระแก่ผู้เรียนในการแสวงหาความรู้ ความคิดด้วยการลงมือปฏิบัติจริง
6. ให้คำปรึกษา แนะนำ เสริมแรง และเป็นแบบอย่างที่ดีเพื่อให้ผู้เรียนเกิดทักษะการเรียนรู้ยอมรับและพัฒนาตนเองไปสู่การเป็นบุคคลแห่งการเรียนรู้ (อติศร ประเสริฐสังข์ 2547)

การเปลี่ยนแปลงด้านข้อมูลข่าวสารและเทคโนโลยีอย่างรวดเร็วทำให้ต้องมีทักษะความรู้ด้านข้อมูลข่าวสารที่ซับซ้อนยิ่งขึ้นทั้งในด้านการสืบค้น การประเมิน และการนำไปใช้ ครูหรือผู้ที่เตรียมตัวจะเป็นครู โดยเฉพาะนักศึกษาคณะครุศาสตร์จึงเป็นผู้มีบทบาทสำคัญในการฝึกฝนตนเอง ตลอดจนการสอนให้ผู้เรียนเกิดทักษะการรู้สารสนเทศ เรียนรู้วิธีการนำข้อมูลข่าวสารไปใช้อย่างเหมาะสม มีนักวิจัยหลายท่านกล่าวว่า มีครูจำนวนมากเข้าสู่อาชีพครูโดยไม่มีความรู้และทักษะพื้นฐานด้านการรู้สารสนเทศในการนำไปถ่ายทอดสู่ผู้เรียน มีแต่เพียงความเชี่ยวชาญในสาขาวิชาที่ตนสอน ซึ่งไม่เป็นการเพียงพอต่อการเรียนรู้ในปัจจุบัน (ACRL Board of Directors at the Spring Executive Committee Meeting 2011: 1)

การรู้สื่อและสารสนเทศมีความจำเป็นต่อกระบวนการเรียนการสอนสำหรับครูซึ่งเป็นผู้ที่มีอิทธิพลต่อการสร้างผู้เรียนให้มีทักษะการรู้สารสนเทศโดยใช้กิจกรรมการเรียนการสอนเพื่อส่งเสริมทักษะให้กับผู้เรียนในการคิดอย่างมีวิจารณญาณ การแก้ปัญหา และการปฏิบัติตนเพื่อการพัฒนาการรู้สื่อสารสนเทศอย่างมีประสิทธิภาพเพื่อให้ผู้เรียนสามารถเลือกวิธีการที่เหมาะสมที่สุดในการเข้าถึงข้อมูลที่ต้องการ สามารถประเมินข้อมูลข่าวสารและแหล่งที่มาได้อย่างมีวิจารณญาณ มีความรู้ด้านเทคนิคการสื่อสาร สามารถใช้เทคโนโลยีและสารสนเทศทั้งในและนอกโรงเรียน เพื่อสร้างแนวคิดที่หลากหลายและการเรียนรู้ที่กว้างขึ้น สามารถพัฒนาทักษะในการใช้ทรัพยากร

การใช้สื่อและสารสนเทศ เพื่อเป็นเครื่องมือในการวิจัยและการเรียนรู้ตลอดจนความรู้และทักษะด้านจริยธรรมที่เกี่ยวข้องกับการรู้สื่อและสารสนเทศ และจากการที่ผู้เรียนบริโภคสื่อจากแหล่งต่างๆ มากมายบนสังคมเครือข่าย เช่น Facebook และ MySpace ทำให้ครูผู้สอนยิ่งต้องตระหนักถึงการประเมินสารสนเทศและสอนให้ผู้เรียนตระหนักให้มากยิ่งขึ้นด้วย (Moor 2008)

สำนักมาตรฐานวิชาชีพ สำนักงานเลขาธิการคุรุสภา (2548) ได้จัดทำมาตรฐานวิชาชีพทางการศึกษา สำหรับผู้ประกอบวิชาชีพครู จำแนกเป็นมาตรฐานความรู้และประสบการณ์วิชาชีพ มาตรฐานการปฏิบัติงานและมาตรฐานการปฏิบัติตน โดยมีส่วนที่เกี่ยวข้องในเรื่องของการรู้สารสนเทศที่สำคัญและจำเป็นสำหรับครู ดังนี้

มาตรฐานความรู้และประสบการณ์วิชาชีพ

1. ด้านภาษาและเทคโนโลยีสำหรับครู ความรู้ด้านภาษาเป็นทักษะสำคัญเบื้องต้นสำหรับครูในการสื่อสาร และการถ่ายทอดความรู้สู่ผู้เรียน เพื่อสื่อความหมายได้อย่างถูกต้องทั้งภาษาไทยและภาษาต่างประเทศ ตลอดจนความสามารถในการใช้คอมพิวเตอร์ขั้นพื้นฐานในการแสวงหาข้อมูลจากแหล่งต่างๆ รวมทั้งความสามารถในการจัดการข้อมูลเพื่อนำไปใช้ประกอบการเรียนการสอนต่อไป
2. ด้านการพัฒนาหลักสูตร ครูมีความรู้ความเข้าใจในหลักสูตรการเรียนการสอน โดยสามารถวิเคราะห์ ปรับปรุง พัฒนาหลักสูตรได้อย่างเหมาะสม
3. ด้านการจัดการเรียนรู้ ครูต้องมีความรู้เรื่องรูปแบบการเรียนรู้และการพัฒนารูปแบบการเรียนการสอน การออกแบบและการจัดประสบการณ์การเรียนรู้ การบูรณาการเนื้อหาการเรียนรู้ในรายวิชาต่างๆ การใช้ การผลิตสื่อและการพัฒนาวัตกรรมการเรียนรู้ การจัดการเรียนรู้แบบยึดผู้เรียนเป็นสำคัญ โดยสามารถออกแบบการเรียนรู้ที่เหมาะสมกับวัยของผู้เรียน สามารถเลือกใช้ พัฒนา และสร้างสื่ออุปกรณ์ที่ส่งเสริมการเรียนรู้ของผู้เรียน ตลอดจนการจัดกิจกรรมที่ส่งเสริมการเรียนรู้ของผู้เรียนเป็นรายบุคคล
4. ด้านการวิจัยทางการศึกษา ครูต้องมีความรู้เกี่ยวกับกระบวนการ ขั้นตอน การดำเนินการวิจัย โดยสามารถนำผลการวิจัยไปใช้ในการจัดการเรียนการสอน รวมทั้งสามารถทำวิจัยเพื่อพัฒนาการเรียนการสอนและพัฒนาผู้เรียน
5. ด้านนวัตกรรมและเทคโนโลยีสารสนเทศทางการศึกษา ครูต้องมีความรู้ทางด้านเทคโนโลยีสารสนเทศ เทคโนโลยีและนวัตกรรมการศึกษาที่ส่งเสริมการพัฒนาคุณภาพการเรียนรู้ แหล่งการเรียนรู้และเครือข่ายการเรียนรู้ โดยสามารถเลือกใช้ ออกแบบ สร้างและปรับปรุงนวัตกรรม และพัฒนาเทคโนโลยีสารสนเทศ เพื่อให้ผู้เรียนเกิดการเรียนรู้ที่ดี แสวงหาแหล่งเรียนรู้ที่หลากหลายเพื่อส่งเสริมการเรียนรู้ของผู้เรียน

6. ด้านความเป็นครู ครูต้องมีทัศนคติที่ดี มีความศรัทธาในวิชาชีพครู มีการเสริมสร้างศักยภาพและสมรรถภาพความเป็นครู ตลอดจนการเป็นบุคคลแห่งการเรียนรู้และการเป็นผู้นำทางวิชาการ

มาตรฐานการปฏิบัติงานและมาตรฐานการปฏิบัติตน

1. ด้านความรู้ ครูต้องแสวงหาและใช้ข้อมูลข่าวสารในการพัฒนางานโดยการค้นหา สังเกต จดจำและรวบรวมข้อมูลข่าวสารตามสถานการณ์ของสังคมทุกด้าน โดยเฉพาะสารสนเทศที่เกี่ยวกับวิชาชีพครู สามารถวิเคราะห์ วิจารณ์อย่างมีเหตุผล และใช้ข้อมูลประกอบการแก้ปัญหา พัฒนาตนเอง พัฒนางาน และพัฒนาสังคมได้อย่างเหมาะสม โดยการเข้าร่วมประชุม การอบรม การสัมมนาและการประชุมปฏิบัติการ เพื่อนำความไปรู้พัฒนาผู้เรียนให้ผู้เรียนเกิดการเรียนรู้ให้มากที่สุดตามความถนัด ความสนใจ ความต้องการ โดยวิเคราะห์วินิจฉัยปัญหา ความต้องการที่แท้จริงของผู้เรียน ปรับเปลี่ยนวิธีการสอนที่จะทำให้ได้ผลดีกว่าเดิมรวมทั้งการส่งเสริมพัฒนาการด้านต่างๆตามศักยภาพของผู้เรียนแต่ละคนอย่างเป็นระบบ ตลอดจนการพัฒนาสื่อการเรียนการสอนให้มีประสิทธิภาพอยู่เสมอ เช่น การประดิษฐ์คิดค้น ผลิตภัณฑ์ใช้ ปรับปรุงเครื่องมืออุปกรณ์ เอกสารสิ่งพิมพ์ เทคนิควิธีการต่างๆเพื่อให้ผู้เรียนบรรลุจุดประสงค์ของการเรียนรู้

2. ด้านกิจกรรมการเรียนการสอน มีการจัดกิจกรรมการเรียนการสอน โดยเน้นผลถาวรที่เกิดแก่ผู้เรียน เช่น การจัดการเรียนการสอนที่มุ่งเน้นให้ผู้เรียนประสบผลสำเร็จในการแสวงหาความรู้ ตามสภาพความแตกต่างของบุคคลด้วยการปฏิบัติจริง และสรุปความรู้ทั้งหลายได้ด้วยตนเอง การสร้างกิจกรรมการเรียนรู้โดยการนำเอาปัญหาหรือความจำเป็นในการพัฒนาต่างๆที่เกิดขึ้นในการเรียนและการจัดกิจกรรมอื่นๆในโรงเรียนมากำหนดเป็นกิจกรรมการเรียนรู้ เพื่อนำไปสู่การพัฒนาของผู้เรียนที่ถาวร

3. ด้านการรายงาน การประเมินผล มีการรายงานผลการพัฒนาคุณภาพของผู้เรียนอย่างมีระบบ ซึ่งครอบคลุมสาเหตุ ปัจจัย และการดำเนินงานที่เกี่ยวข้อง เช่น ปัญหาความต้องการของผู้เรียนที่ต้องได้รับการพัฒนา และเป้าหมาย ของการพัฒนาผู้เรียน เทคนิควิธีการ หรือนวัตกรรมการเรียนการสอนที่นำมาใช้เพื่อการพัฒนาคุณภาพของผู้เรียน และขั้นตอนวิธีการใช้เทคนิควิธีการหรือนวัตกรรมนั้นๆ ผลการจัดกิจกรรมการเรียนการสอนตามวิธีการที่กำหนด ที่เกิดกับผู้เรียน ข้อเสนอแนะแนวทางใหม่ๆ ในการปรับปรุงและพัฒนาผู้เรียนให้ได้ผลดียิ่งขึ้น (สำนักมาตรฐานวิชาชีพ สำนักงานเลขาธิการคุรุสภา 2548)

มาตรฐานวิชาชีพทางการศึกษาดังกล่าวสะท้อนสมรรถนะที่เกี่ยวข้องกับการรู้สารสนเทศไม่ว่าจะเป็นเรื่องของการแสวงหาข้อมูล หรือแหล่งเรียนรู้ที่หลากหลาย การรู้จัก

วิเคราะห์ สังเคราะห์ ข้อมูลข่าวสาร การจัดการข้อมูลเพื่อนำไปใช้ประกอบการเรียนการสอน ตลอดจนความสามารถในการใช้คอมพิวเตอร์และเทคโนโลยีสารสนเทศ

1.4 มาตรฐานการรู้สารสนเทศระดับอุดมศึกษา

องค์การวิชาชีพและสถาบันที่เกี่ยวข้องในต่างประเทศได้ให้ความสำคัญและจัดทำมาตรฐานหรือแบบจำลองการรู้สารสนเทศขึ้นเพื่อเป็นแนวพัฒนาทักษะด้านการรู้สารสนเทศของคนกลุ่มต่างๆ เช่นนักเรียน นักศึกษา ประชาชน ในที่นี้จะกล่าวถึงเฉพาะมาตรฐานที่เกี่ยวข้องกับนักศึกษาระดับอุดมศึกษา ดังนี้

1.4.1 มาตรฐานสมรรถนะการรู้สารสนเทศระดับอุดมศึกษา (Information

Literacy Competency Standards for Higher Education)

สมาคมห้องสมุดวิทยาลัยและวิจัยแห่งสหรัฐอเมริกา (Association of College and Research Library-ACRL 2000) ได้กำหนดมาตรฐานความสามารถในการรู้สารสนเทศเพื่อเป็นแนวทางสำหรับอาจารย์ผู้สอนและบรรณารักษ์ห้องสมุดในการประเมินความสามารถทางการรู้สารสนเทศของนักศึกษา แบ่งเป็น 5 มาตรฐาน 22 ดัชนีชี้วัด 84 ผลลัพธ์ ดังนี้

มาตรฐานที่ 1 นักศึกษาผู้รู้สารสนเทศสามารถกำหนดชนิดและขอบเขตของสารสนเทศที่ต้องการได้

ตัวบ่งชี้ความสำเร็จ

ตัวบ่งชี้ที่ 1 นักศึกษาผู้รู้สารสนเทศกำหนดชนิดและขอบเขตสารสนเทศที่ต้องการได้

ผลลัพธ์ที่ได้

1) แสดงความคิดเห็นเกี่ยวกับหัวเรื่องในการทำวิจัยหรือสารสนเทศที่ตนเองต้องการค้นหาในห้องเรียนกับครูผู้สอนกับกลุ่มกิจกรรมแสดงความคิดเห็นผ่านสื่ออิเล็กทรอนิกส์ได้

2) พัฒนาหัวข้อรายงานที่ตนเองศึกษาและกำหนดคำถามที่จะนำไปสู่สารสนเทศที่ต้องการใช้ได้

3) ค้นหาแหล่งสารสนเทศที่จะนำมาสนับสนุนหัวข้องานวิจัยของตนเองได้

4) กำหนดหรือปรับปรุงสารสนเทศให้สอดคล้องกับสารสนเทศที่ตนเองต้องการได้

5) อธิบายและระบุแนวคิดหลักและกำหนดคำศัพท์ที่จะใช้ในการอธิบายถึงสารสนเทศที่ตนเองต้องการได้

6) เชื่อมโยงและบูรณาการสารสนเทศใหม่กับความรู้ที่มีอยู่เดิมเพื่อสร้างความรู้ใหม่ได้

ตัวบ่งชี้ความสำเร็จ

ตัวบ่งชี้ที่ 2 นักศึกษาผู้รู้สารสนเทศระบุประเภทและรูปแบบของแหล่งสารสนเทศและสารสนเทศต่างๆที่น่าเชื่อถือได้

ผลลัพธ์ที่ได้

1) ทราบว่าสารสนเทศที่เป็นทางการ และไม่เป็นทางการ ผลิตขึ้นอย่างไร มีการจัดการอย่างไร มีการเผยแพร่อย่างไร

2) ตระหนักว่าความรู้ถูกจัดแบ่งได้ตามสาขาวิชาซึ่งช่วยให้สามารถเข้าถึงสารสนเทศได้อย่างง่ายขึ้น

3) จำแนกคุณค่าและความแตกต่างของแหล่งสารสนเทศในรูปแบบต่างๆ เช่น สื่อประสม ฐานข้อมูล เว็บไซต์ ชุดข้อมูลเสียง ภาพ และหนังสือ เป็นต้น

4) จำแนกคุณค่าและความแตกต่างของแหล่งสารสนเทศที่มีศักยภาพเหล่านั้นได้ เช่น ความแตกต่างระหว่างแหล่งสารสนเทศที่ได้รับความนิยม และแหล่งสารสนเทศทางวิชาการ แยกความแตกต่างระหว่างแหล่งสารสนเทศที่เป็นปัจจุบัน และแหล่งข้อมูลที่เป็นประวัติศาสตร์ได้

5) อธิบายความแตกต่างระหว่างแหล่งสารสนเทศปฐมภูมิ และแหล่งสารสนเทศทุติยภูมิ โดยตระหนักว่าแหล่งแต่ละชนิดใช้งานอย่างไรมีความสำคัญต่างกันอย่างไร

6) เข้าใจได้ว่าสารสนเทศที่เป็นข้อมูลดิบนั้นมาจากแหล่งข้อมูลปฐมภูมิ

ตัวบ่งชี้ความสำเร็จ

ตัวบ่งชี้ที่ 3 นักศึกษาผู้รู้สารสนเทศตระหนักถึงค่าใช้จ่ายในการแสวงหาสารสนเทศกับประโยชน์ที่จะได้รับจากสารสนเทศที่จำเป็น

ผลลัพธ์ที่ได้

1) กำหนดแหล่งที่มีสารสนเทศที่ต้องการใช้ และตัดสินใจขยายกระบวนการค้นหาสารสนเทศจากแหล่งทรัพยากรสารสนเทศที่มีอยู่ เช่น การยืมระหว่างห้องสมุด การใช้แหล่งทรัพยากรจากที่อื่นนอกเหนือจากแหล่งที่เคยใช้ การใช้ภาพวิดีโอ ข้อความหรือเสียงได้ สามารถกำหนดแหล่งที่มีสารสนเทศโดยตรง และใช้บริการอื่นที่เหมาะสมเพื่อให้ได้สารสนเทศที่ต้องการ

2) พิจารณาความเป็นไปได้ในการได้มาซึ่งสารสนเทศภาษาอื่นเพื่อรวบรวมสารสนเทศที่ต้องการเพิ่มเติม และสามารถเข้าใจบริบทของสารสนเทศได้

3) สามารถวางแผนและกำหนดระยะเวลาในการแสวงหาสารสนเทศที่ต้องการ
ตัวบ่งชี้ความสำเร็จ

ตัวบ่งชี้ที่ 4 นักศึกษาผู้รู้สารสนเทศประเมินขอบเขตของสารสนเทศที่ต้องการ
ใช้ได้

ผลลัพธ์ที่ได้

1) ทบทวนว่าสารสนเทศที่มีอยู่ในเบื้องต้นสามารถตอบคำถามการวิจัยได้อย่าง
ชัดเจนหรือต้องการปรับปรุงใหม่

2) กำหนดเกณฑ์ในการตัดสินใจใช้สารสนเทศหรือเลือกสารสนเทศ
มาตรฐานที่ 2 นักศึกษาผู้รู้สารสนเทศสามารถเข้าถึงสารสนเทศที่ต้องการอย่างมี
ประสิทธิภาพและประสิทธิผล

ตัวบ่งชี้ความสำเร็จ

ตัวบ่งชี้ที่ 1 นักศึกษาผู้รู้สารสนเทศเลือกวิธีการค้นหาอย่างมีหลักการ หรือเลือก
ระบบการค้นคืนสารสนเทศเพื่อใช้ในการเข้าถึงสารสนเทศได้อย่างเหมาะสม

ผลลัพธ์ที่ได้

1) เลือกวิธีการค้นหาสารสนเทศอย่างมีหลักการได้อย่างเหมาะสม เช่น ใช้วิธีการ
ทดลอง สาริต การเลียนแบบ หรือลงภาคสนาม

2) ระบุประโยชน์ที่ได้จากวิธีการคัดเลือก

3) ระบุขอบเขตเนื้อหาและโครงสร้างของระบบการค้นคืนสารสนเทศได้
โดยไม่คำนึงถึงรูปแบบ เช่น วรรณคดี และสามารถใช้คำแนะนำ การใช้ หรือเมนูช่วยเหลือ
บนอินเทอร์เน็ตในการค้นหาสารสนเทศที่มีอยู่ในระบบ เข้าใจความแตกต่างระหว่างวรรณคดี
กับฐานข้อมูลออนไลน์ ความแตกต่างระหว่างฐานข้อมูลเอกสารเต็มรูปแบบกับฐานข้อมูล
บรรณานุกรม สามารถคัดเลือกเครื่องมือเพื่อค้นหาสารสนเทศที่ต้องการใช้ได้เหมาะสม

4) เลือกวิธีการเข้าถึงสารสนเทศที่ต้องการจากวิธีการศึกษาหรือระบบการค้นคืน
สารสนเทศที่ต้องการได้

ตัวบ่งชี้ความสำเร็จ

ตัวบ่งชี้ที่ 2 นักศึกษาผู้รู้สารสนเทศกำหนดกลยุทธ์ในการสืบค้นสารสนเทศและ
ดำเนินตามกลยุทธ์ได้อย่างมีประสิทธิภาพ

ผลลัพธ์ที่ได้

1) วางแผนการค้นคว้าได้อย่างเหมาะสมกับวิธีที่ศึกษา โดยอธิบายกระบวนการต่างๆไปของการค้นหาสารสนเทศ และอธิบายได้ว่าสารสนเทศต่างชนิดกันมีวัตถุประสงค์การใช้งานแตกต่างกัน

2) กำหนดคำสำคัญ คำพ้อง ความหมาย และคำที่สัมพันธ์กับสารสนเทศที่ต้องการ โดยสามารถกำหนดคำสำคัญ หรือวลีที่เป็นตัวแทนของหัวข้อที่ศึกษา ทั้งในแหล่งทั่วไป เช่น บัตรรายการ บรรณนิเวศสาร แหล่งออนไลน์ และเฉพาะสาขาวิชา เป็นต้น การกำหนดคำศัพท์ที่ใช้เป็นทางเลือก เช่น คำต่างกันมีความหมายเหมือนกัน คำที่มีความหมายกว้างกว่า หรือแคบกว่า และวลี ที่แทนหัวข้อที่ศึกษาได้

3) เลือกคำศัพท์ควบคุมที่เฉพาะเจาะจงกับสาขาวิชาหรือแหล่งค้นคว้าได้

4) กำหนดกลยุทธ์การค้นหาสารสนเทศโดยใช้คำสั่งที่เหมาะสมกับระบบการค้นคืนสารสนเทศที่เลือกไว้ เช่น การค้นคืนโดยใช้เทคนิคตรรกบูลีน เทคนิคการตัดคำ การใช้คำใกล้เคียง ในกรณีที่ใช้เครื่องมือช่วยค้นหรือใช้เครื่องมือที่อยู่ภายในแหล่งนั้นๆ เช่น ใช้บรรณสำหรับค้นหาในหนังสือ และสามารถบอกได้ว่าเมื่อใดควรค้นหาจากแหล่งข้อมูลใด เช่น ชื่อผู้แต่ง ชื่อเรื่อง หัวเรื่อง คำสำคัญ ได้อย่างเหมาะสมและมีประสิทธิภาพ

5) นำกลยุทธ์การค้นหาไปใช้ในระบบการค้นคืนสารสนเทศต่างๆ โดยการใช้เครื่องมือช่วยค้นที่แตกต่างกัน ใช้คำสั่งต่างกัน และตัวปฏิบัติการค้นหาที่ต่างกัน ได้ โดยสามารถใช้คำแนะนำการใช้นบนหน้าจอเพื่อให้เข้าใจโครงสร้างการค้นหาและคำสั่งของระบบการค้นคืนสารสนเทศนั้นๆ มีความรู้ในการค้นหาขั้นพื้นฐานและขั้นสูง สามารถจำกัดและขยายผลการค้นได้ รวมทั้งใช้กลยุทธ์การค้นหาให้สอดคล้องกับสารสนเทศที่ต้องการใช้และแหล่งสารสนเทศที่ใช้

6) ดำเนินการค้นหาโดยใช้กลยุทธ์ที่หลากหลาย

ตัวบ่งชี้ความสำเร็จ

ตัวบ่งชี้ที่ 3 นักศึกษาผู้รู้สารสนเทศใช้วิธีการหลากหลายในการค้นหาสารสนเทศทางออนไลน์หรือสารสนเทศที่เป็นผลงานของบุคคลนั้นๆ

ผลลัพธ์ที่ได้

1) ใช้ระบบการสืบค้นที่หลากหลายเพื่อการค้นคืนสารสนเทศที่มีอยู่ในรูปแบบต่างกัน

2) ใช้แผนการจัดหมวดหมู่หนังสือระบบต่างๆ เช่น เลขเรียกหนังสือ หรือ วรรณคดี เพื่อค้นหาสารสนเทศในห้องสมุดหรือแหล่งวิทยาการต่างๆได้ โดยสามารถใช้ เลขเรียกหนังสือ หรือวรรณคดี ในการระบุที่อยู่ของสารสนเทศในห้องสมุด

3) ใช้บริการออนไลน์แบบพิเศษ หรือบริการผู้ใช้ส่วนบุคคล ที่มีในสถาบัน เพื่อให้ได้มาซึ่งสารสนเทศที่ต้องการ เช่น บริการยืมระหว่างห้องสมุด บริการจัดส่งเอกสาร แหล่งข้อมูลชุมชน

4) ใช้วิธีการสำรวจ การส่งจดหมาย การสัมภาษณ์ หรือเครื่องมือสืบค้นรูปแบบอื่นๆ เพื่อให้ได้มาซึ่งสารสนเทศเบื้องต้นที่ต้องการได้

ตัวบ่งชี้ความสำเร็จ

ตัวบ่งชี้ที่ 4 นักศึกษาผู้รู้สารสนเทศปรับกลยุทธ์การสืบค้นได้เหมาะสม ตามความจำเป็น

ผลลัพธ์ที่ได้

1) ประเมินปริมาณคุณภาพและผลลัพธ์ที่เกี่ยวข้องกับการสืบค้น เพื่อเลือกระบบ การค้นคืนสารสนเทศที่เหมาะสม หรือเลือกทางเลือกที่เหมาะสมในการสืบค้น

2) กำหนดปัญหาในการค้นคืนสารสนเทศ และตัดสินใจปรับกลยุทธ์การสืบค้น ใหม่ได้ถ้าจำเป็น

3) เริ่มต้นสืบค้นใหม่อีกครั้งโดยใช้กลยุทธ์การสืบค้นที่ปรับใหม่ได้

ตัวบ่งชี้ความสำเร็จ

ตัวบ่งชี้ที่ 5 นักศึกษาผู้รู้สารสนเทศคัดเลือก บันทึก ถ่ายโอน จัดการสารสนเทศ และแหล่งสารสนเทศได้

ผลลัพธ์ที่ได้

1) เลือกเทคโนโลยีที่เหมาะสมในการคัดเลือกสารสนเทศที่ต้องการได้ เช่น ฟังก์ชันของโปรแกรมในการคัดลอกและวาง การถ่ายเอกสาร การใช้สแกนเนอร์ การใช้ อุปกรณ์สื่อโสตทัศนได้

2) สร้างระบบจัดการสารสนเทศที่รวบรวมมาได้

3) แยกแยะประเภทของเอกสารที่นำมาใช้อ้างอิง และเข้าใจแบบแผนที่ต้อง การอ้างอิงแหล่งเอกสารที่หลากหลาย

4) บันทึกข้อมูลการอ้างอิงที่เกี่ยวข้องกันไว้ใช้อ้างอิงในครั้งต่อไป

5. ใช้เทคโนโลยีที่หลากหลายในการจัดการสารสนเทศที่คัดเลือกรวบรวมได้

มาตรฐานที่ 3 นักศึกษาผู้รู้สารสนเทศสามารถประเมินสารสนเทศและแหล่งที่มา
อย่างมีวิจารณญาณรวมทั้งสามารถเชื่อมโยงสารสนเทศที่ได้รับการคัดเลือกไว้แล้วกับพื้น
ฐานความรู้เดิมที่ตนเองมีอยู่ได้

ตัวบ่งชี้ความสำเร็จ

ตัวบ่งชี้ที่ 1 นักศึกษาผู้รู้สารสนเทศสรุปแนวคิดสำคัญจากสารสนเทศที่รวบรวม
ได้

ผลลัพธ์ที่ได้

1) อ่านเอกสารและคัดเลือกประเด็นสำคัญได้
2) สรุปประเด็นสำคัญของเอกสารด้วยสำนวนของตนเองและเลือกใช้ข้อมูลได้
อย่างถูกต้อง

3) หยิบยกข้อความในเอกสารมาใช้อ้างอิงอย่างเหมาะสม

ตัวบ่งชี้ความสำเร็จ

ตัวบ่งชี้ที่ 2 นักศึกษาผู้รู้สารสนเทศระบุและประยุกต์ใช้เกณฑ์มาตรฐานในการ
ประเมินสารสนเทศและแหล่งที่มาได้

ผลลัพธ์ที่ได้

1) เปรียบเทียบสารสนเทศจากแหล่งต่างๆได้ เพื่อประเมินความน่าเชื่อถือ
ความถูกต้อง ความเที่ยงตรง ช่วงเวลาของสารสนเทศ รวมถึงทัศนคติของสารสนเทศ
2) วิเคราะห์โครงสร้างและเหตุผลของข้อโต้แย้ง หรือวิธีการที่นำมาใช้สนับสนุน
3) รู้ว่าสารสนเทศชิ้นใดมีอคติ หลอกลวง หรือแอบแฝงผลประโยชน์ส่วนตน
4) ตระหนักถึงวัฒนธรรม รูปลักษณะทางกายภาพ ซึ่งเป็นบริบทของสารสนเทศ
ที่สร้างขึ้น และเข้าใจถึงผลกระทบที่มีต่อการแปลความสารสนเทศได้ เช่นอธิบายได้ว่าอายุ
หรือเวลาของแหล่งสารสนเทศมีผลต่อคุณค่าของแหล่งสารสนเทศนั้น และอธิบายได้ว่า
จุดมุ่งหมายในการผลิตสารสนเทศมีผลต่อการใช้ประโยชน์ของสารสนเทศนั้นอย่างไร
บริบททางวัฒนธรรม ภูมิศาสตร์ อาจจะมีผลต่อความลำเอียงของสารสนเทศได้

ตัวบ่งชี้ความสำเร็จ

ตัวบ่งชี้ที่ 3 นักศึกษาผู้รู้สารสนเทศสังเคราะห์ใจความสำคัญของสารสนเทศเพื่อ
สร้างแนวคิดสารสนเทศใหม่ได้

ผลลัพธ์ที่ได้

- 1) เข้าใจความสัมพันธ์ระหว่างแนวคิดต่างๆ และผสมผสานแนวคิดเหล่านั้นเป็นสารสนเทศชิ้นใหม่ที่มีประโยชน์โดยมีข้อมูลสนับสนุน
- 2) ขยายผลการสังเคราะห์เบื้องต้นเพื่อสร้างสมมติฐานใหม่ซึ่งอาจต้องการสารสนเทศเพิ่มเติม
- 3) ใช้ประโยชน์จากคอมพิวเตอร์และเทคโนโลยีอื่นๆ เช่นตารางแผ่นข้อมูลฐานข้อมูล สื่อประสม อุปกรณ์โสตทัศนวัสดุ เพื่อศึกษาปฏิสัมพันธ์ของแนวคิดและปรากฏการณ์ต่างๆ

ตัวบ่งชี้ความสำเร็จ

ตัวบ่งชี้ที่ 4 นักศึกษาผู้รู้สารสนเทศเปรียบเทียบความรู้ใหม่กับความรู้ที่มีอยู่เดิม เพื่อให้ทราบถึงคุณค่าที่เพิ่มขึ้น สิ่งที่ขัดแย้งกัน และลักษณะเฉพาะอื่นๆของสารสนเทศได้ เช่น สารสนเทศที่ได้นั้นได้เพิ่มเติมความรู้ที่มีอยู่หรือไม่ หรือสารสนเทศที่ได้นั้นขัดแย้งกับความรู้ที่มีอยู่เดิมหรือไม่

ผลลัพธ์ที่ได้

- 1) กำหนดได้ว่าสารสนเทศที่ได้เพียงพอในการวิจัยหรือตอบสนองความต้องการหรือต้องการสารสนเทศอื่นเพิ่มเติมหรือไม่
- 2) ใช้เกณฑ์ที่เลือกมาอย่างระมัดระวังเพื่อสอบถามสารสนเทศที่รวบรวมมาได้ว่าขัดแย้งหรือยืนยันสารสนเทศที่ได้มาจากแหล่งอื่นๆ
- 3) สรุปใจความสำคัญจากสารสนเทศที่รวบรวมมาได้
- 4) ทดสอบทฤษฎีด้วยเทคนิคที่เหมาะสมของสาขาวิชานั้นๆ เช่นการสร้างสถานการณ์จำลอง การทดลอง เป็นต้น
- 5) ตัดสินความถูกต้องของสารสนเทศได้โดยการตั้งคำถามถึงแหล่งที่มาของข้อมูล การจำกัดเครื่องมือหรือกลยุทธ์ที่ใช้ในการรวบรวมสารสนเทศ และความสมเหตุสมผลของข้อสรุป

- 6) เชื่อมโยงสารสนเทศใหม่กับสารสนเทศเก่าหรือความรู้เก่าที่มีอยู่ได้
- 7) เลือกสารสนเทศที่มีเนื้อหาสนับสนุนหัวข้อหรือประเด็นที่กำลังค้นคว้า

ตัวบ่งชี้ความสำเร็จ

ตัวบ่งชี้ที่ 5 นักศึกษาผู้รู้สารสนเทศระบุได้ว่าความรู้ใหม่มีผลกระทบต่อระบบความคิดของบุคคล และผสานความแตกต่างกันในทางความคิดหรือไม่

ผลลัพธ์ที่ได้

- 1) ศึกษาความแตกต่างด้านมุมมองของสารสนเทศที่พบ
- 2) ตัดสินใจได้ว่าจะยอมรับหรือปฏิเสธมุมมองนั้น

ตัวบ่งชี้ความสำเร็จ

ตัวบ่งชี้ที่ 6 นักศึกษาผู้รู้สารสนเทศสอบถามว่าความเข้าใจและตีความสารสนเทศ ถูกต้องหรือไม่ ด้วยการสนทนา อภิปรายกับบุคคลอื่น ผู้เชี่ยวชาญ หรือผู้ปฏิบัติงาน

ผลลัพธ์ที่ได้

- 1) มีส่วนร่วมในการอภิปรายในชั้นเรียนและการอภิปรายอื่นๆ
- 2) มีส่วนร่วมในการแสดงความคิดเห็นผ่านสื่ออิเล็กทรอนิกส์ เพื่อการอภิปรายในเรื่องใดเรื่องหนึ่ง เช่น อีเมลล์บอร์ด รายงานข่าว และห้องสนทนา เป็นต้น
- 3) สอบถามความคิดเห็นจากผู้เชี่ยวชาญโดยใช้เครื่องมือต่างๆ ได้ เช่น การสัมภาษณ์ จดหมายอิเล็กทรอนิกส์ และบริการจดหมายข่าว

ตัวบ่งชี้ความสำเร็จ

ตัวบ่งชี้ที่ 7 นักศึกษาผู้รู้สารสนเทศตัดสินใจได้ว่าคำถามการค้นคว้านั้นต้องปรับเปลี่ยนใหม่หรือไม่

ผลลัพธ์ที่ได้

- 1) ตัดสินใจได้ว่าสารสนเทศที่ได้มานั้นเพียงพอกับความต้องการหรือไม่ หรือยังต้องการสารสนเทศเพิ่มเติมจากที่อื่น
- 2) ปรับปรุงกลยุทธ์การสืบค้น และเพิ่มเติมแนวคิดการสืบค้นที่จำเป็นเข้าไปใหม่ได้ โดยการปรับปรุงคำศัพท์ที่ใช้ค้น
- 3) พิจารณาแหล่งค้นคว้าข้อมูลที่ใช้ในปัจจุบัน และหาแหล่งค้นคว้าใหม่ได้โดยการตรวจสอบจากเชิงอรรถ และบรรณานุกรม หรือเชื่อมโยงไปยังส่วนอื่นๆ เพื่อค้นหาสารสนเทศเพิ่มเติมได้

มาตรฐานที่ 4 นักศึกษาผู้รู้สารสนเทศในฐานะบุคคลหรือสมาชิกของกลุ่มสามารถใช้สารสนเทศในการแก้ปัญหาได้อย่างมีประสิทธิภาพ

ตัวบ่งชี้ความสำเร็จ

ตัวบ่งชี้ที่ 1 นักศึกษาผู้รู้สารสนเทศใช้สารสนเทศที่มีอยู่เดิมและสารสนเทศที่ได้มาใหม่ในการวางแผนและสร้างสารสนเทศชิ้นใหม่ได้

ผลลัพธ์ที่ได้

- 1) จัดเนื้อหาในลักษณะที่สนับสนุนจุดประสงค์และรูปแบบของงานที่ต้องการ เช่น การทำโครงเรื่อง ทำฉบับร่าง แผ่นภาพ เป็นต้น
- 2) เชื่อมโยงความรู้และทักษะจากประสบการณ์เดิมในการวางแผน และสร้างสรรค์งานชิ้นใหม่
- 3) เชื่อมโยงสารสนเทศเดิมและสารสนเทศใหม่ รวมถึงการคัดเลือกข้อความ หรือการถอดความในลักษณะที่สนับสนุนตามวัตถุประสงค์ของผลงานใหม่
- 4) ปรับเปลี่ยนข้อความ รูปภาพ และข้อมูลที่อยู่ในรูปดิจิทัลจากแหล่งข้อมูลเดิม ให้อยู่ในรูปแบบใหม่ได้

ตัวบ่งชี้ความสำเร็จ

ตัวบ่งชี้ที่ 2 นักศึกษาผู้รู้สารสนเทศทบทวนกระบวนการในการพัฒนาผลงานชิ้นใหม่

ผลลัพธ์ที่ได้

- 1) จัดบันทึกกิจกรรมต่างๆที่เกี่ยวกับการแสวงหาสารสนเทศ การประเมินสารสนเทศ และกระบวนการสื่อสาร
- 2) ทบทวนถึงสาเหตุที่ทำให้ผลงานประสบผลสำเร็จหรือล้มเหลว และกลยุทธ์ที่เป็นทางเลือก

ตัวบ่งชี้ความสำเร็จ

ตัวบ่งชี้ที่ 3 นักศึกษาผู้รู้สารสนเทศนำสารสนเทศที่ผลิตชิ้นใหม่ไปสื่อสารกับผู้อื่นได้อย่างมีประสิทธิภาพ

ผลลัพธ์ที่ได้

- 1) เลือกวิธีการหรือรูปแบบที่เหมาะสมที่สุดในการเผยแพร่ผลงานแก่กลุ่มเป้าหมาย
- 2) ใช้ประเภทของอุปกรณ์เทคโนโลยีสารสนเทศที่เหมาะสมในการผลิตผลงานที่ต้องการได้
- 3) ผสมผสานหลักการออกแบบเข้ากับการสื่อสาร
- 4) สื่อสารข้อมูลได้อย่างชัดเจนด้วยวิธีที่เหมาะสมกับกลุ่มเป้าหมาย

มาตรฐานที่ 5 นักศึกษาผู้รู้สารสนเทศมีความเข้าใจในเรื่องเศรษฐกิจ กฎหมาย และประเด็นทางสังคม เกี่ยวกับการใช้และการเข้าถึงสารสนเทศ รวมถึงการใช้สารสนเทศ อย่างถูกต้องตามหลักจริยธรรมและกฎหมาย

ตัวบ่งชี้ความสำเร็จ

ตัวบ่งชี้ที่ 1 นักศึกษาผู้รู้สารสนเทศเข้าใจประเด็นจริยธรรม กฎหมายเกี่ยวกับ สารสนเทศ และเทคโนโลยีสารสนเทศ

ผลลัพธ์ที่ได้

- 1) ระบุและอภิปรายประเด็นเกี่ยวกับความเป็นส่วนตัว และความปลอดภัยในการ ใช้สารสนเทศในสภาพแวดล้อมทั้งที่เป็นสิ่งตีพิมพ์และอิเล็กทรอนิกส์
- 2) ระบุและอภิปรายเกี่ยวกับสารสนเทศที่สามารถเข้าถึงได้โดยไม่ต้องเสียค่าใช้จ่าย และไม่ต้องเสียค่าใช้จ่าย
- 3) ระบุและอภิปรายเกี่ยวกับการตรวจตราและควบคุมสารสนเทศ และเสรีภาพในการพูด
- 4) เข้าใจในเรื่องทรัพย์สินทางปัญญา และกฎหมายคุ้มครองลิขสิทธิ์ และการใช้ สารสนเทศที่มีลิขสิทธิ์อย่างเป็นทางการ

ตัวบ่งชี้ความสำเร็จ

ตัวบ่งชี้ที่ 2 นักศึกษาผู้รู้สารสนเทศปฏิบัติตามกฎระเบียบ นโยบายของสถาบัน และจรรยาบรรณในการเข้าถึง และการใช้แหล่งสารสนเทศ

ผลลัพธ์ที่ได้

- 1) มีส่วนร่วมในการอภิปรายผ่านทางอิเล็กทรอนิกส์โดยปฏิบัติตามกฎระเบียบ เช่น การมีมารยาทในการใช้อินเทอร์เน็ต เป็นต้น
- 2) เข้าใจวัตถุประสงค์ของการใช้รหัสผ่านที่ได้รับการอนุญาต และรหัสประจำตัว เพื่อเข้าถึงทรัพยากรสารสนเทศที่ต้องการ
- 3) ยอมรับนโยบายของหน่วยงานในการเข้าถึงแหล่งสารสนเทศ
- 4) ใช้แหล่งสารสนเทศ อุปกรณ์ระบบ และเครื่องอำนวยความสะดวกอื่นๆ อย่าง ถูกต้อง
- 5) จัดหา จัดเก็บ และเผยแพร่ข้อความ ข้อมูล รูปภาพ และเสียงอย่างถูก กฎหมาย
- 6) แสดงให้เห็นถึงความเข้าใจในการที่จะไม่คัดลอกผลงานของบุคคลอื่น โดย ไม่ได้อ้างอิง หรือแอบอ้างคัดลอกผลงานของผู้อื่นเป็นของตนเอง

7) แสดงให้เห็นถึงความเข้าใจนโยบายของสถาบันในการวิจัยโดยใช้คนเป็นกลุ่มตัวอย่าง

ตัวบ่งชี้ความสำเร็จ

ตัวบ่งชี้ที่ 3 นักศึกษาผู้รู้สารสนเทศใช้แหล่งสารสนเทศต่างๆ ในการสื่อสาร

ผลงาน

ผลลัพธ์ที่ได้

- 1) เลือกรูปแบบของการเขียนบรรณานุกรมได้อย่างเหมาะสม และใช้รูปแบบนั้นในการอ้างอิงอย่างคงเส้นคงวา
- 2) แสดงหลักฐานการได้รับอนุญาตจากเจ้าของผลงานที่มีลิขสิทธิ์

2. สภาพแวดล้อมการรู้สารสนเทศของนักศึกษาคณะครุศาสตร์

คณะครุศาสตร์ มหาวิทยาลัยราชภัฏสงขลา มีภารกิจหลักคือผลิตบัณฑิต พัฒนาคูและบุคลากรทางการศึกษา วิจัยทางการศึกษา บริการวิชาการแก่สังคม สืบสานศิลปะและวัฒนธรรมไทย โดยมุ่งความเป็นเลิศในการผลิต พัฒนาคูและบุคลากรทางการศึกษาตามมาตรฐานการเป็นวิชาชีพชั้นสูง รวมทั้งสร้างสังคมแห่งการเรียนรู้สากล สามารถใช้เทคโนโลยีสารสนเทศแสวงหาและสร้างองค์ความรู้ได้อย่างมีประสิทธิภาพ พัฒนาผู้เรียนให้เป็นคนดี คนเก่ง รักการเรียนรู้ รู้เท่าทันการเปลี่ยนแปลงของสังคม สามารถวิเคราะห์เหตุการณ์ต่างๆ ที่เป็นประเด็นทางสังคมได้อย่างมีวิจารณญาณ สามารถบูรณาการความรู้ไปสู่การจัดการศึกษาเพื่อพัฒนาผู้เรียนให้เป็นคนดี มีคุณธรรม จริยธรรม มีทักษะในการใช้ภาษาในการสื่อสารทั้งภาษาไทยและภาษาต่างประเทศ มีความคิดริเริ่ม สร้างสรรค์ ใฝ่รู้ พัฒนาตนเองและพัฒนาอย่างต่อเนื่อง โดยเน้นบัณฑิตที่มีคุณลักษณะที่พึงประสงค์คือ รอบรู้ จัดการเรียนรู้ดี มีคุณธรรมและจรรยาบรรณ มุ่งมั่นพัฒนา (คณะครุศาสตร์ มหาวิทยาลัยราชภัฏสงขลา 2554)

2.1 การจัดการเรียนการสอนของคณะครุศาสตร์ มหาวิทยาลัยราชภัฏสงขลา

คณะครุศาสตร์ ได้กำหนดแนวทางการจัดการเรียนการสอน ตลอดจนการดำเนินงานของคณะที่สอดคล้องกับนโยบายหลักของมหาวิทยาลัย โดยเปิดสอนหลักสูตรระดับปริญญาตรี ครุศาสตรบัณฑิต (ครู 5 ปี) จำนวน 7 สาขาวิชา ได้แก่ ภาษาไทย ภาษาอังกฤษ

สังคมศึกษา วิทยาศาสตร์ทั่วไป คณิตศาสตร์ การศึกษาพิเศษ และการศึกษาปฐมวัย แบ่งโครงสร้างหลักสูตรออกเป็น 3 หมวดวิชา จำนวน 164 หน่วยกิต สอดคล้องกับที่กำหนดไว้ในเกณฑ์มาตรฐานหลักสูตรของกระทรวงศึกษาธิการ ดังนี้ (มหาวิทยาลัยราชภัฏสงขลา 2554: 54)

2.1.1 หมวดวิชาศึกษาทั่วไป จำนวน 30 หน่วยกิต ประกอบด้วยกลุ่มวิชาภาษาและการสื่อสาร รายวิชาในกลุ่มนี้มุ่งพัฒนาทักษะการใช้ภาษาไทยและภาษาต่างประเทศ เพื่อเป็นเครื่องมือในการศึกษาและการสื่อสารได้ดีในระดับอุดมศึกษา และในสังคมชีวิตประจำวัน ซึ่งรวมทั้งการพูด การฟัง การเขียนและการอ่าน ตลอดจนพื้นฐานทางวัฒนธรรมของเจ้าของภาษานั้นๆ กลุ่มวิชามนุษยศาสตร์ รายวิชาในกลุ่มนี้มุ่งพัฒนากระบวนการคิด วิเคราะห์ และแสวงหาความรู้ด้านมนุษยศาสตร์เพื่อให้รู้จักและเข้าใจตนเอง มีความคิดริเริ่มสร้างสรรค์ มีจินตนาการและการใช้เหตุผล ให้ความยอมรับผิดชอบ มีคุณธรรม จริยธรรม กลุ่มวิชาสังคมศาสตร์ รายวิชาในกลุ่มนี้มุ่งพัฒนากระบวนการคิด วิเคราะห์ และการแสวงหาความรู้ด้านสังคมศาสตร์ได้แก่ ความรู้เรื่องพฤติกรรมและความสัมพันธ์ระหว่างมนุษย์ สังคม เศรษฐกิจ การเมือง กฎหมาย และภูมิปัญญาท้องถิ่น ปัญหาสังคม กระบวนการแก้ปัญหาอย่างมีระบบและการดำรงอยู่ร่วมกันในสังคมอย่างสันติ และกลุ่มวิชาคณิตศาสตร์ วิทยาศาสตร์และเทคโนโลยี รายวิชาในกลุ่มนี้มุ่งเน้นกระบวนการคิดและแสวงหาความรู้จากโลกธรรมชาติ สร้างความเข้าใจในความหมาย ความสำคัญ และกระบวนการทางวิทยาศาสตร์ รู้และเข้าใจถึงความสำคัญของเทคโนโลยีสารสนเทศ รู้จักใช้เทคโนโลยีคอมพิวเตอร์ในการศึกษาค้นคว้าและประยุกต์ใช้งาน เน้นให้ผู้เรียนตระหนักถึงความสำคัญของการดำรงชีวิตแบบสมดุลทั้งภายในตนเอง ระหว่างสังคม และท่ามกลางสิ่งแวดล้อมเพื่อการพัฒนาที่ยั่งยืนต่อไป (คณะครุศาสตร์ มหาวิทยาลัยราชภัฏสงขลา 2552: 6-15)

2.1.2 หมวดวิชาเฉพาะด้าน 128 หน่วยกิต โดยแยกเป็นกลุ่มวิชาชีพครู และกลุ่มวิชาเอก เกี่ยวกับสาระการเรียนรู้ผู้ประกอบวิชาชีพครู พื้นฐานการศึกษาและความเป็นครู การพัฒนาหลักสูตร การจัดการเรียนรู้ เทคโนโลยีสำหรับครู การวัดและประเมินผลการเรียนรู้ การวิจัยทางการศึกษา จิตวิทยาการศึกษา การฝึกประสบการณ์วิชาชีพครู เป็นต้น ซึ่งอาจจะมีรายวิชาที่แตกต่างกันบ้าง ตามแต่ละสาขาวิชาเอก (มหาวิทยาลัยราชภัฏสงขลา 2554: 58)

2.1.3 หมวดวิชาเลือกเสรี 6 หน่วยกิต นักศึกษาเลือกเรียนรายวิชาใดๆที่เปิดสอนในมหาวิทยาลัยได้ โดยไม่ซ้ำกับรายวิชาที่เคยเรียนมาแล้ว

2.2 การสอนการรู้สารสนเทศของคณะครุศาสตร์ มหาวิทยาลัยราชภัฏสงขลา

คณะครุศาสตร์ มหาวิทยาลัยราชภัฏสงขลา ไม่มีการสอนรายวิชาการรู้สารสนเทศโดยตรงแต่มีรายวิชาที่เกี่ยวข้องดังนี้

2.2.1 การสอนเป็นรายวิชาที่เกี่ยวข้อง ในหมวดวิชาศึกษาทั่วไป กลุ่มวิชามนุษยศาสตร์ กำหนดให้เป็นวิชาเลือกเรียน จำนวน 3 หน่วยกิต ได้แก่ วิชาสารสนเทศเพื่อการศึกษา ค้นคว้า วัตถุประสงค์เพื่อให้ผู้เรียนมีความรู้พื้นฐานเกี่ยวกับการใช้สารสนเทศ สามารถใช้แหล่งสารสนเทศประกอบการศึกษาค้นคว้าได้อย่างมีประสิทธิภาพ สามารถรวบรวมสารสนเทศใช้ประกอบการศึกษาได้อย่างถูกต้องวิธี สามารถนำผลการศึกษาค้นคว้าตามรูปแบบและขั้นตอนที่เป็นมาตรฐานไปใช้ประโยชน์ในการศึกษาต่อและประกอบอาชีพได้ เนื้อหาประกอบด้วย ความรู้เบื้องต้นเกี่ยวกับสารสนเทศ แหล่งสารสนเทศ ทรัพยากรสารสนเทศและวิธีใช้ การเข้าถึงสารสนเทศ หนังสืออ้างอิง ฐานข้อมูล การเขียนอ้างอิง และการเขียนรายงานทางวิชาการ (คณะครุศาสตร์ มหาวิทยาลัยราชภัฏสงขลา 2552: 11)

2.2.2 การสอนโดยมีเนื้อหาความรู้สารสนเทศบางส่วนในรายวิชา หมวดวิชาศึกษาทั่วไป กลุ่มวิชาภาษาและการสื่อสาร กำหนดให้เป็นวิชาบังคับเรียน จำนวน 6 หน่วยกิต ได้แก่ วิชาภาษาไทยเพื่อการสื่อสารและการสืบค้น วิชาภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารและการสืบค้น และให้เลือกเรียนอีกจำนวน 3 หน่วยกิตในกลุ่มวิชาภาษาและการสื่อสาร มุ่งพัฒนาทักษะการใช้ภาษาทั้งภาษาไทยและภาษาต่างประเทศ เพื่อเป็นเครื่องมือในการศึกษาและการสื่อสารในระดับอุดมศึกษา และในสังคมชีวิตประจำวัน รวมทั้งการพูด การฟัง การเขียน และการอ่าน (คณะครุศาสตร์ มหาวิทยาลัยราชภัฏสงขลา 2552: 10)

2.2.3 การสอนโดยบูรณาการกับรายวิชาต่างๆ ที่มีเนื้อหาที่เกี่ยวข้องกับการรู้สารสนเทศ ในหมวดวิชาศึกษาทั่วไป หมวดวิชาเฉพาะด้าน ทั้งวิชาบังคับเรียนและวิชาเลือกเรียน เช่น วิชาการคิดและการตัดสินใจ เน้นกระบวนการ เทคนิค วิธีการคิดแบบต่างๆ การวิเคราะห์ข้อมูลข่าวสาร วิชาเทคโนโลยีสารสนเทศเพื่อชีวิต เป็นเรื่องของการใช้เทคโนโลยี คอมพิวเตอร์ การสืบค้น แสวงหาข้อมูล การสื่อสารข้อมูลบนระบบเครือข่ายคอมพิวเตอร์ การเคารพสิทธิทางปัญญา วิชาการวิจัยในชั้นเรียน วิชาการจัดการความรู้ทางการศึกษา เป็นต้น (คณะครุศาสตร์ มหาวิทยาลัยราชภัฏสงขลา 2552: 15)

2.3 ลักษณะรายวิชาของคณะครุศาสตร์ มหาวิทยาลัยราชภัฏสงขลา ที่เกี่ยวข้องกับ การรู้สารสนเทศ

การเรียนการสอนของคณะครุศาสตร์ มหาวิทยาลัยราชภัฏสงขลา มีรายวิชาที่ สอดคล้องกับมาตรฐานการรู้สารสนเทศระดับอุดมศึกษา ของสมาคมห้องสมุดวิทยาลัยและวิจัย แห่งสหรัฐอเมริกา อยู่ในหมวดวิชาศึกษาทั่วไปและหมวดวิชาเฉพาะด้าน กลุ่มวิชาชีพครู (คณะครุศาสตร์ มหาวิทยาลัยราชภัฏสงขลา 2554) ดังนี้

2.3.1 หมวดวิชาศึกษาทั่วไป

1) วิชาสารสนเทศเพื่อการศึกษา ค้นคว้า กลุ่มวิชาเลือก มีเนื้อหาเกี่ยวกับ ความสำคัญของสารสนเทศ เทคโนโลยีสารสนเทศ ทรัพยากรสารสนเทศ แหล่งสารสนเทศในการศึกษาค้นคว้าภายในมหาวิทยาลัยและแหล่งสารสนเทศอื่นๆ วิธีการแสวงหาและรวบรวมสารสนเทศมาเพื่อใช้ศึกษาด้วยตนเอง และวิธีการนำเสนอผลการศึกษาค้นคว้าตามรูปแบบและ ขั้นตอนที่เป็นมาตรฐาน

2) วิชาการคิดและการตัดสินใจ กลุ่มวิชาบังคับ มีเนื้อหาเกี่ยวกับ กระบวนการคิดของมนุษย์ เทคนิควิธีคิดแบบต่างๆ การคิดวิเคราะห์ข้อมูลข่าวสาร ตรรกศาสตร์และการให้เหตุผล กระบวนการตัดสินใจและการใช้ความรู้ทางคณิตศาสตร์เพื่อการแก้ไขปัญหาและการตัดสินใจในชีวิตประจำวัน

3) วิชาเทคโนโลยีสารสนเทศเพื่อชีวิต กลุ่มวิชาบังคับ มีเนื้อหาเกี่ยวกับระบบเทคโนโลยีสารสนเทศและคอมพิวเตอร์ที่มีอิทธิพลและมีผลกระทบต่อชีวิตและสังคม การใช้เทคโนโลยีสารสนเทศ อุปกรณ์คอมพิวเตอร์ การประมวลผลข้อมูล การจัดการและการใช้งานข้อมูล การใช้โปรแกรมระบบ และโปรแกรมประยุกต์ การสืบค้นข้อมูล การแสวงหาความรู้ การสื่อสารข้อมูลบนระบบเครือข่ายคอมพิวเตอร์ ระบบฐานข้อมูลและแหล่งข้อมูลอื่นๆ การเคารพสิทธิทางปัญญา

2.3.2 หมวดวิชาเฉพาะด้าน กลุ่มวิชาชีพครู

1) วิชานวัตกรรมและเทคโนโลยีทางการศึกษา สาระการเรียนรู้ผู้ประกอบวิชาชีพครู มีเนื้อหาเกี่ยวกับ ความหมาย ขอบข่ายและความสำคัญของนวัตกรรมและเทคโนโลยี การศึกษาต่อการเรียนการสอน แนวคิด ทฤษฎี หลักการและกระบวนการพัฒนานวัตกรรม เทคโนโลยีการศึกษา เทคโนโลยีสารสนเทศ สื่อการเรียนการสอน การออกแบบ การสร้าง การจัดหา การนำไปใช้ การประเมินและการปรับปรุงนวัตกรรมเพื่อส่งเสริมคุณภาพการเรียนรู้ของผู้เรียน การวิเคราะห์ปัญหาที่เกิดจากการใช้นวัตกรรม เทคโนโลยีการศึกษา สารสนเทศ การแสวงหาแหล่งการเรียนรู้ และเครือข่ายการเรียนรู้ การปฏิบัติการเกี่ยวกับนวัตกรรมและเทคโนโลยีการศึกษาที่เหมาะสมกับสภาพการเรียนรู้

2) วิชาเทคโนโลยีสารสนเทศสำหรับครู สาระการเรียนรู้ผู้ประกอบวิชาชีพครู มีเนื้อหาเกี่ยวกับการศึกษา หลักการและทฤษฎีที่เกี่ยวข้องกับการวางแผน การออกแบบ การพัฒนาสื่อการเรียนรู้ด้วยคอมพิวเตอร์ การใช้คอมพิวเตอร์ขั้นพื้นฐาน การประยุกต์ใช้โปรแกรมคอมพิวเตอร์ที่เกี่ยวข้องกับการศึกษา ได้แก่ โปรแกรมระบบ โปรแกรมประมวลผลคำ การประมวลผลข้อมูล การจัดการฐานข้อมูล การนำเสนอเพื่อการเรียนการสอน

การใช้อินเทอร์เน็ต การสืบค้นข้อมูล และการพัฒนาเว็บไซต์เพื่อการศึกษา

3) **วิชาการวิจัยในชั้นเรียน** สารการเรียนรู้ผู้ประกอบวิชาชีพครู มีเนื้อหาเกี่ยวกับการศึกษาวิเคราะห์ ความสำคัญ รูปแบบ วิธีการ และกระบวนการวิจัยในชั้นเรียน ฝึกปฏิบัติการวิเคราะห์ปัญหาวิจัยในชั้นเรียน พัฒนานวัตกรรมและเทคโนโลยีเพื่อการแก้ปัญหา การเรียนรู้ในชั้นเรียน วางแผน ดำเนินการ เขียนรายงานนำเสนอ และสะท้อนผลการวิจัยในชั้นเรียน (มหาวิทยาลัยราชภัฏสงขลา 2552)

จากโครงสร้างหลักสูตรดังกล่าวจะเห็นได้ว่าทั้งหมดวิชาศึกษาทั่วไปและหมวดวิชาเฉพาะด้าน มีรายวิชาที่มีเนื้อหาที่เกี่ยวข้องกับการรู้สารสนเทศแทรกอยู่โดยเป็นส่วนหนึ่งของรายวิชา หรือเป็นการบูรณาการกับรายวิชาอื่นๆบ้าง แต่ที่เป็นรายวิชาโดยตรงมีเพียงรายวิชาเดียวเท่านั้นคือ วิชาสารสนเทศเพื่อศึกษาค้นคว้า โดยมหาวิทยาลัยกำหนดให้เป็นรายวิชาเลือก

2.4 การจัดบริการและกิจกรรมของสำนักวิทยบริการและเทคโนโลยีสารสนเทศ

สำนักวิทยบริการและเทคโนโลยีสารสนเทศ มหาวิทยาลัยราชภัฏสงขลา เป็นหน่วยงานเทียบเท่าคณะ จัดตั้งขึ้นโดยมีวัตถุประสงค์เพื่อสนับสนุนการเรียนการสอน การศึกษาค้นคว้า การวิจัยของอาจารย์ บุคลากร นักศึกษา และบุคคลทั่วไป มีการจัดหา จัดการ จัดเก็บ และเผยแพร่ทรัพยากรสารสนเทศทุกรูปแบบอย่างเป็นระบบ และจัดบริการสารสนเทศอย่างมีประสิทธิภาพด้วยระบบเทคโนโลยีสารสนเทศที่ทันสมัย โดยแบ่งงานตามโครงสร้างการบริหารงานเป็น 3 งาน คือ งานธุรการ งานวิทยบริการ และงานเทคโนโลยีสารสนเทศ มีจำนวนผู้บริหารและบุคลากร รวมทั้งสิ้น 38 คน มีทรัพยากรสารสนเทศ แบ่งเป็น 2 ประเภทคือ ทรัพยากรสารสนเทศที่อนุญาตให้ยืม กับทรัพยากรสารสนเทศที่ไม่อนุญาตให้ยืม มีบริการที่หลากหลายเพื่ออำนวยความสะดวก สนองความต้องการแก่ผู้ใช้บริการ เช่น บริการยืม-คืน ทรัพยากรสารสนเทศ บริการสืบค้นข้อมูลจากฐานข้อมูลของห้องสมุด และฐานข้อมูลอิเล็กทรอนิกส์ บริการรวบรวมบรรณานุกรมเฉพาะเรื่อง บริการตอบคำถามและช่วยการค้นคว้า บริการห้องค้นคว้าเฉพาะกลุ่ม บริการห้องปฏิบัติการคอมพิวเตอร์สำหรับการเรียนการสอน บริการปรึกษาปัญหาเกี่ยวกับการใช้งานคอมพิวเตอร์ บริการแจ้งซ่อมคอมพิวเตอร์ออนไลน์ บริการระบบเครือข่ายไร้สาย บริการอบรมคอมพิวเตอร์นอกเวลาเรียน บริการซ่อมบำรุงคอมพิวเตอร์ และระบบเครือข่าย บริการถาม-ตอบปัญหาหรือข้อร้องเรียนต่างๆ เป็นต้น (สำนักวิทยบริการและเทคโนโลยีสารสนเทศ มหาวิทยาลัยราชภัฏสงขลา 2554)

ในส่วนที่เกี่ยวข้องกับการส่งเสริมการเรียนรู้สารสนเทศ สำนักวิทยบริการและเทคโนโลยีสารสนเทศ ได้จัดกิจกรรมที่หลากหลายดังนี้

2.4.1 การปฐมนิเทศการใช้ห้องสมุด จัดทุกปีการศึกษาในช่วงเปิดภาคเรียนที่ 1 โดยมีกลุ่มเป้าหมายหลักคือนักศึกษาชั้นปีที่ 1 มีการดำเนินการในลักษณะของการทำแผ่นปลิวแจกปิดประกาศตามจุดบริการต่างๆทั้งภายในและภายนอกห้องสมุด รวมทั้งประชาสัมพันธ์ผ่านหน้าเว็บไซต์มหาวิทยาลัยเป็นการแนะนำสภาพทั่วไปของห้องสมุดเกี่ยวกับการดำเนินงาน การบริการ การจัดองค์กร ระบบการจัดการทรัพยากรสารสนเทศต่างๆในห้องสมุดซึ่งประกอบด้วยกิจกรรมย่อย 2 กิจกรรม คือ

1) **การแนะนำการสืบค้นสารสนเทศด้วยระบบโอแพค** เป็นการสอนวิธีการสืบค้นทรัพยากรสารสนเทศที่มีให้บริการในห้องสมุดด้วยระบบซอฟต์แวร์ห้องสมุดอัตโนมัติ โดยให้ข้อมูลเบื้องต้นเกี่ยวกับการจัดหมวดหมู่หนังสือ เน้นการฝึกทักษะการสืบค้นสารสนเทศ การกำหนดคำค้น การเลือกหรือประเมินสารสนเทศที่มีมากกว่าหนึ่งรายการได้โดยพิจารณาจากความน่าเชื่อถือของผู้แต่งหรือสำนักพิมพ์ พร้อมทั้งแนะนำวิธีการค้นหาตัวเล่ม เพื่อให้นักศึกษาสามารถเข้าถึงทรัพยากรสารสนเทศที่ต้องการได้อย่างรวดเร็ว เป็นการสร้างพื้นฐานการเรียนรู้ด้วยตนเองเพื่อให้นักศึกษาสามารถเรียนรู้ได้ตลอดระยะเวลาการศึกษาในมหาวิทยาลัย

2) **การนำชมห้องสมุด** เป็นการแนะนำพื้นที่การให้บริการในส่วนของการบริการต่างๆ เพื่อให้นักศึกษาสามารถเข้าถึงแหล่งข้อมูลที่มีในห้องสมุดได้ตรงกับความต้องการ และสร้างความเข้าใจเกี่ยวกับระเบียบการใช้บริการต่างๆ อาทิ บริการยืม – คืน บริการวารสารเย็บเล่ม บริการสารนิเทศพิเศษ บริการห้องคอมพิวเตอร์ บริการห้องโสตทัศนวัสดุ เป็นต้น

2.4.2 การแนะนำวิธีการใช้งานฐานข้อมูลอิเล็กทรอนิกส์ ให้แก่อาจารย์และนักศึกษาที่สนใจเฉพาะกลุ่ม เช่น นักศึกษาระดับปริญญาโท หรือนักศึกษาชั้นปีที่ 4-5 ที่ทำวิจัยหรือโครงการ เป็นการแนะนำฐานข้อมูลแต่ละฐาน ขั้นตอนการเข้าถึง และความสามารถในการเข้าถึงเอกสาร ทำให้นักศึกษาสามารถเลือกใช้และค้นหาข้อมูลที่ต้องการได้อย่างเหมาะสม

3. งานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

จากการปริทัศน์งานวิจัยทั้งของในประเทศและต่างประเทศ พบว่ามีงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับการรู้สารสนเทศของนักศึกษาทั้งในระดับปริญญาตรี ปริญญาโท ตลอดจนนักเรียนระดับมัธยมศึกษา แต่ในที่นี้ขอเน้นเฉพาะงานวิจัยเกี่ยวกับการรู้สารสนเทศของนักศึกษาระดับปริญญาตรี ดังนี้

3.1 งานวิจัยในต่างประเทศ

จากการศึกษางานวิจัยของต่างประเทศ ส่วนใหญ่ศึกษาการรู้สารสนเทศของนักศึกษาระดับปริญญาตรี โดยศึกษาการรู้สารสนเทศของนักศึกษาทั้งมหาวิทยาลัย ดังนี้ เฮปเวิร์ธ (Hepworth 1999) ศึกษาทักษะการรู้สารสนเทศของนักศึกษาระดับปริญญาตรี มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีนันทยาง (Nanyang Technology University) ประเทศสิงคโปร์ เป็นการวิจัยเชิงคุณภาพ โดยการวิเคราะห์งานที่นักศึกษาทำ การสัมภาษณ์ และการสังเกต พฤติกรรมนักศึกษาจากการทำรายงาน ผลการวิจัยพบว่านักศึกษามีการรู้สารสนเทศด้านการแสวงหา ด้านการค้นคืนสารสนเทศที่จำกัด ผลการวิจัยยังแสดงให้เห็นว่าการบูรณาการการรู้สารสนเทศในหลักสูตรนั้นมีความจำเป็นอย่างยิ่งที่จะช่วยให้นักศึกษาพัฒนาการรู้สารสนเทศและความสามารถดังกล่าวได้เป็นอย่างดี

แบลค (Black 2000) ประเมินการรู้สารสนเทศของนักศึกษาระดับปริญญาตรีชั้นปีที่ 1 - 4 วิทยาลัยเซนต์โรส (The Saint Rose College) กลุ่มตัวอย่างเป็นนักศึกษาจำนวน 100 คน เครื่องมือที่ใช้เป็นแบบทดสอบชนิดเลือกตอบและชนิดปลายเปิด ตามมาตรฐานการรู้สารสนเทศของสมาคมห้องสมุดวิทยาลัยและวิจัยแห่งสหรัฐอเมริกา ผลการวิจัยพบว่านักศึกษาส่วนใหญ่ไม่มีความรู้เรื่องการยืมระหว่างห้องสมุด ไม่เข้าใจเรื่องลิขสิทธิ์ การตรวจสอบความถูกต้องของเว็บเพจ การค้นหาด้วยเลขเรียกหนังสือ และการใช้ประโยชน์อิเล็กทรอนิกส์ นักศึกษาให้ความเชื่อถือและใช้สารสนเทศที่ค้นพบจากเว็บมากกว่าที่จะใช้แหล่งสารสนเทศที่เป็นสิ่งพิมพ์ ไม่เข้าใจความแตกต่างระหว่างหนังสือและวารสาร โดยเฉพาะอย่างยิ่งไม่เข้าใจว่าควรใช้เครื่องมือชนิดใดในการค้นหาสารสนเทศ คณะเนนที่ได้จากการทดสอบการรู้สารสนเทศเท่ากับร้อยละ 61 นักศึกษาชั้นปีที่ 1-4 มีคะแนนเฉลี่ยไม่แตกต่างกัน

คาราเวลโล และคณะ (Caravello et al. 2001) ประเมินการรู้สารสนเทศของนักศึกษาระดับปริญญาตรี มหาวิทยาลัยแคลิฟอร์เนีย (The University of California) กลุ่มตัวอย่างเป็นนักศึกษาจำนวน 453 คน เครื่องมือที่ใช้เป็นแบบสอบถามและแบบทดสอบวัดทักษะหรือความรู้ของนักศึกษาเกี่ยวกับการใช้ทรัพยากรสารสนเทศและการสืบค้นสารสนเทศ ผลการวิจัยพบว่า โดยรวมนักศึกษามีระดับความรู้ความสามารถและทักษะการรู้สารสนเทศเกี่ยวกับการใช้ทรัพยากรสารสนเทศและการสืบค้นสารสนเทศออนไลน์แตกต่างกัน และระดับการรู้สารสนเทศโดยทั่วไปที่ได้จากการประเมิน นักศึกษามีการรู้สารสนเทศในระดับต่ำ ไม่สามารถบอกแหล่งเพื่อค้นหาสารสนเทศได้และไม่สามารถบอกวิธีการเขียนบรรณานุกรมอ้างอิงบทความวารสารได้ เมื่อเปรียบเทียบตามตัวแปรที่ศึกษาพบว่า

1. นักศึกษาที่ใช้ห้องสมุดบ่อยได้คะแนนจากการตอบแบบทดสอบสูงกว่า นักศึกษาที่ใช้ห้องสมุดน้อย
2. นักศึกษาที่เรียนวิชาการใช้ห้องสมุดมีระดับการรู้สารสนเทศสูงกว่านักศึกษาที่ไม่เคยเรียนวิชาการใช้ห้องสมุด
3. นักศึกษาชั้นปีที่ 4 ได้คะแนนในการตอบแบบทดสอบสูงกว่านักศึกษาระดับชั้นปีอื่นๆ และไม่พบความแตกต่างระหว่างชั้นปีที่ 1, 2 และ 3
4. นักศึกษาสาขามนุษยศาสตร์ ได้คะแนนในการตอบแบบทดสอบสูงกว่า นักศึกษาสาขาสังคมศาสตร์และสาขาวิทยาศาสตร์
5. นักศึกษาที่ใช้ฐานข้อมูลหนังสือมากได้คะแนนในการตอบแบบทดสอบสูงกว่า นักศึกษาที่ใช้ฐานข้อมูลน้อย

ส่วนคำถามอื่นๆที่นักศึกษาตอบว่าไม่ทราบและไม่มีความรู้ในเรื่องดังกล่าวคือการประเมินเว็บไซต์ การระบุแหล่งที่อยู่ของสารสนเทศ การเขียนบรรณานุกรมอ้างอิงหนังสือ และบทความวารสาร การใช้ตรรกศิลป์ การค้นหาข้อมูลจากโอแพค และการพิจารณาเนื้อเรื่องจากเลขเรียกหนังสือ

ฮาร์ทแมน (Hartman 2001) ศึกษาการรู้สารสนเทศของนักศึกษาระดับปริญญาตรี ชั้นปีที่ 1 มหาวิทยาลัยแบลลาราท (The University of Ballarat) ใช้วิธีการสัมภาษณ์กลุ่มแบบเฉพาะเจาะจง และแบบสอบถามแบบปลายเปิด ผลการวิจัยพบว่านักศึกษาตระหนักว่าทักษะการรู้สารสนเทศมีความสำคัญ นักศึกษามีความสับสนในการระบุทรัพยากรสารสนเทศภายในห้องสมุด และความรู้เกี่ยวกับการใช้เครื่องมือช่วยค้นหาสารสนเทศ แหล่งสารสนเทศที่เกี่ยวข้องและคาดว่าตนเองจะใช้คืออินเทอร์เน็ต คอมพิวเตอร์ ส่วนทรัพยากรสารสนเทศที่นักศึกษาไม่ใช้คือ บทความวารสาร ทักษะที่นักศึกษาคิดว่าจำเป็นต้องใช้ในมหาวิทยาลัยแห่งนี้โดยเรียงตามลำดับความสำคัญคือ ทักษะทางคอมพิวเตอร์ ทักษะการใช้ห้องสมุด และทักษะในการคิดวิเคราะห์ นักศึกษามีความเห็นว่าการปฐมนิเทศการใช้ห้องสมุดเป็นสิ่งที่ดี และมีข้อเสนอแนะว่าควรมีการแนะนำทรัพยากรสารสนเทศบางประเภทที่เกี่ยวข้องกับสาขาที่นักศึกษาเรียน นักศึกษาเรียงลำดับความสำคัญของการรู้สารสนเทศดังนี้ การใช้สารสนเทศอย่างมีประสิทธิภาพ การประเมินสารสนเทศ การระบุแหล่งสารสนเทศ การรู้สารสนเทศใดที่จำเป็นต้องใช้ ข้อมูลที่ได้จากการสัมภาษณ์พบว่านักศึกษามีทักษะพื้นฐานในการศึกษาค้นคว้า แต่เมื่อพิจารณาถึงความรู้ในการใช้คำในการค้นหาสารสนเทศ พบว่านักศึกษายังขาดความรู้ในการคิดคำค้น

บราวน์ และ ครัมโฮลซ์ (Brown & Krumholz 2002) ประเมินการรู้สารสนเทศ

ของนักศึกษามหาวิทยาลัยโอคลาโฮมา (The University of Oklahoma) กลุ่มตัวอย่างเป็นนักศึกษาจำนวน 12 คน เครื่องมือที่ใช้เป็นแบบสำรวจและแบบตรวจสอบรายการ ตามมาตรฐานการรู้สารสนเทศของสมาคมห้องสมุดวิทยาลัยและวิจัยแห่งสหรัฐอเมริกา ผลการวิจัยพบว่านักศึกษา มีความสามารถในการประเมินคุณภาพสารสนเทศ และมีวิธีการค้นหาสารสนเทศได้ตรงกับความ ต้องการ โดยสามารถเพิ่มกลยุทธ์ต่างๆในการค้นหาสารสนเทศได้ซึ่งแสดงให้เห็นว่านักศึกษ ใช่วิธีการที่หลากหลายในการค้นหาสารสนเทศ อย่างไรก็ตามนักศึกษบางคนมีความเห็นว่ การที่จะคัดเลือกรายการเฉพาะทางนั้นเป็นสิ่งที่ยากนักศึกษไม่มีความสามารถกำหนดคำสำคัญ วลี หรือคำที่เกี่ยวข้อง และประสบความสำเร็จในการคัดเลือกสารสนเทศจากแหล่งที่เหมาะสม

เรห์แมน และ โมฮัมหมัด (Rehman & Mohammad 2002) ศึกษาทักษะการใช้ ห้องสมุดและทักษะทางสารสนเทศของนักศึกษาชั้นปีที่ 1 และชั้นปีที่ 2 มหาวิทยาลัยคูเวต (Kuwait University) กลุ่มตัวอย่างเป็นนักศึกษาชั้นปีที่ 1 และชั้นปีที่ 2 จำนวน 163 คน ทดสอบ ความสัมพันธ์ระหว่างทักษะการใช้ห้องสมุดกับปัจจัยส่วนบุคคล ได้แก่ อายุ เพศ และปัจจัยทาง วิชาการ ได้แก่ ประเภทของโรงเรียนในระดับมัธยมศึกษาที่นักศึกษาเรียนจบมา ชั้นปี ประสบการณ์การเรียนในรายวิชาที่เกี่ยวข้องกับการรู้สารสนเทศ และระดับความสามารถในการใช้ ภาษาอังกฤษ โดยสอบถามความรู้เกี่ยวกับห้องสมุด บัตรรายการ การจัดการทรัพยากรสารสนเทศ ในห้องสมุด แหล่งสารสนเทศอ้างอิง การค้นหาสารสนเทศจากซีดีรอม และปฏิสัมพันธ์ของ บุคลากรห้องสมุดกับผู้ใช้ ผลการวิจัยพบว่านักศึกษาส่วนใหญ่ไม่มีความเข้าใจเกี่ยวกับการใช้ ห้องสมุดและบริการของห้องสมุด ไม่รู้จักระบบการจัดหมู่ทรัพยากรสารสนเทศ นักศึกษาพอใจ การให้บริการของบรรณารักษ์ นักศึกษามีความสามารถทางคอมพิวเตอร์ในระดับดีหรือดีเยี่ยม โดยใช้อินเทอร์เน็ตมากที่สุด ส่วนการค้นหาสารสนเทศจากซีดีรอมถือว่าใช้น้อยที่สุด

จากการศึกษาพบว่าตัวแปรที่มีความสัมพันธ์กับระดับทักษะการใช้ห้องสมุดและทักษะทาง สารสนเทศคือ อายุ และประเภทของโรงเรียนในระดับมัธยมศึกษาที่นักศึกษาเรียนจบมา ส่วนตัวแปรที่ไม่มีความสัมพันธ์กับระดับทักษะการใช้ห้องสมุดและทักษะทางสารสนเทศคือ ความสามารถในการใช้ภาษาอังกฤษ เพศ ชั้นปี และประสบการณ์การเรียนในรายวิชาที่เกี่ยวข้อง กับการรู้สารสนเทศ

เคอร์บานอกลู (Kurbanoglu 2003) ประเมินประสิทธิภาพในการรู้สารสนเทศของ นักศึกษาทุกชั้นปีที่ลงทะเบียนเรียนในภาควิชาการจัดการสารสนเทศของมหาวิทยาลัยฮาเซตเพย์ (Hacettepe University) เมืองอังคตา (Ankara) ประเทศตุรกี ใช้กลุ่มตัวอย่างจำนวน 179 คน เครื่องมือที่ใช้เป็นแบบสอบถามและแบบประเมินประสิทธิภาพการรู้สารสนเทศ ผลการวิจัยพบว่า

นักศึกษา มีความสามารถและทักษะการรู้สารสนเทศโดยรวมอยู่ในระดับมาก ส่วนนักศึกษาชั้นปีที่ 1 มีความสามารถและทักษะการรู้สารสนเทศโดยรวมอยู่ในระดับปานกลาง และเมื่อพิจารณาในแต่ละด้าน พบว่านักศึกษาชั้นปีที่ 1 มีระดับการรู้สารสนเทศอยู่ในระดับมาก 5 ด้าน คือ ด้านการกำหนดความต้องการสารสนเทศ ด้านการเริ่มต้นกลยุทธ์การสืบค้น ด้านการระบุแหล่ง และการเข้าถึงทรัพยากรสารสนเทศ ด้านการประเมินสารสนเทศ และด้านการแปลความหมายสังเคราะห์และใช้สารสนเทศ และมีการรู้สารสนเทศในระดับน้อย 4 ด้าน คือ ด้านการสื่อสารสารสนเทศ ด้านการประเมินสารสนเทศที่สังเคราะห์ได้และกระบวนการที่เกี่ยวข้อง ด้านการทบทวนปรับปรุงและเพิ่มพูนความรู้ของตนเอง และด้านการตระหนักถึงหลักเสรีภาพทางปัญญาและการเข้าถึงสารสนเทศอย่างถูกต้อง

3.2 งานวิจัยในประเทศ

จากการศึกษางานวิจัยของไทย พบว่าส่วนใหญ่จะศึกษาการรู้สารสนเทศของนักศึกษาในระดับปริญญาตรี ในลักษณะที่หลากหลาย ทั้งศึกษาในภาพรวมทั้งหมดของมหาวิทยาลัย ศึกษาเฉพาะชั้นปี และศึกษาเฉพาะคณะใดคณะหนึ่ง แต่ไม่พบการศึกษาในกลุ่มครูหรือศึกษาศาสตร์โดยเฉพาะมาก่อน

3.2.1 งานวิจัยที่เกี่ยวกับการรู้สารสนเทศ ระดับปริญญาตรี โดยศึกษาทางมหาวิทยาลัย มีดังนี้

ปภาดา เจียวัก (2547) ศึกษาและเปรียบเทียบการรู้สารสนเทศของนิสิตระดับปริญญาตรี มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ จำแนกตามเพศ ชั้นปี กลุ่มสาขาวิชา และผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน กลุ่มตัวอย่างเป็นนิสิตระดับปริญญาตรี ชั้นปีที่ 2, 3 และ 4 จำนวน 465 คน เครื่องมือที่ใช้เป็นแบบทดสอบการรู้สารสนเทศ ตามมาตรฐานการรู้สารสนเทศของสมาคมห้องสมุดวิทยาลัยและวิจัยแห่งสหรัฐอเมริกา ผลการวิจัยพบว่านิสิตส่วนใหญ่มีการรู้สารสนเทศโดยรวมอยู่ในระดับปานกลาง เมื่อพิจารณาเป็นรายด้านพบว่านิสิตมีความสามารถในการใช้สารสนเทศอยู่ในระดับสูง รองมาคือ ความสามารถในการเข้าถึงสารสนเทศ และความสามารถในการประเมินสารสนเทศซึ่งอยู่ในระดับน้อย สำหรับตัวแปรเพศนิสิตที่มีเพศต่างกันมีการรู้สารสนเทศโดยรวมและรายด้านไม่แตกต่างกัน นิสิตที่ศึกษาในชั้นปีที่ต่างกันมีการรู้สารสนเทศโดยรวมไม่แตกต่างกัน เมื่อพิจารณาเป็นรายด้านพบว่ามีความสามารถแตกต่างกันด้านการประเมินสารสนเทศ และความสามารถด้านการใช้สารสนเทศ นิสิตที่ศึกษากลุ่มสาขาวิชาต่างกันมีการรู้สารสนเทศโดยรวมแตกต่างกัน เมื่อทดสอบความแตกต่างเป็นรายคู่พบว่านิสิตกลุ่มสาขาวิชาวิทยาศาสตร์การแพทย์มีการรู้สารสนเทศโดยรวมทุกด้านสูงกว่า นิสิตกลุ่มสาขาศึกษาศาสตร์ มนุษยศาสตร์ สังคมศาสตร์ และวิทยาศาสตร์ธรรมชาติ นิสิตที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนต่างกัน

มีการรู้สารสนเทศโดยรวมแตกต่างกัน เมื่อทดสอบความแตกต่างเป็นรายด้าน พบว่าด้านการเข้าถึงสารสนเทศ นิสิตที่มีผลการเรียนดีมีความสามารถในการเข้าถึงสารสนเทศสูงกว่านิสิตที่มีผลการเรียนดีและผลการเรียนพอใช้ ด้านการประเมินสารสนเทศ นิสิตที่มีผลการเรียนดีมีความสามารถในการประเมินสารสนเทศสูงกว่านิสิตที่มีผลการเรียนพอใช้ ด้านการใช้สารสนเทศ นิสิตที่มีผลการเรียนดีมีความสามารถในการใช้สารสนเทศสูงกว่านิสิตที่มีผลการเรียนพอใช้

อุษณีย์ ศรีสารคาม (2547) ศึกษาและเปรียบเทียบการรู้สารสนเทศของนักศึกษา ระดับปริญญาตรี มหาวิทยาลัยราชภัฏอุดรธานี กลุ่มตัวอย่างจำนวน 352 คน เครื่องมือที่ใช้เป็นแบบสอบถามการรู้สารสนเทศ ผลการวิจัยพบว่า

1. หลักสูตรศิลปศาสตร (ศศ.บ.) นักศึกษาที่เรียนระบบปกติและเรียนระบบพิเศษ กศ.บป. มีระดับการรู้สารสนเทศในภาพรวมไม่แตกต่างกัน
2. นักศึกษาที่เรียนชั้นปีที่ 1 และชั้นปีที่ 2 มีระดับการรู้สารสนเทศในภาพรวมแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.01
3. นักศึกษาที่เรียนหลักสูตร อนุปริญญา คบ. และ ศศ.บ. มีระดับการรู้สารสนเทศในภาพรวมแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.01 เมื่อพิจารณารายด้านพบว่า การรู้สารสนเทศด้านการแสวงหาสารสนเทศ ด้านการใช้เครื่องมือเพื่อเข้าถึงสารสนเทศ และด้านการนำสารสนเทศไปใช้ในการแก้ปัญหาหรือการตัดสินใจแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.01 ด้านการประเมินสารสนเทศแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05 ส่วนด้านการกำหนดขอบเขตสารสนเทศและด้านการค้นคืนและรวบรวมสารสนเทศไม่แตกต่างกัน
4. นักศึกษาต้องการให้มหาวิทยาลัยจัดบริการเพื่อเพิ่มทักษะการรู้สารสนเทศมากที่สุดคือการฝึกอบรมคอมพิวเตอร์ขั้นพื้นฐาน รองลงมาคือ ฝึกอบรมเกี่ยวกับการใช้อินเทอร์เน็ต เพื่อการเข้าถึงและการค้นคืนสารสนเทศ และฝึกอบรมเกี่ยวกับการค้นคืนฐานข้อมูลออนไลน์

สุพิศ บายคายคม (2550) ศึกษาและเปรียบเทียบการรู้สารสนเทศของนิสิตระดับปริญญาตรี มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์ วิทยาเขตศรีราชา จำแนกตามคณะ กลุ่มตัวอย่างเป็นนิสิตระดับปริญญาตรี ชั้นปีที่ 1-4 จำนวน 361 คน เครื่องมือที่ใช้เป็นแบบสอบถามการรู้สารสนเทศ ตามมาตรฐานการรู้สารสนเทศระดับอุดมศึกษาและบุคคลทั่วไปของประเทศออสเตรเลียและนิวซีแลนด์ ผลการวิจัยพบว่า นิสิตมีการรู้สารสนเทศโดยรวมทุกมาตรฐานอยู่ในระดับปานกลาง เมื่อพิจารณาเป็นรายด้านพบว่า นิสิตมีการรู้สารสนเทศอยู่ในระดับน้อยทุกมาตรฐาน โดยมาตรฐานที่มีค่าเฉลี่ยสูงสุด คือมาตรฐานที่ 6 ความสามารถใช้งานสารสนเทศด้วยความเข้าใจและยอมรับประเด็น

ทางด้านวัฒนธรรม จริยธรรม เศรษฐกิจ กฎหมายและสังคมที่แวดล้อมด้วยการใช้สารสนเทศ รองลงมาได้แก่มาตรฐานที่ 1 ความสามารถในการตระหนักถึงความต้องการสารสนเทศ มาตรฐานที่ 3 ความสามารถในการประเมินสารสนเทศ มาตรฐานที่ 5 ความสามารถในการประยุกต์สารสนเทศใหม่และสารสนเทศที่มีอยู่เดิมเพื่อสร้างแนวคิดใหม่หรือสร้างความเข้าใจใหม่ มาตรฐานที่ 4 ความสามารถจัดการสารสนเทศที่รวบรวมหรือผลิตขึ้นมา และมาตรฐานที่ 2 ความสามารถในการค้นหาสารสนเทศตามลำดับ ผลการเปรียบเทียบนิติตั้ง 3 คณะโดยรวมพบว่า นิติตคณะต่างก็มีการรู้สารสนเทศแตกต่างกันอย่างไม่มีนัยสำคัญ เมื่อเปรียบเทียบเป็นราย มาตรฐานพบว่า นิติตคณะต่างก็มีการรู้สารสนเทศแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 ในมาตรฐานที่ 2 ความสามารถในการค้นหาสารสนเทศ ส่วนมาตรฐานอื่นๆ ไม่พบความแตกต่าง เมื่อทดสอบเป็นรายกลุ่มพบว่า นิติตคณะทรัพยากรและสิ่งแวดล้อมมีความสามารถในการค้นหาสารสนเทศสูงกว่า นิติตคณะวิทยาการจัดการ ส่วนคนอื่นๆ ไม่พบความแตกต่าง

สายฝน บุษบา (2551) ศึกษาและเปรียบเทียบทักษะการรู้สารสนเทศของนักศึกษา มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลธัญบุรี จำแนกตามเพศ คณะ และชั้นปีที่ศึกษา (ภาคปกติ ภาคสมทบ) กลุ่มตัวอย่างเป็นนักศึกษาระดับปริญญาตรี จำนวน 400 คน เครื่องมือที่ใช้เป็นแบบทดสอบการรู้สารสนเทศ ตามมาตรฐานการรู้สารสนเทศของสมาคมห้องสมุดวิทยาลัยและวิจัย แห่งสหรัฐอเมริกา ผลการวิจัยพบว่า ทักษะการรู้สารสนเทศของนักศึกษาในด้านการกำหนดคำค้น ด้านการเข้าถึงสารสนเทศ และด้านการใช้สารสนเทศ โดยรวมอยู่ในระดับปานกลาง ส่วนด้านการประเมินสารสนเทศอยู่ในระดับมาก ทักษะการรู้สารสนเทศของนักศึกษาจำแนกตามเพศ ด้านการกำหนดคำค้น ด้านการเข้าถึงสารสนเทศ และด้านการใช้สารสนเทศ โดยรวมไม่แตกต่างกัน ยกเว้นด้านการประเมินสารสนเทศแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05 ทักษะการรู้สารสนเทศของนักศึกษาจำแนกตามคณะที่ศึกษา ด้านการกำหนดคำค้น และด้านการใช้สารสนเทศ โดยรวมไม่แตกต่างกัน ยกเว้นด้านการเข้าถึงสารสนเทศและด้านการประเมินสารสนเทศแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05 ทักษะการรู้สารสนเทศของนักศึกษาจำแนกตามชั้นปีที่ศึกษา ด้านการกำหนดคำค้น ด้านการเข้าถึงสารสนเทศ ด้านการใช้สารสนเทศ และด้านการประเมินสารสนเทศ โดยรวมไม่แตกต่างกัน

อารีย์ เพชรหวน (2552) ศึกษาและเปรียบเทียบทักษะการรู้สารสนเทศของ นักศึกษาระดับปริญญาตรี วิทยาลัยเซาธ์อีสท์บางกอก จำแนกตามชั้นปี คณะ และผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน กลุ่มตัวอย่างเป็นนักศึกษาระดับปริญญาตรี ชั้นปีที่ 1-4 จำนวน 400 คน เครื่องมือที่ใช้เป็นแบบสอบถามการรู้สารสนเทศ ตามมาตรฐานการรู้สารสนเทศระดับอุดมศึกษาและบุคคลทั่วไปของประเทศออสเตรเลียและนิวซีแลนด์ ผลการวิจัยพบว่า

1. นักศึกษาส่วนใหญ่มีทักษะการรู้สารสนเทศโดยรวมอยู่ในระดับปานกลาง เมื่อพิจารณาเป็นรายด้านพบว่านักศึกษามีการรู้สารสนเทศด้านการใช้สารสนเทศอยู่ในระดับปานกลาง รองลงมาคือด้านการเข้าถึงสารสนเทศ และด้านการประเมินสารสนเทศ ตามลำดับ

2. นักศึกษาคณะต่างกัน มีการรู้สารสนเทศโดยรวมแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 เมื่อทดสอบความแตกต่างเป็นรายคู่พบว่านักศึกษาคณะศิลปศาสตร์ มีการรู้สารสนเทศโดยรวมทุกด้านสูงกว่านักศึกษาคณะบริหารธุรกิจ นิติศาสตร์ และวิทยาศาสตร์ เมื่อพิจารณาเป็นรายด้านพบว่านักศึกษาคณะต่างกันมีการรู้สารสนเทศด้านการเข้าถึงสารสนเทศ ด้านการใช้สารสนเทศ แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 ส่วนด้านการประเมินสารสนเทศไม่พบความแตกต่าง เมื่อทดสอบความแตกต่างเป็นรายคู่พบว่านักศึกษาคณะศิลปศาสตร์มีการรู้สารสนเทศด้านการเข้าถึงสารสนเทศสูงกว่านักศึกษาทั้ง 4 คณะ ส่วนด้านการใช้สารสนเทศ เมื่อนำมาทดสอบความแตกต่างเป็นรายคู่ไม่พบความแตกต่าง

3. นักศึกษาชั้นปีต่างกัน มีการรู้สารสนเทศโดยรวมไม่แตกต่างกัน เมื่อพิจารณาเป็นรายด้านพบว่านักศึกษามีการรู้สารสนเทศด้านการประเมินสารสนเทศ และด้านการใช้สารสนเทศแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 เมื่อทดสอบความแตกต่างเป็นรายคู่พบว่าด้านการประเมินสารสนเทศไม่แตกต่างกัน ส่วนด้านการใช้สารสนเทศนักศึกษาชั้นปีที่ 4 มีการรู้สารสนเทศสูงกว่านักศึกษาชั้นปีที่ 2

4. นักศึกษาที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนต่างกัน มีการรู้สารสนเทศโดยรวมแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 เมื่อทดสอบความแตกต่างเป็นรายคู่พบว่านักศึกษาที่มีผลการเรียนดีมากและผลการเรียนดี มีการรู้สารสนเทศโดยรวมสูงกว่านักศึกษาที่มีผลการเรียนพอใช้ เมื่อพิจารณาเป็นรายด้านพบว่าทุกด้านแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 ด้านการเข้าถึงสารสนเทศ นักศึกษาที่มีผลการเรียนดีมากมีการรู้สารสนเทศสูงกว่านักศึกษาที่มีผลการเรียนพอใช้ และผลการเรียนดี ด้านการประเมินสารสนเทศ นักศึกษาที่มีผลการเรียนดีมากมีการรู้สารสนเทศสูงกว่านักศึกษาที่มีผลการเรียนพอใช้ และด้านการใช้สารสนเทศ นักศึกษาที่มีผลการเรียนดีมีการรู้สารสนเทศสูงกว่านักศึกษาที่มีผลการเรียนพอใช้

อังคณา แวซอเหาะ และสุรชาติพิย์ เกียรติวานิช (2553) ศึกษาและเปรียบเทียบการรู้สารสนเทศของนักศึกษาระดับปริญญาตรี มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลพระนคร จำแนกตามคณะวิชา และประสบการณ์การเรียนในรายวิชาเกี่ยวกับการรู้สารสนเทศ กลุ่มตัวอย่างเป็นนักศึกษาระดับปริญญาตรี จำนวน 460 คน เครื่องมือที่ใช้เป็นแบบทดสอบการรู้สารสนเทศ ตามมาตรฐานการรู้สารสนเทศของสมาคมห้องสมุดวิทยาลัยและวิจัยแห่งสหรัฐอเมริกา ผลการวิจัยพบว่า

1. นักศึกษาส่วนใหญ่มีการรู้สารสนเทศโดยรวมในระดับปานกลาง

เมื่อพิจารณาเป็นรายด้านพบว่านักศึกษามีความสามารถทุกด้านอยู่ในระดับปานกลาง โดยด้านที่นักศึกษามีความสามารถสูงสุดคือ ด้านการเข้าถึงสารสนเทศที่ต้องการได้อย่างมีประสิทธิภาพและประสิทธิผล รองลงมาคือด้านการกำหนดขอบเขตของสารสนเทศที่ต้องการ และด้านการประเมินสารสนเทศและแหล่งสารสนเทศอย่างมีวิจารณญาณและบูรณาการสารสนเทศเข้ากับพื้นฐานความรู้เดิม

2. นักศึกษาคณะต่างกัน มีการรู้สารสนเทศแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 โดยนักศึกษาคณะบริหารธุรกิจมีการรู้สารสนเทศสูงกว่านักศึกษาคณะเทคโนโลยีสื่อสารมวลชน คณะสถาปัตยกรรมศาสตร์และการออกแบบ คณะเทคโนโลยีคหกรรมศาสตร์ คณะวิศวกรรมศาสตร์ คณะวิทยาศาสตร์และเทคโนโลยี คณะศิลปศาสตร์ และคณะครุศาสตร์อุตสาหกรรม เมื่อพิจารณาเป็นรายด้านพบว่าทุกด้านแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01

2.1 ด้านการกำหนดขอบเขตของสารสนเทศที่ต้องการ พบว่านักศึกษาคณะบริหารธุรกิจ มีการรู้สารสนเทศสูงกว่านักศึกษาคณะสถาปัตยกรรมศาสตร์และการออกแบบ คณะเทคโนโลยีสื่อสารมวลชน คณะวิศวกรรมศาสตร์ คณะเทคโนโลยีคหกรรมศาสตร์ และคณะครุศาสตร์อุตสาหกรรม

2.2 ด้านการเข้าถึงสารสนเทศที่ต้องการอย่างมีประสิทธิภาพและประสิทธิผล พบว่านักศึกษาคณะบริหารธุรกิจมีการรู้สารสนเทศสูงกว่านักศึกษาคณะเทคโนโลยีสื่อสารมวลชน คณะสถาปัตยกรรมศาสตร์และการออกแบบ คณะเทคโนโลยีคหกรรมศาสตร์ คณะวิศวกรรมศาสตร์ คณะศิลปศาสตร์ และคณะครุศาสตร์อุตสาหกรรม

2.3 ด้านการประเมินสารสนเทศและแหล่งสารสนเทศอย่างมีวิจารณญาณและบูรณาการสารสนเทศเข้ากับพื้นฐานความรู้เดิม พบว่านักศึกษาคณะบริหารธุรกิจมีการรู้สารสนเทศสูงกว่านักศึกษาคณะเทคโนโลยีสื่อสารมวลชน คณะวิศวกรรมศาสตร์ และคณะเทคโนโลยีคหกรรมศาสตร์

2.4 ด้านการใช้สารสนเทศอย่างมีประสิทธิภาพเพื่อบรรลุวัตถุประสงค์ที่กำหนดไว้ พบว่านักศึกษาคณะบริหารธุรกิจมีการรู้สารสนเทศสูงกว่านักศึกษาคณะเทคโนโลยีสื่อสารมวลชน คณะวิศวกรรมศาสตร์ คณะสถาปัตยกรรมศาสตร์และการออกแบบ คณะเทคโนโลยีคหกรรมศาสตร์ และคณะศิลปศาสตร์

2.5 ด้านการเข้าใจประเด็นทางเศรษฐกิจ กฎหมายและสังคมที่เกี่ยวข้องกับการใช้และการเข้าถึงสารสนเทศ รวมทั้งการใช้สารสนเทศอย่างมีจริยธรรมและชอบด้วยกฎหมาย

พบว่านักศึกษาคณะบริหารธุรกิจมีการรู้สารสนเทศสูงกว่านักศึกษาคณะเทคโนโลยีสื่อสารมวลชน คณะศิลปศาสตร์ คณะเทคโนโลยีคหกรรมศาสตร์ และคณะวิศวกรรมศาสตร์

3. นักศึกษาที่มีประสบการณ์การเรียนรู้ในรายวิชาที่เกี่ยวกับการรู้สารสนเทศต่างกัน มีการรู้สารสนเทศที่แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 โดยนักศึกษาที่มีประสบการณ์ในการเรียนในรายวิชาที่เกี่ยวกับการรู้สารสนเทศมีการรู้สารสนเทศสูงกว่านักศึกษาที่ไม่มีประสบการณ์ในการเรียนในรายวิชาที่เกี่ยวกับการรู้สารสนเทศ เมื่อพิจารณาเป็นรายด้านพบว่า นักศึกษาที่มีประสบการณ์ในการเรียนในรายวิชาที่เกี่ยวกับการรู้สารสนเทศมีการรู้สารสนเทศ ด้านการกำหนดขอบเขตของสารสนเทศที่ต้องการ ด้านการเข้าถึงสารสนเทศที่ต้องการอย่างมีประสิทธิภาพและประสิทธิผล ด้านการประเมินสารสนเทศและแหล่งสารสนเทศอย่างมีวิจารณญาณและบูรณาการสารสนเทศเข้ากับพื้นฐานความรู้เดิม และด้านการเข้าใจประเด็นทางเศรษฐกิจ กฎหมายและสังคมที่เกี่ยวข้องกับการใช้และการเข้าถึงสารสนเทศรวมทั้งการใช้สารสนเทศอย่างมีจริยธรรมและชอบด้วยกฎหมาย แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 ส่วนด้านการใช้สารสนเทศอย่างมีประสิทธิภาพเพื่อบรรลุวัตถุประสงค์ที่ได้กำหนดไว้แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 โดยนักศึกษาที่มีประสบการณ์การเรียนรู้ในรายวิชาที่เกี่ยวกับการรู้สารสนเทศมีการรู้สารสนเทศสูงกว่านักศึกษาที่ไม่มีประสบการณ์การเรียนรู้ในรายวิชาที่เกี่ยวกับการรู้สารสนเทศ

3.2.2 งานวิจัยที่เกี่ยวกับการรู้สารสนเทศ ระดับปริญญาตรี โดยศึกษาเฉพาะชั้นปีที่ 1 มีดังนี้

ดวงกมล อุ่ณจิตติ (2546) ศึกษาและเปรียบเทียบระดับการรู้สารสนเทศของนิสิตมหาวิทยาลัยบูรพา จำแนกตามคณะ กลุ่มตัวอย่างเป็นนิสิตระดับปริญญาตรี ชั้นปีที่ 1 จำนวน 320 คน เครื่องมือที่ใช้เป็นแบบทดสอบการรู้สารสนเทศ ตามมาตรฐานการรู้สารสนเทศของสมาคมห้องสมุดวิทยาลัยและวิจัยแห่งสหรัฐอเมริกา ผลการวิจัยพบว่านิสิตมีการรู้สารสนเทศโดยรวมอยู่ในระดับปานกลาง และเมื่อเปรียบเทียบการรู้สารสนเทศของนิสิตกลุ่มสาขาวิชาต่างกันพบว่านิสิตกลุ่มสาขาวิชาวิทยาศาสตร์เทคโนโลยี มีการรู้สารสนเทศแตกต่างจากนิสิตกลุ่มสาขาวิชามนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 นิสิตปริญญาตรีประเมินการรู้สารสนเทศของตนเองอยู่ในระดับปานกลาง และเมื่อเปรียบเทียบการประเมินตนเองของนิสิตกลุ่มสาขาวิชาต่างกันพบว่าแตกต่างกันอย่างไม่มีนัยสำคัญทางสถิติ นอกจากนี้ยังพบว่าระดับการรู้สารสนเทศกับการประเมินตนเองของนิสิตปริญญาตรีไม่มีความสัมพันธ์กัน

กมลรัตน์ สุขมาก (2547) ศึกษาและเปรียบเทียบระดับการรู้สารสนเทศของนิสิตจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัยชั้นปีที่ 1 จำแนกตามคณะใน 4 กลุ่มสาขาวิชา ได้แก่คณะเกษตรศาสตร์

(สาขาวิทยาศาสตร์ชีวภาพ) คณะนิติศาสตร์ (สาขาสังคมศาสตร์) คณะอักษรศาสตร์(สาขามนุษยศาสตร์) และคณะวิศวกรรมศาสตร์(สาขาวิทยาศาสตร์กายภาพและเทคโนโลยี) กลุ่มตัวอย่างเป็นนิสิตระดับปริญญาตรี ชั้นปีที่ 1 จำนวน 710 คน เครื่องมือที่ใช้เป็นแบบสอบถามการรู้สารสนเทศ ตามมาตรฐานการรู้สารสนเทศของสมาคมห้องสมุดวิทยาลัยและวิจัยแห่งสหรัฐอเมริกา ผลการวิจัยพบว่านิสิตมีการรู้สารสนเทศโดยรวมอยู่ในระดับมาก เมื่อพิจารณาเป็นรายด้านพบว่า นิสิตชั้นปีที่ 1 มีการรู้สารสนเทศอยู่ในระดับมาก 4 ด้านคือ ด้านการตระหนักถึงความต้องการสารสนเทศ ด้านการกำหนดแหล่งสารสนเทศ ด้านการประเมินสารสนเทศ และด้านการใช้สารสนเทศ และมีการรู้สารสนเทศในระดับน้อย 1 ด้านคือ ด้านการสืบค้นสารสนเทศ และยังพบว่านิสิตชั้นปีที่ 1 ประสบปัญหาในการสืบค้นสารสนเทศในระดับปานกลาง และในระดับน้อย โดยปัญหาที่มีค่าเฉลี่ยสูงสุดได้แก่ นิสิตขาดความรู้และทักษะในการสืบค้นรายการออนไลน์ (OPAC) นิสิตไม่ทราบวิธีใช้เครื่องมืออัญประกาศ เครื่องหมายบวก/ลบ เครื่องหมายดอกจันในการสืบค้นรายการออนไลน์ บางครั้งนิสิตค้นรายการบรรณานุกรมได้แต่หาตัวเล่มไม่พบ

มูจลินทร์ ผลกล้า (2550) ศึกษาและเปรียบเทียบการรู้สารสนเทศของนักศึกษา ระดับปริญญาตรี ชั้นปีที่ 1 มหาวิทยาลัยสงขลานครินทร์ วิทยาเขตปัตตานี จำแนกตามคณะ ประเภทโรงเรียน จังหวัดที่นักศึกษาสำเร็จการศึกษา ระดับผลการเรียน และประสบการณ์ในการเรียนการใช้ห้องสมุดและการรู้สารสนเทศ กลุ่มตัวอย่างเป็นนักศึกษาระดับปริญญาตรี ชั้นปีที่ 1 จำนวน 342 คน เครื่องมือที่ใช้เป็นแบบทดสอบการรู้สารสนเทศ ตามมาตรฐานการรู้สารสนเทศของสมาคมห้องสมุดวิทยาลัยและวิจัยแห่งสหรัฐอเมริกา ผลการวิจัยพบว่า

1. นักศึกษามีการรู้สารสนเทศโดยรวมทั้ง 5 มาตรฐานอยู่ในระดับปานกลาง ส่วนรายด้านพบว่านักศึกษามีการรู้สารสนเทศในมาตรฐานที่ 1 การกำหนดชนิดและขอบเขตสารสนเทศ และมาตรฐานที่ 5 กฎหมายเศรษฐกิจและประเด็นทางสังคมอยู่ในระดับสูง ส่วนการรู้สารสนเทศในมาตรฐานที่ 2 การเข้าถึงสารสนเทศ มาตรฐานที่ 3 การประเมินสารสนเทศ และมาตรฐานที่ 4 การใช้สารสนเทศ มีการรู้สารสนเทศอยู่ในระดับน้อย

2. เปรียบเทียบการรู้สารสนเทศตามตัวแปรพบว่า

2.1 นักศึกษาคณะต่างกัน มีการรู้สารสนเทศโดยรวมไม่แตกต่างกัน รายด้านพบว่านักศึกษาคณะต่างกันมีการรู้สารสนเทศในมาตรฐานที่ 2 การเข้าถึงสารสนเทศ แตกต่างกัน รายคู่พบว่านักศึกษาคณะศึกษาศาสตร์มีการรู้สารสนเทศแตกต่างจากนักศึกษาคณะมนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์ ส่วนคู่อื่นๆไม่พบความแตกต่าง

2.2 นักศึกษาที่มีระดับผลการเรียนแตกต่างกัน มีการรู้สารสนเทศโดยรวมแตกต่างกัน ส่วนรายด้านพบว่านักศึกษามีระดับผลการเรียนที่แตกต่างกัน

มีการรู้สารสนเทศในมาตรฐานที่ 1 การกำหนดชนิดและขอบเขตสารสนเทศ และมาตรฐานที่ 3 การประเมินสารสนเทศแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญที่ระดับ 0.05 ส่วนมาตรฐานที่ 4 การใช้สารสนเทศ และมาตรฐานที่ 5 กฎหมายเศรษฐกิจและประเด็นทางสังคม แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญที่ระดับ 0.01 และเมื่อพิจารณาเป็นรายคู่พบว่าในมาตรฐานที่ 1 การกำหนดชนิดและขอบเขตสารสนเทศ และมาตรฐานที่ 3 การประเมินสารสนเทศ นักศึกษาที่มีระดับผลการเรียนมากกว่า 3.00 มีการรู้สารสนเทศแตกต่างจากนักศึกษาที่มีระดับผลการเรียนระหว่าง 2.00 - 2.99 ที่ระดับ 0.05 ในมาตรฐานที่ 4 การใช้สารสนเทศ และมาตรฐานที่ 5 กฎหมายเศรษฐกิจและประเด็นทางสังคม นักศึกษาที่มีระดับผลการเรียนมากกว่า 3.00 มีการรู้สารสนเทศแตกต่างจากนักศึกษาที่มีระดับผลการเรียนระหว่าง 2.00 - 2.99 ที่ระดับ 0.01

2.3 นักศึกษาที่มีและไม่มีประสบการณ์ในการเรียนวิชาเกี่ยวกับการใช้ห้องสมุดมีการรู้สารสนเทศโดยรวมและรายด้านไม่แตกต่างกัน

จารุณี สุปิ่นะเจริญ และนัดดาวดี นุ่มนาค (2551) ศึกษาการรู้สารสนเทศของนิสิตชั้นปีที่ 1 มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์ กลุ่มตัวอย่างเป็นนิสิตชั้นปีที่ 1 จำนวน 364 คน เครื่องมือที่ใช้เป็นแบบสอบถามการรู้สารสนเทศ ตามมาตรฐานการรู้สารสนเทศของสมาคมห้องสมุดวิทยาลัยและวิจัยแห่งสหรัฐอเมริกา ผลการวิจัยสรุปได้ดังนี้

1. นิสิตมีการรู้สารสนเทศโดยรวมอยู่ในระดับปานกลาง เมื่อพิจารณาเป็นรายด้านพบว่านิสิตมีการรู้สารสนเทศด้านการเข้าใจบริบททางสังคม กฎหมาย และเศรษฐกิจ และด้านการกำหนดชนิดและขอบเขตของสารสนเทศที่ต้องการ อยู่ในระดับมาก รองลงมาคือด้านการประเมินสารสนเทศและแหล่งที่มาอย่างมีวิจารณญาณรวมทั้งเชื่อมโยงสารสนเทศเข้ากับความรู้เดิมที่มีอยู่ ด้านการใช้สารสนเทศในการแก้ปัญหาอย่างมีประสิทธิภาพ และด้านการเข้าถึงสารสนเทศ อยู่ในระดับน้อย ตามลำดับ

2. เมื่อเปรียบเทียบการรู้สารสนเทศ 4 กลุ่มสาขาวิชาโดยรวมพบว่านิสิตมีการรู้สารสนเทศไม่แตกต่างกัน สอดคล้องกับสมมติฐาน แต่เมื่อเปรียบเทียบเป็นรายด้านพบว่านิสิตกลุ่มสาขาวิทยาศาสตร์เกษตร และกลุ่มสาขามนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์ มีการรู้สารสนเทศแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 ในมาตรฐานที่ 1 ด้านการกำหนดชนิดและขอบเขตของสารสนเทศ โดยนิสิตกลุ่มสาขาวิชามนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์มีการรู้สารสนเทศสูงกว่านิสิตกลุ่มสาขาวิทยาศาสตร์เกษตร ส่วนคู่อื่นๆไม่พบความแตกต่างกัน

3. ผลการวิเคราะห์เปรียบเทียบตามมาตรฐานการรู้สารสนเทศของสมาคมห้องสมุดวิทยาลัยและวิจัยแห่งสหรัฐอเมริกาและรูปแบบทักษะบิกซิก (Big 6 Skill Model) สามารถนำเสนอรูปแบบเค้าโครงบทเรียนออนไลน์เพื่อส่งเสริมทักษะการรู้สารสนเทศที่เหมาะสมกับการ

เรียนรู้ของนิสิตมหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์ บางเขน ซึ่งประกอบไปด้วยเนื้อหา 6 โมดูล ได้แก่ โมดูล 1 ความสำคัญของการรู้สารสนเทศ ความรู้เบื้องต้นเกี่ยวกับสารสนเทศ และการรู้สารสนเทศ ลักษณะของผู้รู้สารสนเทศ และชี้ให้ผู้เรียนตระหนักถึงความสำคัญของการรู้สารสนเทศ โมดูล 2 การวิเคราะห์ความต้องการสารสนเทศ ให้ผู้เรียนฝึกทักษะการคิดวิเคราะห์ กำหนดลักษณะหรือคุณสมบัติของสารสนเทศ รวมถึงการวางแผนการสืบค้นเพื่อให้ได้มาซึ่งสารสนเทศที่ตนต้องการ โมดูล 3 การสืบค้นสารสนเทศ การเลือกทรัพยากรสารสนเทศ และแหล่งสารสนเทศ รวมทั้งการใช้เครื่องมือสืบค้นสารสนเทศ และเทคนิคการสืบค้นอย่างเหมาะสม โมดูล 4 การประเมินสารสนเทศ หลักเกณฑ์การประเมินความน่าเชื่อถือของสารสนเทศ การวิเคราะห์ และสังเคราะห์สารสนเทศ โมดูล 5 การเรียบเรียงและนำเสนอสารสนเทศ ทักษะการสรุปเนื้อหา การเขียนเรียบเรียงใหม่ และการอ้างอิงหรือบอกแหล่งที่มาของข้อมูลได้อย่างถูกต้องตามหลักวิชาการ โมดูล 6 จริยธรรมทางสารสนเทศ นำเสนอเนื้อหาเกี่ยวกับจรรยาบรรณ การเข้าถึงและการใช้สารสนเทศที่จำเป็นในวงวิชาการและการปฏิบัติตามกฎหมายลิขสิทธิ์

มยุรี ยาวิลาส (2553) ศึกษาและเปรียบเทียบระดับการรู้สารสนเทศของนักศึกษาปริญญาตรี ชั้นปีที่ 1 มหาวิทยาลัยพายัพ จำแนกตามกลุ่มสาขาวิชา และประสบการณ์ในการเรียนและการใช้ห้องสมุด กลุ่มตัวอย่างเป็นนักศึกษาระดับปริญญาตรี ชั้นปีที่ 1 จำนวน 302 คน เครื่องมือที่ใช้เป็นแบบทดสอบการรู้สารสนเทศ ตามมาตรฐานการรู้สารสนเทศของสมาคมห้องสมุดวิทยาลัยและวิจัยแห่งสหรัฐอเมริกา ผลการวิจัยพบว่านักศึกษามีการรู้สารสนเทศโดยรวมอยู่ในระดับน้อย โดยมีการรู้สารสนเทศด้านการกำหนดลักษณะและขอบเขตสารสนเทศอยู่ในระดับดีกว่าทักษะด้านอื่นๆ และมีการรู้สารสนเทศด้านการเข้าถึงสารสนเทศที่ต้องการอย่างมีประสิทธิภาพและประสิทธิผลอยู่ในระดับน้อยที่สุด นักศึกษากลุ่มสาขาวิชาต่างกันมีระดับการรู้สารสนเทศแตกต่างกัน โดยนักศึกษากลุ่มสาขาวิชาวิทยาศาสตร์สุขภาพ มีการรู้สารสนเทศอยู่ในระดับปานกลาง นักศึกษากลุ่มสาขาวิชามนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์ สาขาวิชาการบริหารธุรกิจ สาขาวิชาพาณิชยศาสตร์ สาขาวิชาบัญชี สาขาวิชาการจัดการ สาขาวิชาการท่องเที่ยว สาขาวิชาเศรษฐศาสตร์ สาขาวิชาศิลปกรรมศาสตร์ วิจารณ์ศิลป์และประยุกต์ศิลป์ และสาขาวิชาวิทยาศาสตร์กายภาพ มีการรู้สารสนเทศอยู่ในระดับน้อย

3.2.3 งานวิจัยที่เกี่ยวกับการรู้สารสนเทศ ระดับปริญญาตรี โดยศึกษาสาขา/ คณะเดียว คือ

ชูชีพ มามาก (2553) ศึกษาและเปรียบเทียบการรู้สารสนเทศทางธุรกิจของนักศึกษาระดับปริญญาตรี คณะบริหารธุรกิจ มหาวิทยาลัยเอกชนในเขตกรุงเทพมหานคร จำแนกตามเพศ ชั้นปี ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน และความสามารถในการใช้คอมพิวเตอร์

กลุ่มตัวอย่างเป็นนักศึกษาระดับปริญญาตรี ชั้นปีที่ 2-4 จำนวน 403 คน เครื่องมือที่ใช้ เป็นแบบทดสอบการรู้สารสนเทศ ตามมาตรฐานการรู้สารสนเทศสำหรับนักศึกษาทางธุรกิจของ แนนซี เอ. คันนิงแฮม ผลการวิจัยพบว่านักศึกษามีการรู้สารสนเทศโดยรวมอยู่ในระดับปานกลาง เมื่อพิจารณาเป็นรายด้านพบว่าเกือบทุกด้านอยู่ในระดับปานกลาง ยกเว้นด้านการเข้าถึงสารสนเทศ อยู่ในระดับต่ำ เมื่อเปรียบเทียบการรู้สารสนเทศพบว่านักศึกษายุคต่างกัน มีการรู้สารสนเทศ แตกต่างกันทั้งโดยรวมและรายด้าน นักศึกษาเพศชายมีการรู้สารสนเทศสูงกว่าเพศหญิง นักศึกษา ชั้นปีต่างกันมีการรู้สารสนเทศแตกต่างกันทั้งโดยรวมและรายด้าน นักศึกษาชั้นปีที่ 3 และ 4 มีการรู้สารสนเทศสูงกว่านักศึกษาระดับชั้นปีที่ 2 นักศึกษาที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนแตกต่างกัน มีการรู้สารสนเทศแตกต่างกันทั้งโดยรวมและรายด้าน นักศึกษาที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนดี มีการรู้สารสนเทศสูงกว่านักศึกษามีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนพอใช้และน้อย

โดยสรุปจากการศึกษางานวิจัยการรู้สารสนเทศของนักศึกษาระดับอุดมศึกษา ในประเทศและต่างประเทศสรุปได้ว่า ส่วนใหญ่เป็นการศึกษาการรู้สารสนเทศของนักศึกษา ทั้งมหาวิทยาลัย (ซูซีฟ มามาก 2553; ปภาดา เจียวก๊ก 2547; สายฝน บุษชา 2551; สุพิศ บายคายคม 2550; อังคณา แวซอเหาะ และสุธาทิพย์ เกียรติวานิช 2553; อารีย์ เพชรหวน 2552; อุษณีย์ ศรีสารคาม 2547; Black 2000; Brown & Krumholz 2002; Caravello et al. 2001; Hepworth 1999 และKurbanoglu 2003) และการศึกษาการรู้สารสนเทศของนักศึกษาเฉพาะชั้นปีที่ 1 (กมลรัตน์ สุขมาก 2547; ดวงกมล อุ๋นจิตติ 2546; จารุณี สุปินะเจริญ และนัลดาวดี นุ่มนาค 2551; มยุรี ยาวีลาศ 2553; มุจลินทร์ ผลกล้า 2550 และHartman 2001)

วัตถุประสงค์เพื่อศึกษาและเปรียบเทียบระดับการรู้สารสนเทศ จำแนกตามเพศ (ซูซีฟ มามาก 2553; ปภาดา เจียวก๊ก 2547; สายฝน บุษชา 2551 และRehman & Mohammad 2002) จำแนกตามชั้นปี (ซูซีฟ มามาก 2553; ปภาดา เจียวก๊ก 2547; สายฝน บุษชา 2551; อารีย์ เพชรหวน 2552 และRehman & Mohammad 2002) จำแนกตามสาขาวิชา (กมลรัตน์ สุขมาก 2547; จารุณี สุปินะเจริญ และนัลดาวดี นุ่มนาค 2551; ดวงกมล อุ๋นจิตติ 2546; ปภาดา เจียวก๊ก 2547; มยุรี ยาวีลาศ 2553; มุจลินทร์ ผลกล้า 2550; สายฝน บุษชา 2551; สุพิศ บายคายคม 2550; อังคณา แวซอเหาะ และสุธาทิพย์ เกียรติวานิช 2553 และอารีย์ เพชรหวน 2552) จำแนกตามผลการเรียน (ซูซีฟ มามาก 2553; ปภาดา เจียวก๊ก 2547; มุจลินทร์ ผลกล้า 2550 และอารีย์ เพชรหวน 2552) และจำแนกตามประสบการณ์การเรียนวิชาเกี่ยวกับการสืบค้นสารสนเทศ (มยุรี ยาวีลาศ 2553; มุจลินทร์ ผลกล้า 2550; อังคณา แวซอเหาะ และสุธาทิพย์ เกียรติวานิช 2553 และRehman & Mohammad 2002)

เครื่องมือที่ใช้เป็นแบบทดสอบการรู้สารสนเทศ (ชูชีพ มามาก 2553; ดวงกมล อุ๋นจิตติ 2546; ปภาดา เจียวก๊ก 2547; มยุรี ยาวีลาศ 2553; มุจลินทร์ ผลกล้า 2550; สายฝน บุษชา 2551; อังคณา แวซอหะ และสุธาทิพย์ เกียรติวานิช 2553; Black 2000 และCaravello et al. 2001) และแบบสอบถามการรู้สารสนเทศ (กมลรัตน์ สุขมาก 2547; จารุณี สุปีนะเจริญ และนั้ดดาวดี นุ่มนาค 2551; สุพิศ บายคายคม 2550; อารีย์ เพชรหวน 2552; อุยนิ่ย์ ศรีสารคาม 2547 และ Kurbanoglu 2003)

ตัวแบบที่ใช้เป็นมาตรฐานการรู้สารสนเทศในระดับอุดมศึกษาของสมาคมห้องสมุดวิทยาลัยและวิจัยแห่งสหรัฐอเมริกา (กมลรัตน์ สุขมาก 2547; จารุณี สุปีนะเจริญ และนั้ดดาวดี นุ่มนาค 2551; ดวงกมล อุ๋นจิตติ 2546; ปภาดา เจียวก๊ก 2547; มยุรี ยาวีลาศ 2553; มุจลินทร์ ผลกล้า 2550; สายฝน บุษชา 2551; อังคณา แวซอหะ และสุธาทิพย์ เกียรติวานิช 2553; อุยนิ่ย์ ศรีสารคาม 2547; Black 2000 และBrown & Krumboltz 2002) ตัวแบบมาตรฐานการรู้สารสนเทศระดับอุดมศึกษาและบุคคลทั่วไปของประเทศออสเตรเลียและนิวซีแลนด์ (สุพิศ บายคายคม 2550; และอารีย์ เพชรหวน 2552) และตัวแบบมาตรฐานการรู้สารสนเทศสำหรับนักศึกษาทางธุรกิจของ แนนซี เอ. คันนิงแฮม (ชูชีพ มามาก 2553)

ผลการวิจัยพบว่านักศึกษามีการรู้สารสนเทศโดยรวมอยู่ในระดับปานกลาง (จารุณี สุปีนะเจริญ และนั้ดดาวดี นุ่มนาค 2551; ชูชีพ มามาก 2553; ดวงกมล อุ๋นจิตติ 2546; ปภาดา เจียวก๊ก 2547; มุจลินทร์ ผลกล้า 2550; สายฝน บุษชา 2551; สุพิศ บายคายคม 2550; อังคณา แวซอหะ และสุธาทิพย์ เกียรติวานิช 2553 และอารีย์ เพชรหวน 2552)

จำแนกรายด้านพบว่าด้านที่นักศึกษามีการรู้สารสนเทศอยู่ในระดับมากที่สุดคือ ด้านการกำหนดชนิดและขอบเขตสารสนเทศ (กมลรัตน์ สุขมาก 2547; จารุณี สุปีนะเจริญ และนั้ดดาวดี นุ่มนาค 2551; มยุรี ยาวีลาศ 2553; มุจลินทร์ ผลกล้า 2550 และ Kurbanoglu 2003) ส่วนด้านที่นักศึกษามีการรู้สารสนเทศอยู่ในระดับน้อยคือ ด้านการเข้าถึงสารสนเทศ (กมลรัตน์ สุขมาก 2547; จารุณี สุปีนะเจริญ และนั้ดดาวดี นุ่มนาค 2551; ชูชีพ มามาก 2553; มยุรี ยาวีลาศ 2553; มุจลินทร์ ผลกล้า 2550; สุพิศ บายคายคม 2550; Black 2000; Caravello et al. 2001; Hepworth 1999 และRehman & Mohammad 2002)

งานวิจัยส่วนใหญ่ใช้เกณฑ์การประเมิน 5 ระดับ (ปภาดา เจียวก๊ก 2547; มยุรี ยาวีลาศ 2553; มุจลินทร์ ผลกล้า 2550 และอังคณา แวซอหะ และสุธาทิพย์ เกียรติวานิช 2553) โดยอิงเกณฑ์การประเมินระดับความคิดเห็น คือระดับดีมาก ระดับดี ระดับปานกลาง ระดับน้อย และระดับน้อยที่สุด แต่การวิจัยนี้ผู้วิจัยใช้เกณฑ์การประเมินผลการเรียนทั่วไป คือได้คะแนนต่ำกว่าร้อยละ 50 ถือว่ามีการรู้สารสนเทศอยู่ในระดับต่ำ ซึ่งเป็นเกณฑ์ที่เหมาะสมในการประเมินผล

การเรียนรู้ เพราะเป็นการวัดทักษะการรู้สารสนเทศ ไม่ใช่การวัดความคิดเห็น การใช้เกณฑ์ดังกล่าว จะทำให้ผลการวัดตามแบบทดสอบมีความน่าเชื่อถือเช่นเดียวกับการประเมินผลรายวิชาอื่นๆของ มหาวิทยาลัย

บทที่ 3

วิธีดำเนินการวิจัย

การวิจัย การรู้สารสนเทศของนักศึกษาระดับปริญญาตรี คณะครุศาสตร์ มหาวิทยาลัยราชภัฏสงขลา เป็นการวิจัยประเมินผล ผู้วิจัยได้ดำเนินการวิจัยตามกระบวนการวิจัย ดังนี้

1. ประชากรและกลุ่มตัวอย่าง
2. เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย
3. การเก็บรวบรวมข้อมูล
4. การวิเคราะห์ข้อมูล

1. ประชากรและกลุ่มตัวอย่าง

ประชากรที่ใช้ในการวิจัยได้แก่ นักศึกษาระดับปริญญาตรี คณะครุศาสตร์ มหาวิทยาลัยราชภัฏสงขลา ที่ลงทะเบียนเรียนในภาคเรียนที่ 1 ปีการศึกษา 2553 จำนวน 1,483 คน (สำนักส่งเสริมวิชาการและงานทะเบียน มหาวิทยาลัยราชภัฏสงขลา 2553)

กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการวิจัยได้แก่ นักศึกษาระดับปริญญาตรี คณะครุศาสตร์ มหาวิทยาลัยราชภัฏสงขลา ที่ลงทะเบียนเรียนในภาคเรียนที่ 1 ปีการศึกษา 2553 ได้จากการสุ่มแบบแบ่งชั้นภูมิ (stratified random sampling) โดยสุ่มจากนักศึกษาแต่ละสาขาวิชา แต่ละสาขาวิชาสุ่มแยกตามชั้นปี แต่ละชั้นปีสุ่มแยกตามเพศ แต่ละชั้นตอนใช้วิธีการสุ่มอย่างง่าย ได้กลุ่มตัวอย่างจำนวน 786 คน ซึ่งมากกว่าจำนวนขั้นต่ำตามตารางกำหนดขนาดกลุ่มตัวอย่างของ เกรจซีและมอร์แกน (Krejcie & Morgan)

ตารางที่ 3.1 ประชากรและกลุ่มตัวอย่างจำแนกตามสาขาวิชาที่ศึกษา

สาขาวิชาที่ศึกษา	ประชากร	กลุ่มตัวอย่าง
การศึกษาพิเศษ	96	48
การศึกษาปฐมวัย	223	131
สังคมศึกษา	251	48
ภาษาไทย	264	193
ภาษาอังกฤษ	218	114
คณิตศาสตร์	179	139
วิทยาศาสตร์ทั่วไป	252	113
รวม	1,483	786

2. เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย

เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้ได้แก่ แบบทดสอบ ที่ผู้วิจัยสร้างขึ้นตามขั้นตอนดังนี้

2.1 ศึกษาวรรณกรรมที่เกี่ยวข้องกับการรู้สารสนเทศจากหนังสือ วารสาร เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับการรู้สารสนเทศทั้งภาษาไทยและภาษาต่างประเทศ ตามมาตรฐานการรู้สารสนเทศ ของสมาคมห้องสมุดมหาวิทยาลัยและห้องสมุดวิจัยแห่งสหรัฐอเมริกา (Association of College and Research Library: ACRL) ซึ่งมีทั้งหมด 5 มาตรฐาน โดยผู้วิจัยได้พิจารณาคัดเลือกมาตรฐานและดัชนีชี้วัดที่เหมาะสมกับสภาพห้องสมุดและการเรียนการสอนในมหาวิทยาลัย ราชภัฏสงขลา ศึกษาเนื้อหาวิชาที่มีการเรียนการสอนเกี่ยวข้องกับการรู้สารสนเทศ มาตรฐานและดัชนีชี้วัดที่คัดเลือกมานั้นเหมาะสมที่จะวัดโดยใช้แบบทดสอบ ได้แก่ ดัชนีชี้วัดที่อยู่ภายใต้มาตรฐานที่ 1, 2, 3 และ 5 ดังนี้

มาตรฐานที่ 1 ความสามารถในการกำหนดชนิดและขอบเขตสารสนเทศที่ต้องการได้
 มาตรฐานที่ 2 ความสามารถในการเข้าถึงสารสนเทศที่ต้องการอย่างมีประสิทธิภาพและประสิทธิผล
 มาตรฐานที่ 3 ความสามารถในการประเมินสารสนเทศและแหล่งที่มาอย่างมีวิจรรย์ญาณ
 มาตรฐานที่ 4 ความสามารถด้านการใช้สารสนเทศตามหลักจริยธรรมและกฎหมาย
 โดยผู้วิจัยได้ปรับจากมาตรฐานที่ 5 มาเป็นมาตรฐานที่ 4 เพื่อให้มีความสอดคล้องและต่อเนื่องกับมาตรฐานอื่นๆ

มาตรฐานที่ 4 ผู้รู้สารสนเทศสามารถใช้สารสนเทศอย่างมีประสิทธิภาพเพื่อบรรลุวัตถุประสงค์ที่ได้วางไว้นั้น ผู้วิจัยไม่ได้นำมาทำการทดสอบเนื่องจากมีความเห็นว่า มาตรฐานดังกล่าว ไม่เหมาะสมที่จะวัดโดยการใช้แบบทดสอบ เพราะเป็นเรื่องของการนำสารสนเทศที่ค้นได้ไปใช้ประโยชน์ เช่น การนำเสนอรายงานในชั้นเรียน การเรียบเรียงสารสนเทศไปทำรายงาน และการทำโครงการต่างๆ เป็นต้น

2.2 ศึกษาทฤษฎีการวัดผล เพื่อนำมากำหนดจุดมุ่งหมายในการสร้างแบบทดสอบการรู้สารสนเทศ พร้อมทั้งวิเคราะห์เนื้อหา และจุดประสงค์เชิงพฤติกรรม

2.3 สร้างแบบทดสอบการรู้สารสนเทศ เป็นแบบปรนัย ชนิดเลือกตอบ มี 4 ตัวเลือกรับระบบการให้คะแนนตอบถูกได้ 1 คะแนน ตอบผิดได้ 0 คะแนน โดยออกตามตัวกรณีชี้วัดในแต่ละมาตรฐาน ได้ข้อสอบครั้งแรกจำนวน 56 ข้อ แยกตามมาตรฐานการรู้สารสนเทศทั้ง 4 ด้าน ดังนี้

2.3.1 ด้านการกำหนดชนิดและขอบเขตสารสนเทศ จำนวน 14 ข้อ

2.3.2 ด้านการเข้าถึงสารสนเทศ จำนวน 17 ข้อ

2.3.3 ด้านการประเมินสารสนเทศ จำนวน 18 ข้อ

2.3.4 ด้านการใช้สารสนเทศตามหลักจริยธรรมและกฎหมาย จำนวน 7 ข้อ

2.4 การหาคุณภาพของเครื่องมือ ชั้นแรกเป็นการหาความตรงของข้อสอบ (content validity) โดยให้ผู้เชี่ยวชาญจำนวน 5 ราย (ภาคผนวก ก) ช่วยพิจารณาข้อสอบแต่ละข้อว่า สอดคล้องกับตัวกรณีชี้วัดของมาตรฐานแต่ละด้านหรือไม่ โดยให้ผู้เชี่ยวชาญเลือกตอบ 3 คำตอบ คือ สอดคล้อง ไม่สอดคล้อง และไม่แน่ใจ หากตอบไม่แน่ใจ จะมีช่องสำหรับผู้เชี่ยวชาญให้ข้อเสนอแนะในการปรับปรุงข้อสอบ นำผลการพิจารณาของผู้เชี่ยวชาญทั้ง 5 ราย มาให้คะแนนแล้วหาค่าเฉลี่ยความสอดคล้อง ของข้อสอบแต่ละข้อ โดยกำหนดเกณฑ์ในการให้คะแนน ดังนี้

+1 สำหรับคำตอบในช่อง มีความสอดคล้อง

0 สำหรับคำตอบในช่อง ไม่มีความสอดคล้อง

-1 สำหรับคำตอบในช่อง ไม่แน่ใจ

เกณฑ์ค่าความสอดคล้องที่ผ่าน กำหนดไว้ ตั้งแต่ 0.50 ขึ้นไป

ผลการหาค่าความสอดคล้องพบว่า ข้อสอบที่มีค่าความสอดคล้องระหว่าง 0.60-1.00 มีจำนวน 50 ข้อ มีค่าความสอดคล้อง 0.40 มีจำนวน 4 ข้อ (ภาคผนวก ข) ซึ่งทั้ง 4 ข้อ ผู้เชี่ยวชาญได้เสนอแนะให้ปรับปรุง ผู้วิจัยปรับปรุงตามคำแนะนำ และนำข้อสอบทั้ง 4 ข้อมาใช้ ส่วนอีก 2 ข้อ มีค่าความสอดคล้อง 0.20 จึงตัดออก ได้จำนวนข้อสอบทั้งหมด 54 ข้อ หลังจากนั้นนำแบบทดสอบไปหาค่าความเที่ยง

2.5 นำแบบทดสอบไปทดลองใช้ □ กับนิสิตระดับปริญญาตรี คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยทักษิณ จังหวัดสงขลา จำนวน 30 คน ระหว่างวันที่ 10–15 มิถุนายน 2553

2.6 นำแบบทดสอบมาตรวจให้คะแนน แล้วนำไปตรวจหาค่าความยากง่าย พบว่าข้อสอบทั้ง 54 ข้อ มีค่าความยากง่ายระหว่าง 0.20 - 0.80 ซึ่งถือว่าผ่านเกณฑ์ทั้งหมด จากนั้นจึง

หาค่าอำนาจจำแนกของข้อสอบแต่ละข้อ โดยใช้เทคนิควิธีแบ่งครึ่ง (split-half) พบว่ามีข้อสอบจำนวน 4 ข้อ มีค่าอำนาจจำแนกต่ำ คือมีค่าระหว่าง (-0.13) – (0.13) จึงตัดออกเหลือข้อสอบที่นำไปใช้จริง จำนวน 50 ข้อ จำแนกตามรายมาตรฐานทั้ง 4 ด้าน ดังนี้

2.6.1 ด้านการกำหนดชนิดและขอบเขตสารสนเทศ จำนวน 11 ข้อ

2.6.2 ด้านการเข้าถึงสารสนเทศ จำนวน 16 ข้อ

2.6.3 ด้านการประเมินสารสนเทศ จำนวน 17 ข้อ

2.6.4 ด้านการใช้สารสนเทศตามหลักจริยธรรมและกฎหมาย จำนวน 6 ข้อ

2.7 การหาค่าความเชื่อมั่น โดยนำแบบทดสอบที่แก้ไขแล้วเสนออาจารย์ที่ปรึกษา เพื่อให้ความเห็นชอบ ก่อนนำไปทดลองใช้อีกครั้งกับนิสิตระดับปริญญาตรี คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยทักษิณ จังหวัดสงขลา จำนวน 30 คน ระหว่างวันที่ 20–25 มิถุนายน 2553 เพื่อหาค่าความเที่ยงของแบบทดสอบโดยใช้ □ สูตร KR - 21 ของคูเดอร์ □ ริชาร์ □ ดสัน (Kuder Richardson) พบว่า ได้ค่าความเชื่อมั่นทั้งฉบับเท่ากับ 0.84 แยกตามรายด้าน ดังนี้

2.7.1 ด้านการกำหนดชนิดและขอบเขตสารสนเทศ ได้ค่าความเชื่อมั่นเท่ากับ 0.78

2.7.2 ด้านการเข้าถึงสารสนเทศ ได้ค่าความเชื่อมั่นเท่ากับ 0.89

2.7.3 ด้านการประเมินสารสนเทศ ได้ค่าความเชื่อมั่นเท่ากับ 0.77

2.7.4 ด้านการใช้สารสนเทศตามหลักจริยธรรมและกฎหมาย ได้ค่าความเชื่อมั่นเท่ากับ 0.79

2.8 ได้แบบทดสอบการรู้สารสนเทศของนักศึกษา เพื่อเตรียมเก็บข้อมูลจริง โดยแบบทดสอบมีเนื้อหา 2 ตอน ดังนี้

2.8.1 ตอนที่ 1 ข้อมูลทั่วไป มีลักษณะเป็นสำรวจรายการ เพื่อสอบถามข้อมูลทั่วไปของนักศึกษา ประกอบด้วยคำถามจำนวน 5 ข้อ เกี่ยวกับเพศ ชั้นปีที่ศึกษา สาขาวิชาที่ศึกษาระดับผลการเรียน และประสบการณ์ในการเรียนวิชาเกี่ยวกับการสืบค้นสารสนเทศ

2.8.2 ตอนที่ 2 การรู้สารสนเทศของนักศึกษามีลักษณะเป็นแบบทดสอบแบบปรนัยชนิดเลือกตอบ 4 ตัวเลือก มีระบบการให้คะแนนตอบถูกได้ 1 คะแนน ตอบผิด

ได้ 0 คะแนน จำนวน 1 ฉบับ มีข้อสอบจำนวน 50 ข้อ ประกอบด้วย ด้านการกำหนดชนิดและขอบเขตสารสนเทศ จำนวน 11 ข้อ ด้านการเข้าถึงสารสนเทศ จำนวน 16 ข้อ ด้านการประเมินสารสนเทศ จำนวน 17 ข้อ และด้านการใช้สารสนเทศตามหลักจริยธรรมและกฎหมาย จำนวน 6 ข้อ

3. การเก็บรวบรวมข้อมูล

ผู้วิจัยเก็บรวบรวมข้อมูลจากกลุ่มตัวอย่างโดยดำเนินการ ดังนี้

3.1 ขอนหนังสือจากบัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยสุโขทัยธรรมมาธิราช เพื่อขออนุญาตจากคณบดีคณะครุศาสตร์ มหาวิทยาลัยราชภัฏสงขลา ในการเก็บรวบรวมข้อมูลจากนักศึกษาที่เป็นกลุ่มตัวอย่างในสาขาวิชาต่างๆ

3.2 ดำเนินการเก็บรวบรวมข้อมูลระหว่างวันที่ 1 – 15 กรกฎาคม พ.ศ. 2553 โดยประสานกับอาจารย์ผู้สอนในรายวิชานวัตกรรมและเทคโนโลยีทางการศึกษา เนื่องจากอาจารย์สอนหลายห้อง หลายชั้นปี เพื่อขอความร่วมมืออนุญาตให้นักศึกษาที่อาสาสมัครจำนวนมากกว่าร้อยละ 50 ของแต่ละห้องตอบแบบสอบถาม โดยใช้เวลาช่วงท้ายของชั่วโมงสอนประมาณ 60 นาที และรองรับแบบสอบถามกลับคืน นอกเหนือจากนี้ผู้วิจัยได้ดำเนินการโดยประสานกับหัวหน้าห้องเรียนแต่ละชั้นปี แต่ละสาขาวิชาในการเก็บรวบรวมข้อมูลเพื่อให้ได้กลุ่มตัวอย่างที่ครบถ้วน

3.3 รวบรวมแบบทดสอบและตรวจสอบความสมบูรณ์ ก่อนนำไปดำเนินการวิเคราะห์ข้อมูลต่อไป

4. การวิเคราะห์ข้อมูล

ผู้วิจัยได้วิเคราะห์ข้อมูล โดยดำเนินการตามลำดับดังนี้

4.1 ตรวจสอบความสมบูรณ์ของแบบสอบถาม และคัดเลือกเอาเฉพาะแบบสอบถามที่มีความสมบูรณ์

4.2 วิเคราะห์ข้อมูลทั่วไป โดยวิธีหาค่าจำนวน และร้อยละ

4.3 วิเคราะห์ระดับการรู้สารสนเทศของนักศึกษาระดับปริญญาตรี คณะครุศาสตร์ มหาวิทยาลัยราชภัฏสงขลา โดยรวมและรายด้านทั้ง 4 ด้าน ทำการวิเคราะห์โดยวิธีหาค่าเฉลี่ยและค่าเบี่ยงเบนมาตรฐาน แต่เนื่องจากคะแนนของแต่ละด้านไม่เท่ากันผู้วิจัยจึงนำคะแนนแต่ละ

ด้านมาคำนวณเป็นค่าร้อยละ เพื่อให้เป็นฐานคะแนนที่เป็นมาตรฐาน และดำเนินการแปลความหมายดังต่อไปนี้

คะแนนต่ำกว่าร้อยละ 50.00	หมายถึงมีการรู้สารสนเทศระดับต่ำ
คะแนนระหว่างร้อยละ 50.01 - 75.00	หมายถึงมีการรู้สารสนเทศระดับปานกลาง
คะแนนระหว่างร้อยละ 75.01 - 100.00	หมายถึงมีการรู้สารสนเทศระดับมาก

4.4 วิเคราะห์เพื่อทดสอบสมมติฐานการวิจัย ในการเปรียบเทียบระดับการรู้สารสนเทศของนักศึกษา จำแนกตามเพศ ระดับผลการเรียน และประสบการณ์การเรียนวิชาเกี่ยวกับการสืบค้นสารสนเทศ วิเคราะห์โดยการทดสอบค่าที (t - test) ส่วนที่จำแนกตามชั้นปีที่ศึกษา และสาขาวิชาที่ศึกษา วิเคราะห์โดยการทดสอบค่าเอฟ (F - test) และเปรียบเทียบรายคู่ตามวิธีการเชฟเฟ้ (Scheffe)

บทที่ 4

ผลการวิเคราะห์ข้อมูล

การวิจัยครั้งนี้มีวัตถุประสงค์เพื่อ 1) ศึกษาระดับการรู้สารสนเทศของนักศึกษา 2) เปรียบเทียบระดับการรู้สารสนเทศของนักศึกษา จำแนกตามเพศ ชั้นปีที่ศึกษา สาขาวิชาที่ศึกษา ระดับผลการเรียน และประสบการณ์การเรียนรู้วิชาเกี่ยวกับการสืบค้นสารสนเทศ ผู้วิจัยนำเสนอผลการวิเคราะห์ข้อมูล ออกเป็น 3 ตอน ดังนี้

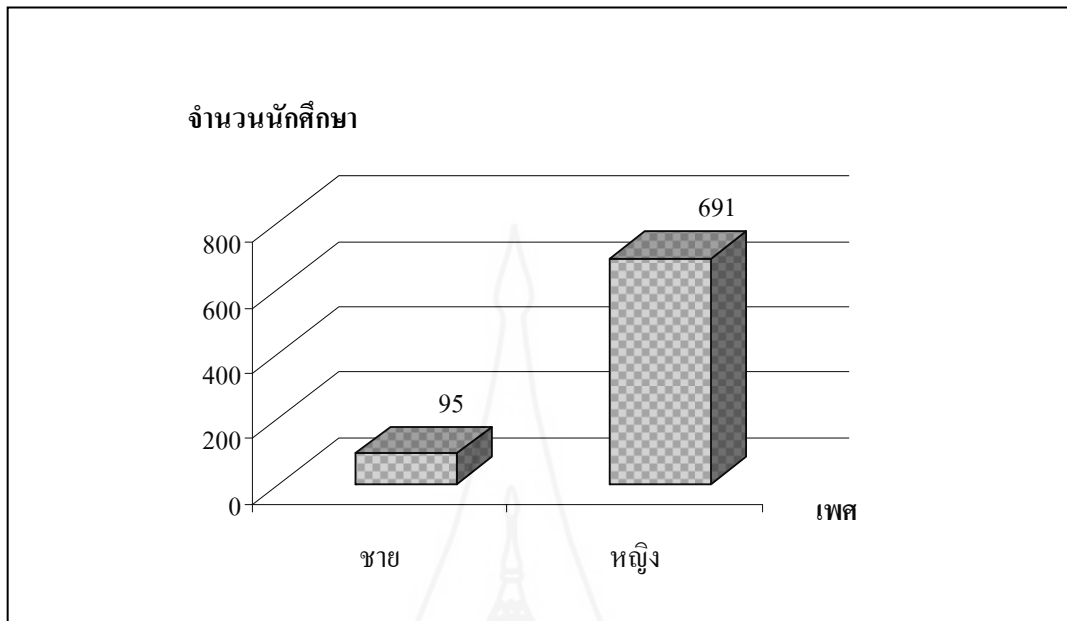
ตอนที่ 1 ผลการวิเคราะห์ข้อมูลทั่วไปของนักศึกษา

นำเสนอผลการวิเคราะห์ข้อมูลทั่วไปของนักศึกษา จำแนกตามเพศ ชั้นปีที่ศึกษา สาขาวิชาที่ศึกษา ระดับผลการเรียน และประสบการณ์การเรียนรู้วิชาเกี่ยวกับการสืบค้นสารสนเทศ ปรากฏในตาราง และแผนภูมิที่ 4.1 - 4.5

ตารางที่ 4.1 ข้อมูลทั่วไปของนักศึกษาจำแนกตามเพศ

เพศ	จำนวน	ร้อยละ
ชาย	95	12.09
หญิง	691	87.91
รวม	786	100.00

จากตารางที่ 4.1 พบว่านักศึกษาส่วนใหญ่เป็นเพศหญิง จำนวน 691 คน (ร้อยละ 87.91) และเป็นเพศชาย จำนวน 95 คน (ร้อยละ 12.09)

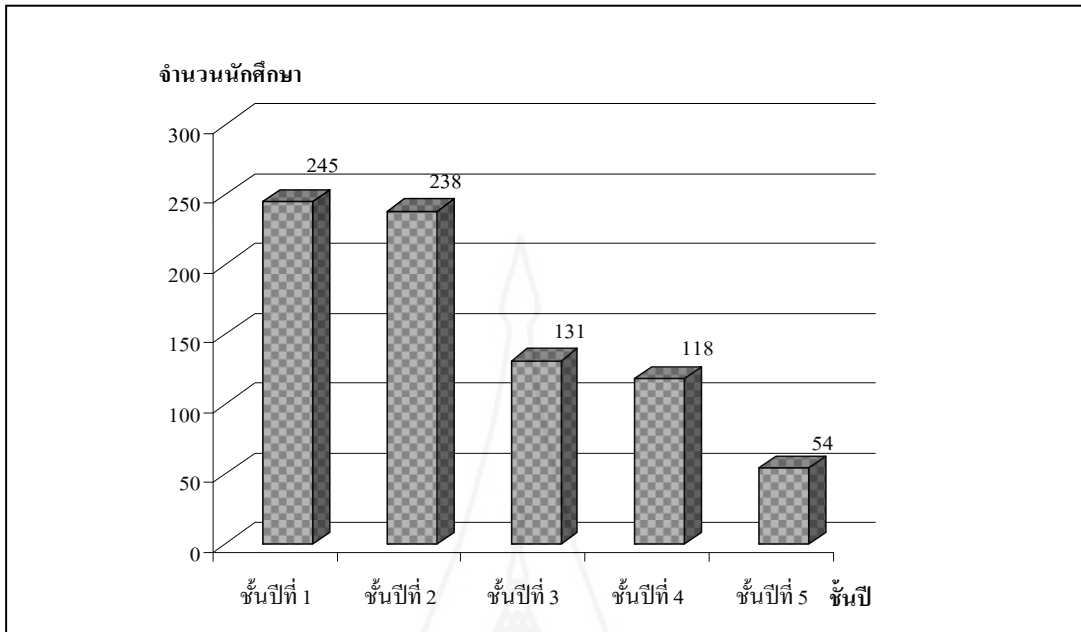

ภาพที่ 4.1 ข้อมูลทั่วไปของนักศึกษาจำแนกตามเพศ

ตารางที่ 4.2 ข้อมูลทั่วไปของนักศึกษาจำแนกตามชั้นปีที่ศึกษา

ชั้นปีที่ศึกษา	จำนวน	ร้อยละ
ชั้นปีที่ 1	245	31.17
ชั้นปีที่ 2	238	30.28
ชั้นปีที่ 3	131	16.67
ชั้นปีที่ 4	118	15.01
ชั้นปีที่ 5	54	6.87
รวม	786	100.00

จากตารางที่ 4.2 พบว่านักศึกษาส่วนใหญ่ศึกษาชั้นปีที่ 1 จำนวน 245 คน (ร้อยละ 31.17) รองลงมาศึกษาชั้นปีที่ 2 จำนวน 238 คน (ร้อยละ 30.28) และชั้นปีที่ 5 มีน้อยที่สุด จำนวน 54 คน (ร้อยละ 6.87)

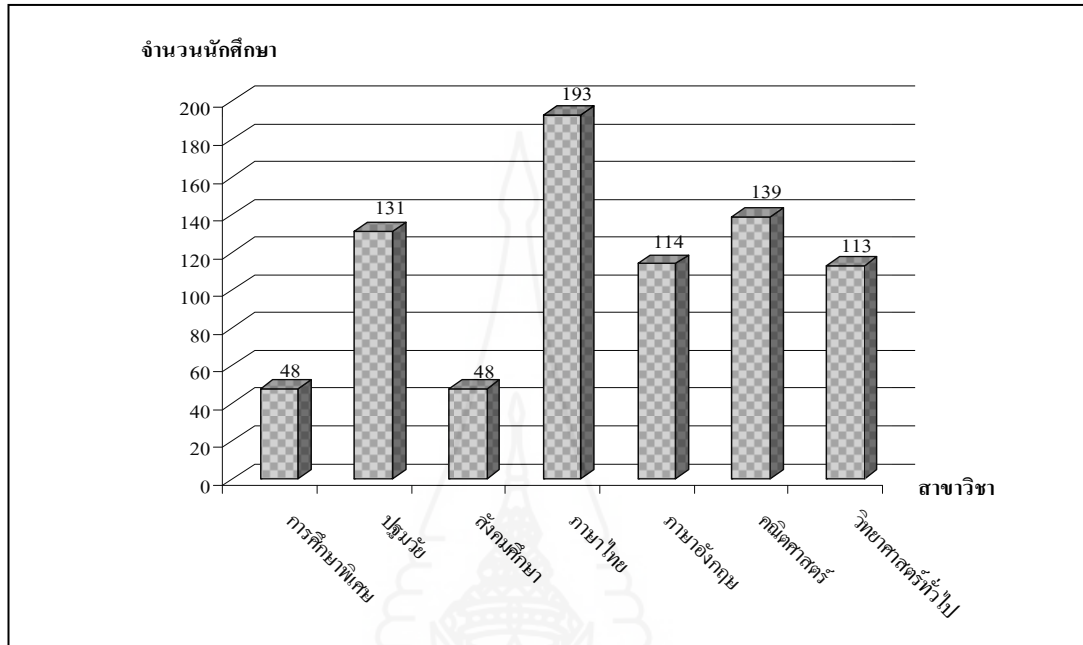
ภาพที่ 4.2 ข้อมูลทั่วไปของนักศึกษาจำแนกตามชั้นปีที่ศึกษา

ตารางที่ 4.3 ข้อมูลทั่วไปของนักศึกษาจำแนกตามสาขาวิชาที่ศึกษา

สาขาวิชาที่ศึกษา	จำนวน	ร้อยละ
การศึกษาพิเศษ	48	6.11
การศึกษาปฐมวัย	131	16.67
สังคมศึกษา	48	6.11
ภาษาไทย	193	24.55
ภาษาอังกฤษ	114	14.50
คณิตศาสตร์	139	17.68
วิทยาศาสตร์ทั่วไป	113	14.38
รวม	786	100.00

จากตารางที่ 4.3 พบว่านักศึกษาส่วนใหญ่ศึกษาสาขาวิชาภาษาไทย จำนวน 193 คน (ร้อยละ 24.55) รองลงมาศึกษาสาขาวิชาคณิตศาสตร์ จำนวน 139 คน (ร้อยละ 17.68) และจำนวน

ใกล้เคียงกันศึกษาสาขาการศึกษารวมไว้ จำนวน 131 คน (ร้อยละ 16.67) และจำนวนน้อยที่สุด 2 สาขาเท่ากันคือ สาขาวิชาการศึกษาพิเศษ และสาขาวิชาสังคมศึกษา จำนวน 48 คน (ร้อยละ 6.11)

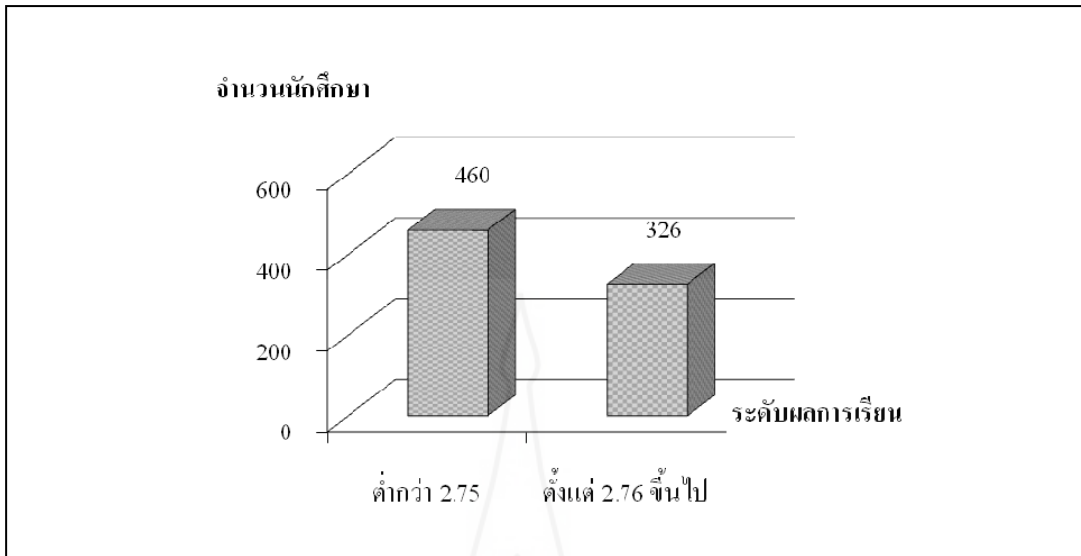

ภาพที่ 4.3 ข้อมูลทั่วไปของนักศึกษาจำแนกตามสาขาวิชาที่ศึกษา

ตารางที่ 4.4 ข้อมูลทั่วไปของนักศึกษาจำแนกตามระดับผลการเรียน

ระดับผลการเรียน	จำนวน	ร้อยละ
ต่ำกว่า 2.75	460	58.52
ตั้งแต่ 2.76 ขึ้นไป	326	41.48
รวม	786	100.00

จากตารางที่ 4.4 พบว่านักศึกษาส่วนใหญ่มีผลการเรียนต่ำกว่า 2.75 จำนวน 460 คน (ร้อยละ 58.52) และมีผลการเรียนตั้งแต่ 2.76 ขึ้นไป จำนวน 326 คน (ร้อยละ 41.48)

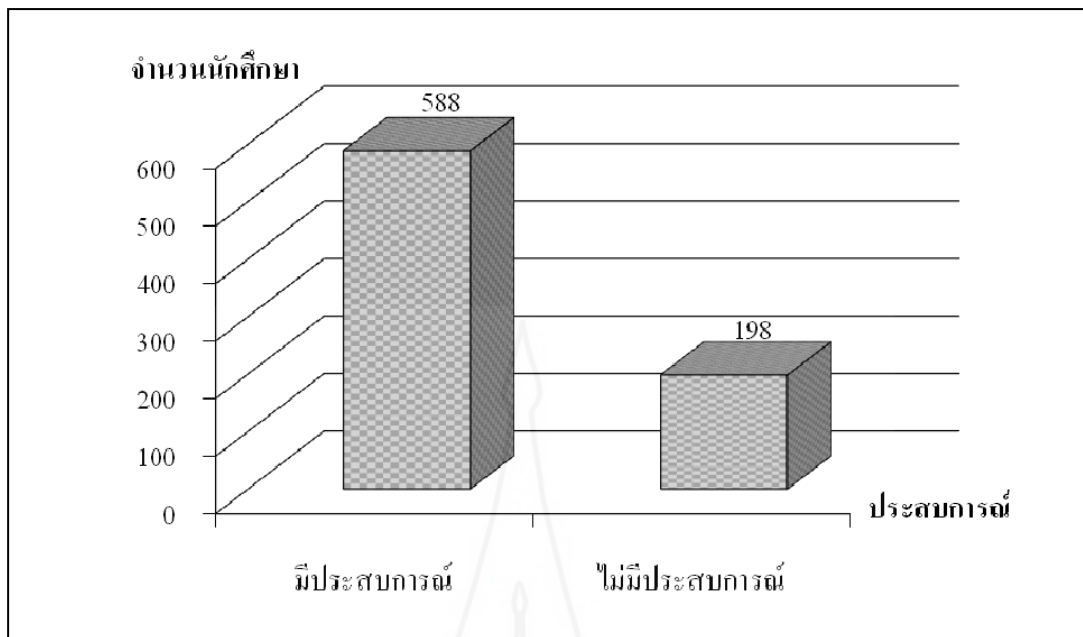

ภาพที่ 4.4 ข้อมูลทั่วไปของนักศึกษาจำแนกตามระดับผลการเรียน

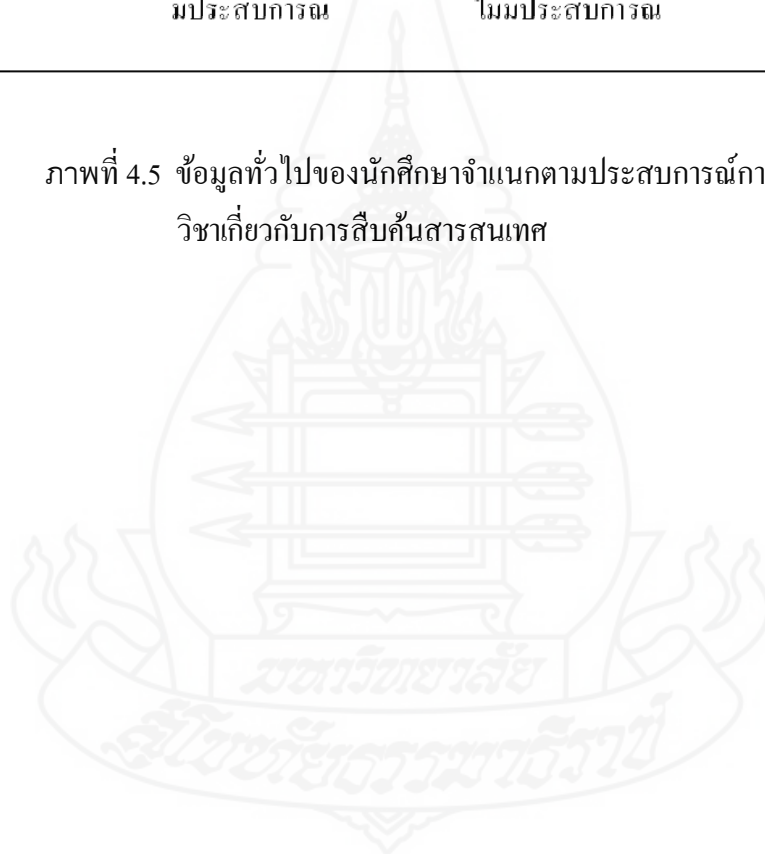
ตารางที่ 4.5 ข้อมูลทั่วไปของนักศึกษาจำแนกตามประสบการณ์การเรียนรู้วิชาเกี่ยวกับการสืบค้นสารสนเทศ

ประสบการณ์การเรียนรู้วิชาเกี่ยวกับการสืบค้นสารสนเทศ	จำนวน	ร้อยละ
มีประสบการณ์	588	74.81
ไม่มีประสบการณ์	198	25.19
รวม	786	100.00

จากตารางที่ 4.5 พบว่านักศึกษาส่วนใหญ่มีประสบการณ์การเรียนรู้วิชาเกี่ยวกับการสืบค้นสารสนเทศ จำนวน 588 คน (ร้อยละ 74.81) และไม่มีประสบการณ์การเรียนรู้วิชาเกี่ยวกับการสืบค้นสารสนเทศ จำนวน 198 คน (ร้อยละ 25.19)

ภาพที่ 4.5 ข้อมูลทั่วไปของนักศึกษาจำแนกตามประสภการณ์การเรียน
วิชาเกี่ยวกับการสืบค้นสารสนเทศ

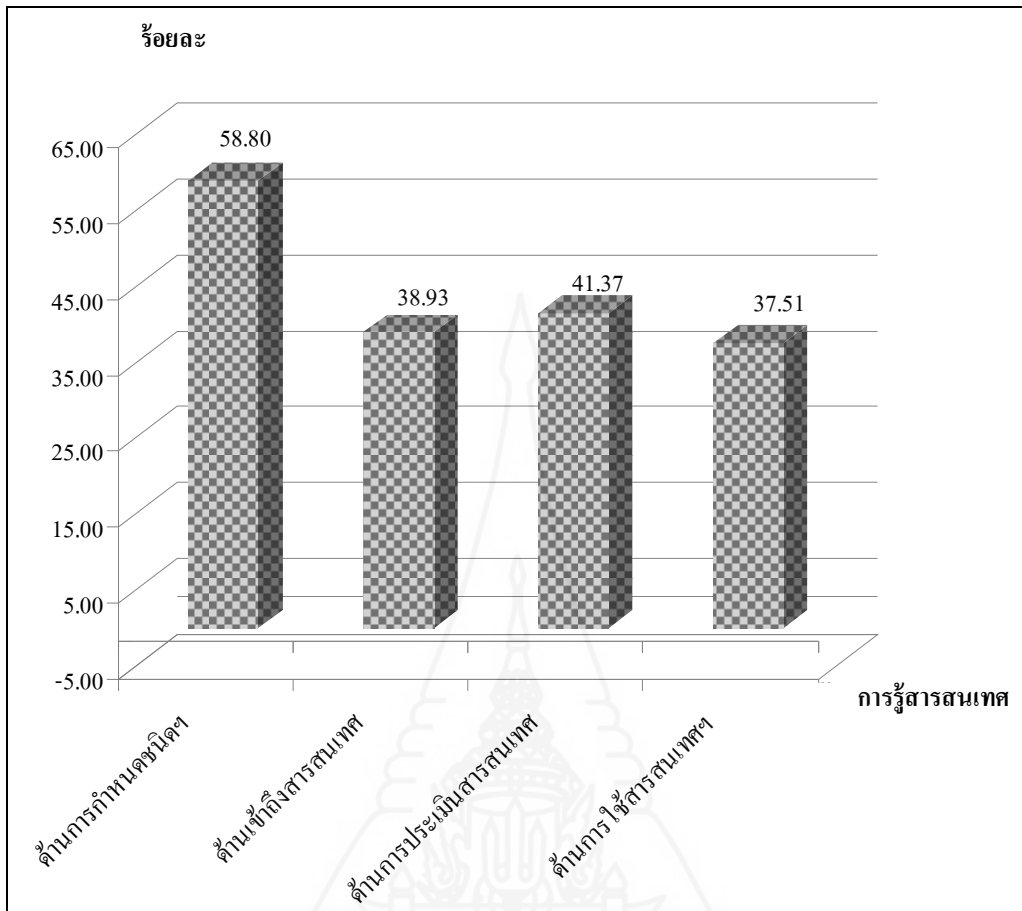
ตอนที่ 2 ผลการวิเคราะห์ระดับการรู้สารสนเทศของนักศึกษาระดับปริญญาตรี คณะครุศาสตร์ มหาวิทยาลัยราชภัฏสงขลา

การวิเคราะห์ระดับการรู้สารสนเทศของนักศึกษา นำเสนอผลการวิเคราะห์ในภาพรวม จำแนกตามเพศ ชั้นปีที่ศึกษา สาขาวิชาที่ศึกษา ระดับผลการเรียน และประสบการณ์การเรียนรู้เกี่ยวกับการสืบค้นสารสนเทศ ปรากฏในตาราง และแผนภูมิที่ 4.6

ตารางที่ 4.6 ระดับการรู้สารสนเทศของนักศึกษา

ระดับการรู้สารสนเทศ	\bar{X}	S.D.	ร้อยละ	แปลความหมาย
ด้านการกำหนดชนิดและขอบเขตสารสนเทศ (11 คะแนน)	6.47	1.87	58.80	ปานกลาง
ด้านเข้าถึงสารสนเทศ (16 คะแนน)	6.23	2.22	38.93	ต่ำ
ด้านการประเมินสารสนเทศ (17 คะแนน)	7.03	2.94	41.37	ต่ำ
ด้านการใช้สารสนเทศตามหลักจริยธรรมและกฎหมาย (6 คะแนน)	2.25	1.31	37.51	ต่ำ
รวม (50 คะแนน)	21.98	5.84	43.96	ต่ำ

จากตารางที่ 4.6 พบว่านักศึกษารู้สารสนเทศ โดยรวมอยู่ในระดับต่ำ ($\bar{X}=21.98$) มีคะแนนร้อยละของการรู้สารสนเทศเท่ากับ 43.96 เมื่อพิจารณารายด้านพบว่า นักศึกษารู้สารสนเทศอยู่ในระดับต่ำทุกด้าน ยกเว้นด้านการกำหนดชนิดและขอบเขตสารสนเทศ ระดับปานกลาง มีคะแนนร้อยละของการรู้สารสนเทศเท่ากับ 58.80

ภาพที่ 4.6 ระดับการรู้สารสนเทศของนักศึกษา

ตอนที่ 3 ผลวิเคราะห์การเปรียบเทียบระดับการรู้สารสนเทศของนักศึกษาระดับ ปริญญาตรี คณะครุศาสตร์ มหาวิทยาลัยราชภัฏสงขลา

ผลการเปรียบเทียบระดับการรู้สารสนเทศของนักศึกษา จำแนกตามเพศ ระดับผลการเรียน และประสบการณ์การเรียนวิชาเกี่ยวกับการสืบค้นสารสนเทศ ใช้การทดสอบค่าที (t - test) ส่วนจำแนกตามชั้นปีที่ศึกษา และสาขาวิชาที่ศึกษา ใช้วิธีการทดสอบค่าเอฟ (F - test) และเปรียบเทียบรายคู่ตามวิธีการเชฟเฟ้ ปรากฏในตารางที่ 4.7 – 4.20

ตารางที่ 4.7 เปรียบเทียบระดับการรู้สารสนเทศของนักศึกษาจำแนกตามเพศ

ระดับการรู้สารสนเทศ	เพศ				t
	ชาย (n=95)		หญิง (n=691)		
	\bar{X}	S.D.	\bar{X}	S.D.	
ด้านการกำหนดชนิดและขอบเขตสารสนเทศ	6.49	2.05	6.46	1.85	0.15
ด้านการเข้าถึงสารสนเทศ	6.28	2.57	6.22	2.17	0.23
ด้านการประเมินสารสนเทศ	7.40	2.87	6.98	2.95	1.32
ด้านการใช้สารสนเทศตามหลักจริยธรรมและ กฎหมาย	2.29	1.37	2.24	1.30	0.35
รวม	22.47	6.52	21.91	5.74	0.80

จากตารางที่ 4.7 พบว่านักศึกษาที่มีเพศต่างกัน มีระดับการรู้สารสนเทศไม่แตกต่างกัน ซึ่งไม่สอดคล้องกับสมมติฐานการวิจัยข้อที่ 1

เมื่อพิจารณาเป็นรายด้าน พบว่าทุกด้านนักศึกษามีเพศต่างกันมีระดับการรู้สารสนเทศไม่แตกต่างกัน

ตารางที่ 4.8 เปรียบเทียบระดับการรู้สารสนเทศของนักศึกษาจำแนกตามชั้นปีที่ศึกษา

ระดับการรู้สารสนเทศ	แหล่งความแปรปรวน	SS	df	MS	F
ด้านการกำหนดชนิดและขอบเขตสารสนเทศ	ระหว่างกลุ่ม	171.36	4.00	42.84	12.99*
	ภายในกลุ่ม	2576.34	781.00	3.30	
	รวม	2747.70	785.00		
ด้านการเข้าถึงสารสนเทศ	ระหว่างกลุ่ม	249.94	4.00	62.48	13.47*
	ภายในกลุ่ม	3622.84	781.00	4.64	
	รวม	3872.78	785.00		
ด้านการประเมินสารสนเทศ	ระหว่างกลุ่ม	686.17	4.00	171.54	21.94*
	ภายในกลุ่ม	6106.97	781.00	7.82	
	รวม	6793.14	785.00		
ด้านการใช้สารสนเทศตามหลักจริยธรรมและกฎหมาย	ระหว่างกลุ่ม	215.14	4.00	53.78	37.29*
	ภายในกลุ่ม	1126.49	781.00	1.44	
	รวม	1341.62	785.00		
รวม	ระหว่างกลุ่ม	4392.85	4.00	1098.21	38.28*
	ภายในกลุ่ม	22403.86	781.00	28.69	
	รวม	26796.71	785.00		

* มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05

จากตารางที่ 4.8 พบว่านักศึกษาที่ศึกษาชั้นปีต่างกันมีระดับการรู้สารสนเทศแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05 สอดคล้องกับสมมติฐานการวิจัยข้อที่ 2

เมื่อพิจารณารายด้าน พบว่าทุกด้านนักศึกษาที่ศึกษาชั้นปีต่างกันมีระดับการรู้สารสนเทศแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05

เพื่อให้ทราบความแตกต่างรายคู่การรู้สารสนเทศโดยภาพรวมและรายด้าน จึงทำการเปรียบเทียบรายคู่ตามวิธีการเชฟเฟ้ ปรากฏในตารางที่ 4.9-4.13

ตารางที่ 4.9 เปรียบเทียบรายคู่ระดับการรู้สารสนเทศโดยภาพรวมของนักศึกษาจำแนกตาม
ชั้นปีที่ศึกษา

ชั้นปี		ชั้นปีที่ 1	ชั้นปีที่ 2	ชั้นปีที่ 3	ชั้นปีที่ 4	ชั้นปีที่ 5
	\bar{X}	18.90	21.86	24.30	24.61	25.15
ชั้นปีที่ 1	18.90	-	2.96*	5.40*	5.71*	6.25*
ชั้นปีที่ 2	21.86		-	2.44*	2.75*	3.29*
ชั้นปีที่ 3	24.30			-	0.31	0.85
ชั้นปีที่ 4	24.61				-	0.54
ชั้นปีที่ 5	25.15					-

* มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05

จากตารางที่ 4.9 พบว่านักศึกษาที่ศึกษาชั้นปีที่ 3, 4 และ 5 มีระดับการรู้สารสนเทศโดยภาพรวมสูงกว่าชั้นปีที่ 2 และ 1 อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05

นอกจากนี้ นักศึกษาชั้นปีที่ 2 มีระดับการรู้สารสนเทศในภาพรวมสูงกว่านักศึกษาชั้นปีที่ 1 อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05

ตารางที่ 4.10 เปรียบเทียบรายคู่ระดับการรู้สารสนเทศด้านการกำหนดชนิดและขอบเขตสารสนเทศ
ของนักศึกษาจำแนกตามชั้นปีที่ศึกษา

ชั้นปี		ชั้นปีที่ 1	ชั้นปีที่ 2	ชั้นปีที่ 3	ชั้นปีที่ 4	ชั้นปีที่ 5
	\bar{X}	6.04	6.20	6.92	6.93	7.50
ชั้นปีที่ 1	6.04	-	0.16	0.88*	0.89*	1.46*
ชั้นปีที่ 2	6.20		-	0.72*	0.73*	1.30*
ชั้นปีที่ 3	6.92			-	0.01	0.58
ชั้นปีที่ 4	6.93				-	0.57
ชั้นปีที่ 5	7.50					-

* มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05

จากตารางที่ 4.10 พบว่านักศึกษาที่ศึกษาชั้นปีที่ 3, 4, และ 5 มีระดับการรู้สารสนเทศด้านการกำหนดชนิดและขอบเขตสารสนเทศสูงกว่านักศึกษาชั้นปีที่ 2 และ 1 อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05

ตารางที่ 4.11 เปรียบเทียบรายคู่ระดับการรู้สารสนเทศด้านการเข้าถึงสารสนเทศของนักศึกษา
จำแนกตามชั้นปีที่ศึกษา

ชั้นปี		ชั้นปีที่ 1	ชั้นปีที่ 2	ชั้นปีที่ 5	ชั้นปีที่ 4	ชั้นปีที่ 3
	\bar{X}	5.49	6.20	6.74	6.83	6.91
ชั้นปีที่ 1	5.49	-	0.71*	1.25*	1.34*	1.42*
ชั้นปีที่ 2	6.20		-	0.54	0.63*	0.71*
ชั้นปีที่ 5	6.74			-	0.09	0.17
ชั้นปีที่ 4	6.83				-	0.08
ชั้นปีที่ 3	6.91					-

* มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05

จากตารางที่ 4.11 พบว่านักศึกษาที่ศึกษาชั้นปีที่ 3 และ 4 มีระดับการรู้สารสนเทศด้านการเข้าถึงสารสนเทศสูงกว่าชั้นปีที่ 2 อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05

นอกจากนี้นักศึกษาที่ศึกษาชั้นปีที่ 2, 3, 4 และ 5 มีระดับการรู้สารสนเทศด้านการเข้าถึงสารสนเทศสูงกว่านักศึกษาชั้นปีที่ 1 อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05

ตารางที่ 4.12 เปรียบเทียบรายลุ่มระดับการรู้สารสนเทศด้านการประเมินสารสนเทศของนักศึกษา จำแนกตามชั้นปีที่ศึกษา

ชั้นปี		ชั้นปีที่ 1	ชั้นปีที่ 2	ชั้นปีที่ 4	ชั้นปีที่ 5	ชั้นปีที่ 3
	\bar{X}	5.78	7.09	7.76	8.02	8.21
ชั้นปีที่ 1	5.78	-	1.31*	1.98*	2.24*	2.43*
ชั้นปีที่ 2	7.09		-	0.67*	0.93*	1.12*
ชั้นปีที่ 4	7.76			-	0.26	0.45
ชั้นปีที่ 5	8.02				-	0.19
ชั้นปีที่ 3	8.21					-

* มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05

จากตารางที่ 4.12 พบว่านักศึกษาที่ศึกษาชั้นปีที่ 3, 4 และ 5 มีระดับการรู้สารสนเทศด้านการประเมินสารสนเทศสูงกว่านักศึกษาชั้นปีที่ 1 และ 2 อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05

นอกจากนี้นักศึกษาที่ศึกษาชั้นปีที่ 2 มีระดับการรู้สารสนเทศด้านการประเมินสารสนเทศสูงกว่านักศึกษาชั้นปีที่ 1 อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05

ตารางที่ 4.13 เปรียบเทียบรายคู่ระดับการรู้สารสนเทศด้านการใช้สารสนเทศตามหลักจริยธรรม และกฎหมายของนักศึกษาจำแนกตามชั้นปีที่ศึกษา

ชั้นปี		ชั้นปีที่ 1	ชั้นปีที่ 3	ชั้นปีที่ 2	ชั้นปีที่ 5	ชั้นปีที่ 4
	\bar{X}	1.59	2.26	2.37	2.89	3.08
ชั้นปีที่ 1	1.59	-	0.67*	0.78*	1.30*	1.49*
ชั้นปีที่ 3	2.26		-	0.11	0.63*	0.82*
ชั้นปีที่ 2	2.37			-	0.52*	0.71*
ชั้นปีที่ 5	2.89				-	0.19
ชั้นปีที่ 4	3.08					-

* มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05

จากตารางที่ 4.13 พบว่านักศึกษาที่ศึกษาชั้นปีที่ 3, 2, 5 และ 4 มีระดับการรู้สารสนเทศด้านการใช้สารสนเทศตามหลักจริยธรรมและกฎหมาย สูงกว่านักศึกษาที่ศึกษาชั้นปีที่ 1 อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05

นอกจากนี้ นักศึกษาที่ศึกษาชั้นปีที่ 5 และ 4 มีระดับการรู้สารสนเทศด้านการใช้สารสนเทศตามหลักจริยธรรมและกฎหมายสูงกว่านักศึกษาที่ศึกษาชั้นปีที่ 3 และ 2 อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05

ตารางที่ 4.14 เปรียบเทียบระดับการรู้สารสนเทศของนักศึกษาจำแนกตามสาขาวิชาที่ศึกษา

ระดับการรู้สารสนเทศ	แหล่งความแปรปรวน	SS	df	MS	F
ด้านการกำหนดชนิดและขอบเขตสารสนเทศ	ระหว่างกลุ่ม	88.69	6.00	14.78	4.33*
	ภายในกลุ่ม	2659.02	779.00	3.41	
	รวม	2747.70	785.00		
ด้านการเข้าถึงสารสนเทศ	ระหว่างกลุ่ม	65.78	6.00	10.96	2.24*
	ภายในกลุ่ม	3807.00	779.00	4.89	
	รวม	3872.78	785.00		
ด้านการประเมินสารสนเทศ	ระหว่างกลุ่ม	118.45	6.00	19.74	2.30*
	ภายในกลุ่ม	6674.69	779.00	8.57	
	รวม	6793.14	785.00		
ด้านการใช้สารสนเทศตามหลักจริยธรรมและกฎหมาย	ระหว่างกลุ่ม	13.79	6.00	2.30	1.35
	ภายในกลุ่ม	1327.83	779.00	1.70	
	รวม	1341.62	785.00		
รวม	ระหว่างกลุ่ม	737.43	6.00	122.90	3.67*
	ภายในกลุ่ม	26059.28	779.00	33.45	
	รวม	26796.71	785.00		

* มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05

จากตารางที่ 4.14 พบว่านักศึกษาที่ศึกษาสาขาวิชาต่างกันมีระดับการรู้สารสนเทศแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05 ซึ่งสอดคล้องกับสมมติฐานการวิจัยข้อที่ 3

เมื่อพิจารณาทางด้าน พบว่านักศึกษาที่ศึกษาชั้นปีต่างกันมีระดับการรู้สารสนเทศตามด้านการกำหนดชนิดและขอบเขตสารสนเทศ ด้านการเข้าถึงสารสนเทศ และด้านการประเมินสารสนเทศแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05

เพื่อให้ทราบความแตกต่างรายคู่โดยภาพรวม และรายด้านตามด้านการกำหนดชนิด และขอบเขตสารสนเทศ ด้านการเข้าถึงสารสนเทศ และด้านการประเมินสารสนเทศ จึงทำการเปรียบเทียบรายคู่ตามวิธีการเชฟเฟ (Scheffe) ปรากฏในตารางที่ 4.15 – 4.18

ตารางที่ 4.15 เปรียบเทียบรายคู่ระดับการรู้สารสนเทศโดยภาพรวมของนักศึกษาจำแนกตามสาขาวิชาที่ศึกษา

สาขาวิชา ที่ศึกษา	การศึกษา พิเศษ	คณิต ศาสตร์	ภาษา ไทย	ภาษา อังกฤษ	การศึกษา ปฐมวัย	วิทย์ฯ ทั่วไป	สังคม ศึกษา	
\bar{X}	20.23	21.43	21.82	21.94	21.97	22.18	25.35	
การศึกษาพิเศษ	20.23	-	1.20	1.59	1.71	1.74	1.95	5.12*
คณิตศาสตร์	21.43		-	0.39	0.51	0.54	0.75	3.92*
ภาษาไทย	21.82			-	0.12	0.15	0.36	3.53*
ภาษาอังกฤษ	21.94				-	0.03	0.24	3.41*
การศึกษาปฐมวัย	21.97					-	0.21	3.38*
วิทย์ฯ ทั่วไป	22.18						-	3.17*
สังคมศึกษา	25.35							-

* มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05

จากตารางที่ 4.15 พบว่านักศึกษาที่ศึกษาสาขาวิชาสังคมศึกษามีระดับการรู้สารสนเทศในภาพรวมสูงกว่านักศึกษาที่ศึกษาสาขาวิชาการศึกษาพิเศษ สาขาวิชาคณิตศาสตร์ สาขาวิชาภาษาไทย สาขาวิชาภาษาอังกฤษ สาขาวิชาการศึกษาปฐมวัย และสาขาวิชาวิทยาศาสตร์ทั่วไป อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05

ตารางที่ 4.16 เปรียบเทียบรายคู่ระดับการรู้สารสนเทศตามด้านการกำหนดชนิดและขอบเขตสารสนเทศของนักศึกษาจำแนกตามสาขาวิชาที่ศึกษา

สาขาวิชาที่ศึกษา	คณิตศาสตร์	การศึกษาพิเศษ	ภาษาอังกฤษ	วิทยาศาสตร์ทั่วไป	ภาษาไทย	การศึกษาปฐมวัย	สังคมศึกษา
\bar{X}	5.95	6.00	6.41	6.47	6.51	6.57	7.38
คณิตศาสตร์	5.95	-	0.05	0.46*	0.52*	0.56*	1.43*
การศึกษาพิเศษ	6.00	-	0.41*	0.47*	0.51*	0.57*	1.38*
ภาษาอังกฤษ	6.41		-	0.06	0.10	0.16	0.97*
วิทยาศาสตร์ทั่วไป	6.47			-	0.04	0.10	0.91*
ภาษาไทย	6.51				-	0.06	0.87*
การศึกษาปฐมวัย	6.57					-	0.81*
สังคมศึกษา	7.38						-

* มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05

จากตารางที่ 4.16 พบว่านักศึกษาที่ศึกษาสาขาวิชาสังคมศึกษามีระดับการรู้สารสนเทศตามด้านการกำหนดชนิดและขอบเขตสารสนเทศสูงกว่านักศึกษาที่ศึกษาสาขาวิชาคณิตศาสตร์ สาขาวิชาการศึกษาพิเศษ สาขาวิชาภาษาอังกฤษ สาขาวิชาวิทยาศาสตร์ทั่วไป สาขาวิชาภาษาไทย และสาขาวิชาการศึกษาปฐมวัยอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05

นอกจากนี้ยังพบอีกว่านักศึกษาที่ศึกษาสาขาวิชาภาษาอังกฤษ สาขาวิชาวิทยาศาสตร์ทั่วไป สาขาวิชาภาษาไทย และสาขาวิชาการศึกษาปฐมวัย มีระดับการรู้สารสนเทศตามด้านการกำหนดชนิดและขอบเขตสารสนเทศสูงกว่านักศึกษาที่ศึกษาสาขาวิชาคณิตศาสตร์ สาขาวิชาการศึกษาพิเศษ อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05

ตารางที่ 4.17 เปรียบเทียบรายคู่ระดับการรู้สารสนเทศตามด้านการเข้าถึงสารสนเทศของนักศึกษา
จำแนกตามสาขาวิชาที่ศึกษา

สาขาวิชา ที่ศึกษา	การศึกษา พิเศษ	การศึกษา ปฐมวัย	ภาษา ไทย	คณิต ศาสตร์	ภาษา อังกฤษ	วิทย์ฯ ทั่วไป	สังคม ศึกษา	
\bar{X}	5.90	5.98	6.03	6.05	6.45	6.47	7.04	
การศึกษาพิเศษ	5.90	-	0.08	0.13	0.15	0.55	0.57	1.14*
การศึกษาปฐมวัย	5.98	-	0.05	0.07	0.47	0.49	1.06*	
ภาษาไทย	6.03		-	0.02	0.42	0.44	1.01*	
คณิตศาสตร์	6.05			-	0.40	0.42	0.99*	
ภาษาอังกฤษ	6.45				-	0.02	0.59	
วิทย์ฯ ทั่วไป	6.47					-	0.57	
สังคมศึกษา	7.04						-	

* มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05

จากตารางที่ 4.17 พบว่านักศึกษาที่ศึกษาสาขาวิชาสังคมศึกษามีระดับการรู้สารสนเทศด้านการเข้าถึงสารสนเทศสูงกว่านักศึกษาที่ศึกษาสาขาวิชาการศึกษาพิเศษ สาขาวิชาการศึกษาปฐมวัย สาขาวิชาภาษาไทย และสาขาวิชาคณิตศาสตร์อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05

ตารางที่ 4.18 เปรียบเทียบรายกลุ่มระดับการรู้สารสนเทศตามด้านประเมินสารสนเทศของนักศึกษา
จำแนกตามสาขาวิชาที่ศึกษา

สาขาวิชา ที่ศึกษา	การศึกษา พิเศษ	วิทย์ฯ ทั่วไป	ภาษา อังกฤษ	ภาษา ไทย	คณิต ศาสตร์	การศึกษา ปฐมวัย	สังคม ศึกษา
\bar{X}	6.29	6.74	6.91	6.95	7.13	7.27	8.25
การศึกษาพิเศษ	6.29	-	0.45	0.62	0.66	0.84	0.98*
วิทย์ฯ ทั่วไป	6.74	-	0.17	0.21	0.39	0.53	1.51*
ภาษาอังกฤษ	6.91		-	0.04	0.22	0.36	1.34*
ภาษาไทย	6.95			-	0.18	0.32	1.30*
คณิตศาสตร์	7.13				-	0.14	1.12*
การศึกษาปฐมวัย	7.27					-	0.98*
สังคมศึกษา	8.25						-

* มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05

จากตารางที่ 4.18 พบว่านักศึกษาที่ศึกษาสาขาวิชาสังคมศึกษามีระดับการรู้สารสนเทศด้านการประเมินสารสนเทศสูงกว่านักศึกษาที่ศึกษาสาขาวิชาการศึกษาพิเศษ สาขาวิชาวิทยาศาสตร์ทั่วไป สาขาวิชาภาษาอังกฤษ สาขาวิชาภาษาไทย สาขาวิชาคณิตศาสตร์ และสาขาวิชาการศึกษาปฐมวัยอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05

นอกจากนี้ยังพบอีกว่านักศึกษาที่ศึกษาสาขาวิชาการศึกษาปฐมวัยมีการรู้สารสนเทศด้านการประเมินสารสนเทศสูงกว่านักศึกษาที่ศึกษาสาขาวิชาการศึกษาพิเศษอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05

ตารางที่ 4.19 เปรียบเทียบระดับการรู้สารสนเทศของนักศึกษาจำแนกตามระดับผลการเรียน

ระดับการรู้สารสนเทศ	ระดับผลการเรียน				t
	ต่ำกว่า 2.75		ตั้งแต่ 2.76 ขึ้นไป		
	\bar{X}	S.D.	\bar{X}	S.D.	
ด้านการกำหนดชนิดและขอบเขตสารสนเทศ	6.33	1.86	6.66	1.87	2.42*
ด้านการเข้าถึงสารสนเทศ	6.15	2.15	6.35	2.31	1.25
ด้านการประเมินสารสนเทศ	7.07	2.81	6.98	3.12	0.41
การใช้สารสนเทศตามหลักจริยธรรมและกฎหมาย	2.22	1.26	2.30	1.37	0.89
รวม	21.76	5.52	22.29	6.27	1.22

* มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05

จากตารางที่ 4.19 พบว่านักศึกษาที่มีระดับผลการเรียนต่างกันมีระดับการรู้สารสนเทศไม่แตกต่างกันซึ่งไม่สอดคล้องกับสมมติฐานการวิจัยข้อที่ 4

เมื่อพิจารณาเป็นรายด้าน พบว่านักศึกษาที่มีระดับผลการเรียนต่างกันมีระดับการรู้สารสนเทศตามด้านการกำหนดชนิดและขอบเขตสารสนเทศแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05 ส่วนด้านการเข้าถึงสารสนเทศ ด้านการประเมินสารสนเทศ และด้านการใช้สารสนเทศตามหลักจริยธรรมและกฎหมายไม่แตกต่างกัน

ตารางที่ 4.20 เปรียบเทียบระดับการรู้สารสนเทศของนักศึกษาจำแนกตามประสบการณ์การเรียนรู้
เกี่ยวกับการสืบค้นสารสนเทศ

ระดับการรู้สารสนเทศ	ประสบการณ์การเรียนรู้ เกี่ยวกับการสืบค้นสารสนเทศ				t
	มี		ไม่มี		
	\bar{X}	S.D.	\bar{X}	S.D.	
ด้านการกำหนดชนิดและขอบเขตสารสนเทศ	6.53	1.84	6.29	1.97	1.53
ด้านการเข้าถึงสารสนเทศ	6.27	2.22	6.11	2.22	0.90
ด้านการประเมินสารสนเทศ	7.10	2.87	6.84	3.14	1.08
ด้านการใช้สารสนเทศตามหลักจริยธรรม และกฎหมาย	2.29	1.31	2.15	1.30	1.30
รวม	22.18	2.78	21.38	6.01	1.66

จากตารางที่ 4.20 พบว่านักศึกษาที่มีประสบการณ์การเรียนรู้เกี่ยวกับการสืบค้น
สารสนเทศต่างกันมีระดับการรู้สารสนเทศไม่แตกต่างกันซึ่งไม่สอดคล้องกับสมมติฐานการวิจัย
ข้อที่ 5

เมื่อพิจารณาเป็นรายด้าน พบว่าทุกด้านนักศึกษาที่มีประสบการณ์การเรียนรู้เกี่ยวกับการ
การสืบค้นสารสนเทศต่างกันมีระดับการรู้สารสนเทศไม่แตกต่างกัน

บทที่ 5

สรุปการวิจัย อภิปรายผล และข้อเสนอแนะ

ผู้วิจัยนำเสนอสรุปการวิจัย อภิปรายผล และข้อเสนอแนะจากผลการวิจัยการรู้สารสนเทศ ของนักศึกษาระดับปริญญาตรี คณะครุศาสตร์ มหาวิทยาลัยราชภัฏสงขลา ดังนี้

1. สรุปการวิจัย

1.1 วัตถุประสงค์ของการวิจัย

การวิจัยนี้มีวัตถุประสงค์เพื่อ ศึกษาการรู้สารสนเทศ และเปรียบเทียบระดับการรู้สารสนเทศของนักศึกษาระดับปริญญาตรี คณะครุศาสตร์ มหาวิทยาลัยราชภัฏสงขลา จำแนกตามตัวแปรเพศ ชั้นปีที่ศึกษา สาขาวิชาที่ศึกษา ระดับผลการเรียน และประสบการณ์การเรียนรู้เกี่ยวกับการสืบค้นสารสนเทศ

1.2 วิธีดำเนินการวิจัย

กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการวิจัยได้แก่ นักศึกษาระดับปริญญาตรี คณะครุศาสตร์ มหาวิทยาลัยราชภัฏสงขลา ที่ลงทะเบียนเรียนในภาคเรียนที่ 1 ปีการศึกษา 2553 ได้จากการสุ่มแบบแบ่งชั้นภูมิ โดยสุ่มจากนักศึกษาแต่ละสาขาวิชา แต่ละสาขาวิชาสุ่มแยกตามชั้นปี แต่ละชั้นปีสุ่มแยกตามเพศ แต่ละชั้นตอนใช้วิธีการสุ่มอย่างง่าย ได้กลุ่มตัวอย่างจำนวน 786 คน ซึ่งมากกว่าจำนวนขั้นต่ำตามตารางกำหนดขนาดกลุ่มตัวอย่างของ เกรจซีและมอร์แกน

1.3 ผลการวิจัย

จากการวิจัยสามารถสรุปผลการวิเคราะห์ข้อมูลได้ดังนี้

1.3.1 ผลการวิเคราะห์ข้อมูลทั่วไป ของนักศึกษาระดับปริญญาตรี คณะครุศาสตร์ มหาวิทยาลัยราชภัฏสงขลา

ผลการวิเคราะห์ข้อมูลทั่วไปพบว่านักศึกษาที่ตอบแบบสอบถามส่วนใหญ่เป็นเพศหญิง จำนวน 691 คน (ร้อยละ 87.91) ศึกษาชั้นปีที่ 1 จำนวน 245 คน (ร้อยละ 31.17) สาขาวิชาภาษาไทย จำนวน 193 คน (ร้อยละ 24.55) มีผลการเรียนระหว่าง 2.00-2.75 จำนวน 440 คน (ร้อยละ 55.98) และมีประสบการณ์การเรียนรู้เกี่ยวกับการสืบค้นสารสนเทศ จำนวน 588 คน (ร้อยละ 74.81)

1.3.2 ผลการวิเคราะห์ระดับการรู้สารสนเทศของนักศึกษาระดับปริญญาตรี

คณะครุศาสตร์ มหาวิทยาลัยราชภัฏสงขลา

ผลการวิเคราะห์ระดับการรู้สารสนเทศพบว่านักศึกษามีการรู้สารสนเทศโดยรวมในระดับต่ำ ($\bar{x}=21.98$) โดยมีด้านเดียวที่อยู่ในระดับปานกลาง คือ ด้านการกำหนดชนิดและขอบเขตสารสนเทศ ส่วนด้านที่มีการรู้สารสนเทศในระดับต่ำ โดยมีค่าเฉลี่ยน้อยที่สุด คือ ด้านการใช้สารสนเทศตามหลักจริยธรรมและกฎหมาย

1.3.3 ผลการเปรียบเทียบระดับการรู้สารสนเทศของนักศึกษาระดับปริญญาตรี

คณะครุศาสตร์ มหาวิทยาลัยราชภัฏสงขลา ตามตัวแปรต่างๆ

- 1) ตัวแปรเพศ โดยภาพรวมและรายด้านพบว่านักศึกษาที่มีเพศต่างกัน มีระดับการรู้สารสนเทศไม่แตกต่างกัน
- 2) ตัวแปรชั้นปีที่ศึกษา โดยภาพรวมและรายด้านพบว่านักศึกษาที่ศึกษาชั้นปีต่างกันมีระดับการรู้สารสนเทศแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05
- 3) ตัวแปรสาขาวิชา โดยภาพรวมพบว่านักศึกษาที่ศึกษาสาขาวิชาต่างกัน มีระดับการรู้สารสนเทศแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05 เมื่อพิจารณารายด้านพบว่านักศึกษาที่ศึกษาสาขาวิชาต่างกันมีระดับการรู้สารสนเทศด้านการกำหนดชนิดและขอบเขตสารสนเทศ ด้านการเข้าถึงสารสนเทศ และด้านการประเมินสารสนเทศ แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05 ยกเว้นด้านการใช้สารสนเทศตามหลักจริยธรรมและกฎหมาย มีการรู้สารสนเทศไม่แตกต่างกัน
- 4) ตัวแปรระดับผลการเรียน โดยภาพรวมพบว่านักศึกษาที่มีระดับผลการเรียนต่างกันมีระดับการรู้สารสนเทศไม่แตกต่างกัน เมื่อพิจารณารายด้านพบว่านักศึกษาที่มีระดับผลการเรียนต่างกันมีการรู้สารสนเทศตามด้านการกำหนดชนิดและขอบเขตสารสนเทศแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05 ส่วนด้านการเข้าถึงสารสนเทศ ด้านการประเมินสารสนเทศ และด้านการใช้สารสนเทศตามหลักจริยธรรมและกฎหมาย มีการรู้สารสนเทศไม่แตกต่างกัน
- 5) ตัวแปรประสบการณ์การเรียนวิชาเกี่ยวกับการสืบค้นสารสนเทศ โดยภาพรวมและรายด้านพบว่านักศึกษาที่มีประสบการณ์การเรียนวิชาเกี่ยวกับการสืบค้นสารสนเทศต่างกันมีระดับการรู้สารสนเทศไม่แตกต่างกัน

2. อภิปรายผล

การอภิปรายผลการวิจัย มีประเด็นอภิปราย ดังนี้

2.1 ระดับการรู้สารสนเทศของนักศึกษาระดับปริญญาตรี คณะครุศาสตร์

มหาวิทยาลัยราชภัฏสงขลา

ผลการวิจัยพบว่าโดยรวมนักศึกษามีการรู้สารสนเทศในระดับต่ำ ทั้งที่ผลการวิจัย นักศึกษาส่วนใหญ่มีประสบการณ์การเรียนรู้เกี่ยวกับการสืบค้นสารสนเทศ ได้แก่ วิชา สารสนเทศเพื่อการศึกษา ค้นคว้า ซึ่งมีเนื้อหาประกอบด้วยความรู้เบื้องต้นเกี่ยวกับสารสนเทศ แหล่งสารสนเทศ ทรัพยากรสารสนเทศและวิธีใช้ การเข้าถึงสารสนเทศ หนังสืออ้างอิง ฐานข้อมูล การเขียนอ้างอิง และการเขียนรายงานทางวิชาการ (คณะครุศาสตร์ มหาวิทยาลัยราชภัฏสงขลา 2552: 11) รวมทั้งวิชาภาษาไทยเพื่อการสื่อสารและการสืบค้นและวิชาภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารและการสืบค้น ซึ่งมีเนื้อหาประกอบด้วยทักษะการใช้ภาษา ทั้งภาษาไทยและภาษาต่างประเทศเพื่อเป็นเครื่องมือในการศึกษาและการสื่อสารในระดับอุดมศึกษา และในสังคม ชีวิตประจำวัน รวมทั้งการพูด การฟัง การเขียน และการอ่าน (คณะครุศาสตร์ มหาวิทยาลัยราชภัฏสงขลา 2552: 10) ทั้งนี้เป็นเพราะว่าเนื้อหาทั้งสามวิชาไม่ครอบคลุมทักษะการรู้สารสนเทศตาม มาตรฐานการรู้สารสนเทศของสมาคมห้องสมุดมหาวิทยาลัยและห้องสมุดวิจัยแห่งสหรัฐอเมริกา และแม้ว่ารายวิชาสารสนเทศเพื่อการศึกษา ค้นคว้า จะมีเนื้อหาที่เกี่ยวข้องกับทักษะการรู้สารสนเทศ โดยตรง แต่เนื้อหาไม่เน้นด้านการประเมินสารสนเทศและด้านการใช้สารสนเทศตามหลัก จริยธรรมและกฎหมาย นอกจากนี้ นักศึกษาทุกคนไม่ได้ลงทะเบียนเรียนเนื่องจากมหาวิทยาลัย กำหนดให้เป็นวิชาเลือกเรียน ดังนั้นจึงทำให้นักศึกษาที่ไม่ได้ลงทะเบียนเรียนขาดทักษะการรู้ สารสนเทศ อีกทั้งการจัดกิจกรรมการส่งเสริมการรู้สารสนเทศของสำนักวิทยบริการและ เทคโนโลยีสารสนเทศ เน้นเฉพาะเรื่องการสืบค้นและการเข้าถึงสารสนเทศ ในด้านการประเมิน สารสนเทศก็เน้นเฉพาะการประเมินสารสนเทศที่สืบค้นสารสนเทศด้วยโอแพค และไม่มีกิจกรรมที่ เกี่ยวข้องกับด้านการใช้สารสนเทศตามหลักจริยธรรมและกฎหมาย จึงทำให้นักศึกษาขาดทักษะ การรู้สารสนเทศครบถ้วนทั้งห้าด้าน

จากผลการวิจัยครั้งนี้ยังพบอีกว่านักศึกษาระดับชั้นปีที่ 1 มีการรู้สารสนเทศอยู่ในระดับต่ำ โดยมีค่าเฉลี่ยน้อยที่สุด ทั้งที่ห้องสมุดมีนโยบายในการจัดกิจกรรมส่งเสริมการรู้สารสนเทศให้กับ นักศึกษา โดยมีเป้าหมายคือนักศึกษาระดับชั้นปีที่ 1 เป็นหลัก (สำนักวิทยบริการและเทคโนโลยี สารสนเทศ มหาวิทยาลัยราชภัฏสงขลา 2554) ทั้งนี้อาจเป็นเพราะกิจกรรมการส่งเสริมการรู้

สารสนเทศที่สำนักวิทยบริการและเทคโนโลยีสารสนเทศจัดให้เป็นการแนะนำสภาพทั่วไปของห้องสมุด การดำเนินงาน การบริการ การจัดองค์กร ระบบการจัดการทรัพยากรสารสนเทศต่างๆ ในห้องสมุด ไม่ได้เน้นการเสริมสร้างและพัฒนาทักษะการรู้สารสนเทศ และเนื่องจากช่วงเวลาของผู้วิจัยแจกแบบสอบถามเป็นเดือนแรกของการเปิดภาคเรียนทำให้นักศึกษาบางส่วนไม่สามารถเข้าร่วมกิจกรรมที่จัดได้อย่างทั่วถึง อีกทั้งอาจเป็นเพราะนักเรียนระดับมัธยมศึกษาที่เข้าศึกษาต่อในระดับมหาวิทยาลัย ยังขาดความพร้อมทางการศึกษาระดับมหาวิทยาลัยเพราะกระบวนการเรียนการสอนในระดับมัธยมศึกษา ยังมีการเสริมสร้างให้ผู้เรียนรู้จักคิดวิเคราะห์ หาเหตุผลและศึกษาค้นคว้าด้วยตนเองในระดับน้อย (ครุณี จำปาทอง 2549: 30)

การที่ผลการวิจัยพบว่านักศึกษาระดับปริญญาตรี คณะครุศาสตร์ มหาวิทยาลัยราชภัฏสงขลา มีการรู้สารสนเทศระดับต่ำ มีเหตุผลอีกประการหนึ่งเกี่ยวกับเกณฑ์การแปลผลคะแนนซึ่งการวิจัยนี้ผู้วิจัยใช้เกณฑ์แปลผลคะแนนแตกต่างจากการวิจัยการรู้สารสนเทศของผู้วิจัยอื่นๆที่แปลผลคะแนนแต่ละช่วงมี 5 ระดับ (ปภาดา เจียวก๊ก 2547; มยุรี ยาวิลาศ 2553; มุจลินทร์ ผลกล้า 2550; อังคณา แวซอเหาะ และสุรชาติพิย์ เกียรติวานิช 2553) แต่การวิจัยนี้ผู้วิจัยใช้เกณฑ์การประเมินผลการเรียนทั่วไป คือได้คะแนนต่ำกว่าร้อยละ 50 ถือว่ามีการรู้สารสนเทศอยู่ในระดับต่ำ ซึ่งเป็นเกณฑ์ที่เหมาะสมในการประเมินผลการเรียนรู้ เพราะเป็นการวัดทักษะการรู้สารสนเทศ ไม่ใช่การวัดความคิดเห็น

ผลการพิจารณาเป็นรายด้านพบว่าด้านเดียวที่นักศึกษามีการรู้สารสนเทศระดับปานกลาง คือ ด้านการกำหนดชนิดและขอบเขตสารสนเทศ ทั้งนี้อาจเป็นเพราะการเรียนการสอนในปัจจุบันจากระดับมัธยมศึกษาจนถึงระดับมหาวิทยาลัยเป็นการสอนที่เน้นผู้เรียนเป็นสำคัญ มีการค้นคว้า การทำโครงการ ครูจึงกำหนดกิจกรรมการทำรายงาน หรือโครงการให้กับนักศึกษาตลอดภาคเรียน นักศึกษาจำเป็นต้องกำหนดขอบเขต แนวคิดเบื้องต้นก่อนเริ่มหาข้อมูล ทำให้นักศึกษามีประสบการณ์ มีทักษะในการกำหนดหัวข้อ ขอบเขต กำหนดคำค้นในการค้นหาสารสนเทศที่ต้องการได้ แตกต่างจากผลการวิจัยของกมลรัตน์ สุขมาก (2547); จารุณี สุปินะเจริญ และนัศดาวดี นุมนาน (2551); มุจลินทร์ ผลกล้า (2550) และเรห์แมน และ โมฮัมหมัด (Rehman & Mohammad 2002) พบว่านักศึกษามีการรู้สารสนเทศด้านการกำหนดชนิดและขอบเขตสารสนเทศอยู่ในระดับมาก

ด้านการประเมินสารสนเทศ ด้านเข้าถึงสารสนเทศ และด้านการใช้สารสนเทศตามหลักจริยธรรมและกฎหมาย มีการรู้สารสนเทศอยู่ในระดับต่ำ ผู้วิจัยอภิปรายเป็นรายด้านดังนี้

ด้านการประเมินสารสนเทศ พบว่านักศึกษามีการรู้สารสนเทศอยู่ในระดับต่ำ ทั้งนี้อาจเป็นเพราะว่าการประเมินสารสนเทศเกี่ยวข้องกัสมรรถนะหลายด้านเพื่อให้ได้มาซึ่ง

สารสนเทศที่น่าเชื่อถือได้แก่ นักศึกษาสามารถสรุปแนวคิดสำคัญจากสารสนเทศที่รวบรวมได้ นักศึกษาระบุและประยุกต์ใช้เกณฑ์มาตรฐานในการประเมินสารสนเทศและแหล่งที่มาได้โดยเปรียบเทียบแหล่งสารสนเทศเพื่อประเมินความน่าเชื่อถือ วิเคราะห์โครงสร้าง เหตุผล ข้อโต้แย้ง หรือวิธีการที่นำมาใช้สนับสนุนสารสนเทศที่เลือก นักศึกษาสังเคราะห์ใจความสำคัญของสารสนเทศเพื่อสร้างแนวคิดสารสนเทศใหม่ (Association of College and Research Library 2000) สอดคล้องกับผลการวิจัยของเคอร์บานอกลู (Kurbanoglu 2003); สุพิศ บายคายคม (2550) และ ฮาร์ทแมน (Hartman 2001) พบว่านักศึกษามีการรู้สารสนเทศด้านการประเมินสารสนเทศอยู่ในระดับน้อยเช่นกัน และแตกต่างกับผลการวิจัยของบราวน์ และ ครัมโฮลซ์ (Brown & Krumholz 2002); ปภาดา เทียวก๊ก (2547) และสายฝน นุชา (2551) พบว่าการประเมินสารสนเทศของนักศึกษาปริญญาตรีอยู่ในระดับปานกลาง ทั้งนี้อาจเป็นเพราะผู้สอนและบรรณารักษ์มองข้ามความสำคัญของทักษะด้านการประเมินสารสนเทศซึ่งในยุคสารสนเทศท่วมท้นถือว่ามีความสำคัญยิ่ง

ด้านการเข้าถึงสารสนเทศ พบว่านักศึกษามีการรู้สารสนเทศในระดับต่ำ ทั้งที่กิจกรรมส่งเสริมการรู้สารสนเทศที่สำนักวิทยบริการและเทคโนโลยีสารสนเทศ มหาวิทยาลัยราชภัฏสงขลา จัดให้แก่ักศึกษาเน้นการแนะนำการสืบค้นสารสนเทศด้วยโอแพค โดยให้ข้อมูลเบื้องต้นเกี่ยวกับการจัดหมวดหมู่หนังสือ เน้นการฝึกทักษะการสืบค้นสารสนเทศ การกำหนดคำค้น การเลือกหรือประเมินสารสนเทศที่มีมากกว่าหนึ่งรายการได้โดยพิจารณาจากความน่าเชื่อถือของผู้แต่งหรือสำนักพิมพ์ พร้อมทั้งแนะนำวิธีการค้นหาตัวเล่ม เพื่อให้ักศึกษาสามารถเข้าถึงทรัพยากรสารสนเทศที่ต้องการได้อย่างรวดเร็ว เป็นการสร้างพื้นฐานการเรียนรู้ด้วยตนเองเพื่อให้ักศึกษาสามารถเรียนรู้ได้ตลอดระยะเวลาการศึกษาในมหาวิทยาลัย (สำนักวิทยบริการและเทคโนโลยีสารสนเทศ มหาวิทยาลัยราชภัฏสงขลา 2554) ทั้งนี้อาจเป็นเพราะักศึกษาไม่ตระหนักถึงความสำคัญและไม่ให้ความสนใจในการเข้าร่วมกิจกรรมเท่าที่ควร หรือเวลาในการจัดกิจกรรมดังกล่าวไม่เหมาะสมเนื่องจากสำนักวิทยบริการและเทคโนโลยีสารสนเทศกำหนดช่วงเวลา 1 เดือนหลังจากเปิดภาคเรียน ซึ่งักศึกษาส่วนใหญ่อาจจะยังไม่พร้อมที่จะเรียนรู้ประสบการณ์จากภายนอกห้องเรียน อีกทั้งักศึกษาส่วนใหญ่การสืบค้นสารสนเทศจากเครื่องมือช่วยค้นบนอินเทอร์เน็ต โดยมีรูปแบบการสืบค้นที่ง่าย เมื่อเทียบกับการสืบค้นฐานข้อมูลออนไลน์ หรือการสืบค้นสารสนเทศด้วยโอแพค ประกอบกับแต่ละฐานข้อมูลจะมีเทคนิคหรือกลยุทธ์ในการสืบค้นที่แตกต่างกัน หากักศึกษาไม่เข้าใจเทคนิคและกลยุทธ์การสืบค้นสารสนเทศอย่างแท้จริง ไม่สามารถเลือกใช้คำสั่งที่เหมาะสมกับฐานข้อมูลในแต่ละฐานได้ ก็ทำให้ไม่สามารถเข้าถึงสารสนเทศได้อย่างมีประสิทธิภาพเช่นกัน ผลการวิจัยที่พบสอดคล้องกับผลการวิจัยของ

สุพิศ บายคายคม (2550) ที่พบว่านักศึกษาระดับปริญญาตรีไม่มีความสามารถในการกำหนดคำสำคัญและไม่เข้าใจการใช้เทคนิคการตัดคำ การใช้ตรรกะบูลีน (AND OR NOT) การจำกัดผลการค้นหาเพื่อขยายผลการค้นหาให้แคบหรือกว้างขึ้นทำให้นักศึกษามีการรู้สารสนเทศในระดับต่ำ

ด้านการรู้สารสนเทศตามหลักจริยธรรมและกฎหมาย พบว่านักศึกษามีการรู้สารสนเทศระดับต่ำ โดยมีค่าเฉลี่ยน้อยที่สุด ทั้งนี้เป็นเพราะวิชาสารสนเทศเพื่อการศึกษาค้นคว้าวิชาภาษาไทยเพื่อการสื่อสารและการสืบค้น วิชาภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารและการสืบค้น ไม่มีเนื้อหาที่เกี่ยวข้องกับการรู้สารสนเทศตามหลักจริยธรรมและกฎหมาย (คณะครุศาสตร์ มหาวิทยาลัยราชภัฏสงขลา 2552: 10-11) รวมทั้งกิจกรรมส่งเสริมการรู้สารสนเทศที่สำนักวิทยบริการและเทคโนโลยีสารสนเทศจัดให้นักศึกษาไม่มีเรื่องเกี่ยวกับจริยธรรมและกฎหมายทางสารสนเทศ ซึ่งหากอาจารย์ผู้สอนไม่ได้สอดแทรกเรื่องดังกล่าวเพิ่มเติม อาจทำให้นักศึกษาขาดความรู้ความเข้าใจในเรื่องที่เกี่ยวข้อง โดยเฉพาะเรื่องลิขสิทธิ์ ซึ่งมีความสำคัญยิ่งต่อการเรียนการสอน ผลการวิจัยที่พบแตกต่างจากผลการวิจัยของคาราเวลโล และคณะ (Caravello et al. 2001); จารุณี สุปิยะเจริญ และนัดดาวดี นุมนาค (2551); ชูชีพ มามาก (2553); แบลค (Black 2000); มยุรี ขาวิลาส (2553); มุจลินทร์ ผลกล้า (2550) และฮาร์ทแมน (Hartman 2001) พบว่านักศึกษามีการรู้สารสนเทศด้านการรู้สารสนเทศตามหลักจริยธรรมและกฎหมายอยู่ในระดับปานกลาง

2.2 การเปรียบเทียบระดับการรู้สารสนเทศของนักศึกษาระดับปริญญาตรี คณะครุศาสตร์ มหาวิทยาลัยราชภัฏสงขลา

2.2.1 ตัวแปรเพศ

ผลการวิจัยพบว่านักศึกษาที่มีเพศต่างกันมีระดับการรู้สารสนเทศไม่แตกต่างกันสอดคล้องกับผลการวิจัยของปภาดา เจียวัก (2547) พบว่านิสิตที่จำแนกตามเพศมีความสามารถด้านการรู้สารสนเทศไม่แตกต่างกัน ส่วนสายฝน บุษบา (2551) พบว่านิสิตที่มีเพศต่างกันมีการรู้สารสนเทศด้านการกำหนดคำค้น ด้านการเข้าถึงสารสนเทศ ด้านการใช้สารสนเทศตามหลักจริยธรรมและกฎหมาย โดยรวมไม่แตกต่างกัน ยกเว้นด้านการประเมินสารสนเทศมีการรู้สารสนเทศแตกต่างกัน แต่แตกต่างจากผลการวิจัยของชูชีพ มามาก (2553) พบว่านักศึกษาที่มีเพศต่างกันมีระดับการรู้สารสนเทศแตกต่างกันทั้งโดยรวมและรายด้าน

2.2.2 ตัวแปรชั้นปีที่ศึกษา

ผลการวิจัยพบว่านักศึกษาที่ศึกษาชั้นปีต่างกันมีระดับการรู้สารสนเทศแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05 โดยนักศึกษาที่ศึกษาชั้นปีที่ 3, 4, และ 5 มีระดับการรู้สารสนเทศโดยภาพรวมสูงกว่าชั้นปีที่ 2 และ 1 นอกจากนี้ นักศึกษาชั้นปีที่ 2 มีระดับการรู้สารสนเทศในภาพรวมสูงกว่านักศึกษาระดับชั้นปีที่ 1 ทั้งนี้เนื่องจากนักศึกษาระดับชั้นปีที่ 2 มีประสบการณ์การเรียนรู้ในมหาวิทยาลัยเพิ่มมากขึ้น นักศึกษาสามารถบูรณาการวิชาต่างๆ ที่ผ่านการเรียนมาเพื่อพัฒนาการรู้สารสนเทศเพิ่มขึ้นเรื่อยๆ โดยเฉพาะจากวิชาที่มีการเรียนการสอนที่เน้นความรู้ ความสามารถในการวิจัยทางการศึกษา การวิจัยในชั้นเรียน การเขียนภาคินิพนธ์ และสารนิพนธ์ ระเบียบวิธีวิจัยทางสังคมศาสตร์เบื้องต้น ทักษะกระบวนการทางวิทยาศาสตร์ การจัดการความรู้ทางการศึกษา (คณะครุศาสตร์ มหาวิทยาลัยราชภัฏสงขลา 2554) สะท้อนให้เห็นว่าประสบการณ์การเรียนรู้ การค้นคว้าหาความรู้ เป็นสิ่งที่ช่วยให้นักศึกษามีทักษะการรู้สารสนเทศเพิ่มขึ้นด้วย สอดคล้องกับผลการวิจัยของคาราเวลโล และคณะ (Caravello et al. 2001) พบว่านักศึกษาที่มีชั้นปีสูงขึ้นมีการรู้สารสนเทศสูงขึ้นด้วย ผลการวิจัยของชูชีพ มามาก (2553) พบว่านักศึกษาระดับชั้นปีที่ 3 และนักศึกษาระดับชั้นปีที่ 4 มีระดับการรู้สารสนเทศสูงกว่านักศึกษาระดับชั้นปีที่ 2 และผลการวิจัยของสุพิศ บายคายคม (2550) และอุษณีย์ ศรีสารคาม (2547) พบว่านักศึกษาที่ศึกษาชั้นปีต่างกันมีการรู้สารสนเทศแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ แต่แตกต่างจากผลการวิจัยของอารีย์ เพชรหวน (2552) พบว่านักศึกษาที่ศึกษาในชั้นปีต่างกันมีการรู้สารสนเทศโดยรวมไม่แตกต่างกัน ส่วนสายฝน บุษบา (2551) พบว่านักศึกษาที่ศึกษาชั้นปีต่างกัน มีการรู้สารสนเทศในด้านการกำหนดคำค้น ด้านการเข้าถึงสารสนเทศ และด้านการประเมินสารสนเทศโดยรวมไม่แตกต่างกัน ยกเว้นด้านการใช้สารสนเทศตามหลักจริยธรรมและกฎหมาย โดยรวมแตกต่างกัน

2.2.3 ตัวแปรสาขาวิชา

ผลการวิจัยพบว่านักศึกษาที่ศึกษาสาขาวิชาต่างกันมีระดับการรู้สารสนเทศแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ ทั้งที่วิชาที่เปิดสอนในแต่ละสาขาวิชาในคณะครุศาสตร์ มหาวิทยาลัยราชภัฏสงขลา มีโครงสร้างหลักสูตรวิชาต่างๆ เหมือนกัน ยกเว้นหมวดวิชาเฉพาะด้านในแต่ละสาขาวิชา โดยผลการวิจัยพบว่านักศึกษาสาขาวิชาสังคมศึกษามีระดับการรู้สารสนเทศสูงสุด หากพิจารณาจากปรัชญาของหลักสูตรสังคมศึกษา มุ่งผลิตบัณฑิตให้สามารถบูรณาการความรู้ ทักษะ คุณธรรม จริยธรรมแห่งวิชาชีพครูไปสู่การจัดการศึกษาเพื่อพัฒนาผู้เรียนให้เป็นคนดี คนเก่ง รักการเรียนรู้ รู้เท่าทันการเปลี่ยนแปลงของสังคม สามารถเผชิญปัญหาหรือวิกฤติได้

ด้วยปัญญา และวัตถุประสงค์ของหลักสูตรสังคมศึกษา มุ่งให้บัณฑิตมีทักษะ วิธีการแสวงหาความรู้ รู้จักวิเคราะห์เหตุการณ์ต่างๆที่เป็นประเด็นทางสังคมได้อย่างมีวิจารณญาณบนพื้นฐานของความรู้ ความมีเหตุผล และคุณธรรม อันนำไปสู่การมีวิสัยทัศน์ที่กว้างไกล มีความสนใจ และตระหนักต่อปรากฏการณ์ทางสังคมทั้งระดับท้องถิ่นและระดับประเทศ (คณะครุศาสตร์ มหาวิทยาลัยราชภัฏสงขลา 2552: 5) อีกทั้งสาขาวิชาสังคมศึกษามีวิชาที่เกี่ยวข้องกับสถานการณ์ทางเศรษฐกิจ การเมืองการปกครอง สังคมและวัฒนธรรมในกระแสความเปลี่ยนแปลงในทุกด้าน ทั้งในประเทศและต่างประเทศ ทำให้นักศึกษาต้องศึกษาเรียนรู้ติดตามความเปลี่ยนแปลง ความเคลื่อนไหวอยู่ตลอดเวลา รวมทั้งแสวงหาความรู้เพิ่มเติมจากแหล่งเรียนรู้อื่นๆที่เกี่ยวข้อง จึงทำให้นักศึกษาใช้ทักษะในการแสวงหาความรู้หรือวิธีการศึกษาค้นคว้ามากกว่านักศึกษา สาขาวิชาอื่นๆ จึงอาจเป็นเหตุผลที่ทำให้นักศึกษาสาขาวิชาสังคมศึกษา มีระดับการรู้สารสนเทศ สูงสุด

ส่วนนักศึกษาสาขาวิชาการศึกษาศึกษาพิเศษมีการรู้สารสนเทศระดับต่ำ โดยมีค่าเฉลี่ย น้อยที่สุด อาจเป็นเพราะว่าหลักสูตรการศึกษาศึกษาพิเศษมีจุดเน้นการให้ความรู้ ความเข้าใจในเรื่อง ลักษณะ ประเภท รูปแบบและระบบการจัดการศึกษาสำหรับบุคคลที่มีความต้องการพิเศษแต่ละ ประเภท เพื่อให้สามารถจัดการเรียนการสอนตามความแตกต่างระหว่างบุคคล สำหรับบุคคล ที่มีความต้องการพิเศษแต่ละประเภท (คณะครุศาสตร์ มหาวิทยาลัยราชภัฏสงขลา 2554: 4) ซึ่งมี ขอบเขตที่ค่อนข้างจำกัด เป็นผลให้นักศึกษาสาขาวิชาการศึกษาศึกษาพิเศษขาดการพัฒนาทักษะ การรู้สารสนเทศจากกระบวนการเรียนรู้

2.2.4 ตัวแปรผลการเรียน

ผลการวิจัยพบว่านักศึกษามีระดับผลการเรียนต่างกันมีระดับการรู้ สารสนเทศไม่แตกต่างกัน แตกต่างจากผลการวิจัยของชูชีพ มามาก (2553); ปภาดา เจียวก๊ก (2547); มุจลินทร์ ผลกล้า (2550) และอารีย์ เพชรหวน (2552) พบว่านักศึกษามีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนที่ แตกต่างกัน มีระดับการรู้สารสนเทศแตกต่างกันทั้งโดยรวมและรายด้าน โดยนักศึกษามีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนดีและปานกลางมีระดับการรู้สารสนเทศสูงกว่านักศึกษา ที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนพอใช้

2.2.5 ตัวแปรประสบการณ์การเรียนรายวิชาเกี่ยวกับการสืบค้นสารสนเทศ

ผลการวิจัยพบว่านักศึกษามีประสบการณ์การเรียนรายวิชาเกี่ยวกับการ สืบค้นสารสนเทศต่างกันมีระดับการรู้สารสนเทศไม่แตกต่างกัน ทั้งนี้อาจเป็นเพราะวิชาในหมวด วิชาศึกษาทั่วไปที่นักศึกษาศึกษาไม่ว่าจะเป็นวิชาสารสนเทศเพื่อการศึกษาค้นคว้า วิชาภาษาไทย เพื่อการสื่อสารและการสืบค้น หรือวิชาภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารและการสืบค้น เน้นเฉพาะ

ด้านการสืบค้น นอกจากนี้ผู้สอน วิชาภาษาไทยเพื่อการสื่อสารและการสืบค้น วิชาภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารและการสืบค้น เป็นอาจารย์ด้านภาษาจึงเน้นทักษะภาษาเป็นหลัก เป็นผลให้นักศึกษาที่มีประสบการณ์กับไม่มีประสบการณ์การเรียนรายวิชาเกี่ยวกับการสืบค้นสารสนเทศ มีระดับการรู้สารสนเทศไม่แตกต่างกัน สอดคล้องกับผลการวิจัยของดวงกมล อุ่นจิตติ (2545) พบว่านักศึกษาที่ไม่ลงทะเบียนเรียนรายวิชาการรู้สารสนเทศมีการรู้สารสนเทศไม่แตกต่างกับนักศึกษาที่ลงทะเบียนเรียนรายวิชาการรู้สารสนเทศ และผลการวิจัยของมูจลินทร์ ผลกล้า (2550) พบว่านักศึกษาที่มีและไม่มีประสบการณ์ในการเรียนรายวิชาเกี่ยวกับการใช้ห้องสมุด มีการรู้สารสนเทศโดยรวมและรายด้านไม่แตกต่างกัน แตกต่างจากผลการวิจัยของ กมลรัตน์ สุขมาก (2547); คาราเวลโล และคณะ (Caravello et al. 2001); สุพิศ บายคายน (2550); อังคณา แวซอเหาะ และสุธาทิพย์ เกียรติวานิช (2553) พบว่านักศึกษาที่มีประสบการณ์การเรียนวิชาเกี่ยวกับการสืบค้นสารสนเทศมีการรู้สารสนเทศสูงกว่านักศึกษาที่ไม่มีประสบการณ์

จากการปริทัศน์งานวิจัยพบว่า เพศไม่ได้เป็นตัวแปรที่ทำให้เกิดความแตกต่างเกี่ยวกับการรู้สารสนเทศ ส่วนชั้นปีที่ศึกษา สาขาวิชาที่ศึกษา ระดับผลการเรียน และประสบการณ์การเรียนวิชาเกี่ยวกับการสืบค้นสารสนเทศ เป็นตัวแปรสำคัญที่ทำให้การรู้สารสนเทศของบุคคลแตกต่างกัน

3. ข้อเสนอแนะ

3.1 ข้อเสนอแนะจากผลการวิจัย

จากผลการวิจัย ผู้วิจัยมีข้อเสนอแนะต่อมหาวิทยาลัยและหน่วยงานที่เกี่ยวข้องในการพัฒนาการรู้สารสนเทศของนักศึกษา ดังนี้

3.1.1 มหาวิทยาลัยราชภัฏสงขลา

- 1) กำหนดนโยบายที่เกี่ยวข้องกับการรู้สารสนเทศดังนี้
 - ให้มีการพัฒนารายวิชาการรู้สารสนเทศแทนรายวิชาสารสนเทศเพื่อการศึกษา ค้นคว้าและกำหนดให้เป็นรายวิชาบังคับ ในหมวดวิชาศึกษาทั่วไป และปรับปรุงคำอธิบายรายวิชาให้ครอบคลุมเนื้อหาการรู้สารสนเทศในทุกด้าน และสอนโดยอาจารย์ผู้สอนที่มีคุณวุฒิทางด้านบรรณารักษศาสตร์และสารสนเทศศาสตร์ รวมทั้งมีการพัฒนาการจัดกระบวนการเรียนรู้และการใช้สื่อการเรียนการสอนที่ทันสมัย เช่น บทเรียนออนไลน์ เป็นต้น
 - ให้มีการบูรณาการเนื้อหาการรู้สารสนเทศในการเรียนการสอน

ในรายวิชาต่างๆ โดยการสร้างความรู้ ความเข้าใจและความตระหนักในเรื่องการรู้สารสนเทศ ความสำคัญและความจำเป็นของการรู้สารสนเทศให้ผู้สอน เทคนิคการสอนการรู้สารสนเทศในรูปแบบการบูรณาการ

- ให้มีความร่วมมือระหว่างผู้สอนกับบรรณารักษ์ในการจัดการเรียนการสอนแบบบูรณาการการรู้สารสนเทศเพื่อพัฒนาทักษะการรู้สารสนเทศแก่นักศึกษา

3.1.2 คณะครุศาสตร์ มหาวิทยาลัยราชภัฏสงขลา

1) กำหนดนโยบายให้มีการประเมินทักษะการรู้สารสนเทศของนักศึกษา ปีที่ 1 เพื่อเป็นแนวทางในการพัฒนาทักษะการรู้สารสนเทศของนักศึกษา

2) กำหนดนโยบายให้มีการบูรณาการการรู้สารสนเทศในการสอน และการให้ความรู้แก่นักศึกษาในรูปแบบต่างๆ เกี่ยวกับการประเมินการรู้สารสนเทศ การใช้สารสนเทศอย่างมีคุณธรรม จริยธรรมและถูกต้องตามหลักกฎหมาย โดยเฉพาะด้านการรู้สารสนเทศตามหลัก จริยธรรมและกฎหมาย

3) ควรให้ความรู้ความเข้าใจแก่คณาจารย์ในเรื่องการรู้สารสนเทศและการสอน โดยการบูรณาการการรู้สารสนเทศเพื่อเสริมสร้างประสิทธิภาพในการพัฒนาการรู้สารสนเทศแก่นักศึกษา

3.1.3 สำนักวิทยบริการและเทคโนโลยีสารสนเทศ

1) วางแผนจัดกิจกรรมการรู้สารสนเทศอย่างเป็นระบบโดยประสานความร่วมมือกับอาจารย์ผู้สอน

2) ปรับเนื้อหาการจัดกิจกรรมการปฐมนิเทศการใช้ห้องสมุดให้เน้นเรื่อง การรู้สารสนเทศและครอบคลุมทักษะการรู้สารสนเทศทุกด้าน

3) ปรับรูปแบบและวิธีการจัดกิจกรรมการรู้สารสนเทศให้ครอบคลุมเนื้อหา การรู้สารสนเทศ มีความน่าสนใจ เหมาะสมกับกลุ่มเป้าหมาย และการจัดกิจกรรมต่อเนื่อง เช่น การจัดกิจกรรมกลุ่มเล็ก กิจกรรมภาคปฏิบัติ การจัดทำบทเรียนการรู้สารสนเทศออนไลน์ การใช้สื่อการสอนที่ทันสมัย การให้นักศึกษาได้มีโอกาสปฏิบัติจริง สามารถเรียนรู้ได้ด้วยตนเอง และพิจารณาช่วงเวลาการจัดกิจกรรมให้เหมาะสม

3.2 ข้อเสนอแนะในการวิจัยครั้งต่อไป

ผู้วิจัยมีข้อเสนอแนะในการวิจัยครั้งต่อไป ดังนี้

3.2.1 ควรศึกษาการรู้สารสนเทศของนักศึกษาคณะครุศาสตร์ โดยใช้มาตรฐาน การรู้สารสนเทศที่เกี่ยวกับวิชาชีพครู (Information Literacy for Teacher Education) ซึ่งกำหนดโดย คณะกรรมการการเรียนการสอนสำหรับนักการศึกษา (EBSS Instruction for Educators Committee)

สำหรับมาตรฐานดังกล่าวเป็นมาตรฐานการรู้สารสนเทศสำหรับการศึกษาศาสตรโดยตรง
ประกาศใช้เมื่อ ค.ศ. 2011 ซึ่งเป็นช่วงเวลาที่ผู้วิจัยเก็บรวบรวมข้อมูลการวิจัยเสร็จสิ้นแล้ว

3.2.2 ควรศึกษาการรู้สารสนเทศของนักศึกษา มหาวิทยาลัยราชภัฏสงขลา ใน
ภาพรวม ที่ครอบคลุมทุกคณะ ทั้งระดับปริญญาตรี และระดับปริญญาโท

3.2.3 งานวิจัยการรู้สารสนเทศควรใช้เกณฑ์การประเมินการรู้สารสนเทศ โดยอิง
เกณฑ์ประเมินผลการเรียน เนื่องจากใช้แบบทดสอบเป็นเครื่องมือการวิจัย จึงเปรียบเสมือนการวัด
ความรู้ของนักศึกษาขณะเรียน การใช้เกณฑ์ดังกล่าวจะทำให้ผลการวัดตามแบบทดสอบมีความ
น่าเชื่อถือเช่นเดียวกับการประเมินผลรายวิชาอื่นๆของมหาวิทยาลัย

บรรณานุกรม

- กมลรัตน์ สุขมาก (2547) “การรู้สารสนเทศของนิสิตจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัยชั้นปีที่ 1”
วิทยานิพนธ์ปริญญาอักษรศาสตรมหาบัณฑิต สาขาวิชาบรรณารักษศาสตร์และ
สารนิเทศศาสตร์ ภาควิชาบรรณารักษศาสตร์ คณะอักษรศาสตร์ จุฬาลงกรณ์
มหาวิทยาลัย
- คณะอนุกรรมการการปฏิรูปการเรียนรู้ (2543) *ปฏิรูปการเรียนรู้ผู้เรียนสำคัญที่สุด* พิมพ์ครั้งที่ 5
กรุงเทพมหานคร: ศูนย์ประสานงาน
- จารุณี สุปิ่นเจริญ และนัดดาวิ นุ่มนาค (2551) “การรู้สารสนเทศของนิสิตชั้นปีที่ 1
มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์” *วารสารมนุษยศาสตร์* 17, 1 (มกราคม-มิถุนายน 2553):
20-32
- ชุตินา สัจจามันท์ (2544) “การรู้สารสนเทศเพื่อการประกันคุณภาพการศึกษา คนไทยและ
สังคมไทย” *วารสารสุโขทัยธรรมมาธิราช* 14, 3 (กันยายน-ธันวาคม): 50-61
- _____. (2548) “สารสนเทศกับสังคม” ใน *ประมวลสาระชุดสารสนเทศร่วมสมัยทาง
สังคมศาสตร์* หน่วยที่ 1 หน้า 1-35 นนทบุรี: มหาวิทยาลัยสุโขทัยธรรมมาธิราช
- ชูชีพ มามาก (2553) “การรู้สารสนเทศทางธุรกิจของนักศึกษาระดับปริญญาตรี คณะบริหารธุรกิจ
มหาวิทยาลัยเอกชนในเขตกรุงเทพมหานคร” *บรรณศาสตร์ มศว.* 3: 1-9
- ครุณี จำปาทอง (2549) “ความเสมอภาคทางการศึกษา: สาเหตุใหญ่แห่งความเหลื่อมล้ำใน
สังคมไทย” *วารสารวิชาการ* 9 (เมษายน-มิถุนายน): 30-33
- ดวงกมล อุ่นจิตติ (2546) “การประเมินการรู้สารสนเทศของนิสิตปริญญาตรี มหาวิทยาลัยบูรพา”
คณะมนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์ มหาวิทยาลัยบูรพา
- ทิตินา แคมมณี (2548) *ศาสตร์การสอน : องค์ความรู้เพื่อการจัดกระบวนการเรียนรู้ที่มี
ประสิทธิภาพ* กรุงเทพมหานคร: สำนักพิมพ์แห่งจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย
- ปทีป เมธาคณวุฒิ (2544) *การจัดการเรียนการสอนที่เน้นผู้เรียนเป็นศูนย์กลาง* กรุงเทพมหานคร:
สำนักพิมพ์แห่งจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย
- ปภาดา เจียวก๊ก (2547) “การรู้สารสนเทศของนิสิตระดับปริญญาตรี มหาวิทยาลัย
ศรีนครินทรวิโรฒ” วิทยานิพนธ์ปริญญาศิลปศาสตรมหาบัณฑิต
สาขาบรรณารักษศาสตร์และสารนิเทศศาสตร์ มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ

พวา พันธุ์เมฆา และสุจิตรา หังสพฤกษ์ (2549) “การออกแบบการวิจัยทางสารสนเทศศาสตร์”

ใน *ประมวลสาระชุดวิชาการวิจัยทางสารสนเทศศาสตร์* หน่วยที่ 3 หน้า 204

พิมพ์ครั้งที่ 2 นนทบุรี มหาวิทยาลัยสุโขทัยธรรมาธิราช

พิมพ์พันธ์ เฉชะคุปต์ และพรทิพย์ แจ่มจัน (2551) *สมรรถนะครูและแนวทางการพัฒนาครู*

ใน *สังคมที่เปลี่ยนแปลง* กรุงเทพมหานคร สำนักงานเลขาธิการสภาการศึกษา

มยุรี ยาวีลาศ (2553) “ระดับการรู้สารสนเทศของนักศึกษาปริญญาตรี ชั้นปีที่ 1 มหาวิทยาลัย

พายัพ การค้นคว้าแบบอิสระ” วิทยานิพนธ์ปริญญาศิลปศาสตรมหาบัณฑิต สาขาวิชา

สารสนเทศศึกษา บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยเชียงใหม่

มหาวิทยาลัยราชภัฏสงขลา (2554) “คณะครุศาสตร์ มหาวิทยาลัยราชภัฏสงขลา” ค้นคืนวันที่ 26

พฤศจิกายน 2554 จาก <http://edu.skru.ac.th/>

—————. (2554) *คู่มือการศึกษา มหาวิทยาลัยราชภัฏสงขลา* สงขลา เหมการพิมพ์

—————. (2554) “สำนักวิทยบริการและเทคโนโลยีสารสนเทศ” ค้นคืนวันที่ 26

พฤศจิกายน 2554 จาก <http://arit.skru.ac.th/>

—————. (2554) *หลักสูตรครุศาสตร์บัณฑิต สาขาวิชาการศึกษาพิเศษ (5 ปี) หลักสูตร*

ปรับปรุง พุทธศักราช 2554 สงขลา คณะครุศาสตร์ มหาวิทยาลัยราชภัฏสงขลา

—————. (2554) *หลักสูตรครุศาสตร์บัณฑิต สาขาวิชาสังคมศึกษา (5 ปี) หลักสูตรปรับปรุง*

พุทธศักราช 2554 สงขลา คณะครุศาสตร์ มหาวิทยาลัยราชภัฏสงขลา

—————. (2552) *หลักสูตรหมวดวิชาศึกษาทั่วไป หลักสูตรปรับปรุง พุทธศักราช 2552* สงขลา

มหาวิทยาลัยราชภัฏสงขลา

มหาวิทยาลัยราชภัฏสงขลา สำนักส่งเสริมวิชาการและงานทะเบียน (2553) *รายงานจำนวนสถิตินักศึกษา*

สงขลา มหาวิทยาลัยราชภัฏสงขลา

มุกฉลินทร์ ผลกล้า (2550) “การรู้สารสนเทศของนักศึกษาระดับปริญญาตรีชั้นปีที่ 1” วิทยานิพนธ์

ปริญญาศิลปศาสตรมหาบัณฑิต สาขาวิชาบรรณารักษศาสตร์และสารสนเทศศาสตร์

มหาวิทยาลัยสงขลานครินทร์ วิทยาเขตปัตตานี

รัสรินทร์ เกตุชาติ (2550) “การศึกษาเปรียบเทียบการจัดการเรียนการสอนวิชาการรู้สารสนเทศ

และวิชาการใช้ห้องสมุดของสถาบันอุดมศึกษา รายงานการศึกษาอิสระ” ปริญญา

ศิลปศาสตรมหาบัณฑิต สาขาวิชาบรรณารักษศาสตร์และสารสนเทศศาสตร์

บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยขอนแก่น

- วณูชิตา สุกัลวนิช (2547) “การบูรณาการการรู้สารสนเทศในกระบวนการสอนรายวิชา
ภาษาอังกฤษของนักศึกษาระดับปริญญาตรีชั้นปีที่ 3 สถาบันเทคโนโลยีราชมงคล
วิทยาเขตกาฬสินธุ์” วิทยานิพนธ์ปริญญาศิลปศาสตรมหาบัณฑิต สาขาวิชา
บรรณารักษศาสตร์ มหาวิทยาลัยขอนแก่น
- สมาคมห้องสมุดแห่งประเทศไทยในพระบรมราชูปถัมภ์ (2550) “การรู้สารสนเทศของปวงชน :
เรียนรู้เพื่อสังคมเศรษฐกิจพอเพียง” วารสารห้องสมุดฉบับพิเศษ: 9
- สมาน ลอยฟ้า (2544) “การรู้สารสนเทศ: ทักษะที่จำเป็นสำหรับสังคมสารสนเทศ” วารสาร
มนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์ 19 (มกราคม): 1-6
- สายฝน บุษมา และคณะ (2551) “การศึกษาทักษะการรู้สารสนเทศของนักศึกษามหาวิทยาลัย
เทคโนโลยีราชมงคลธัญบุรี” วารสารวิจัย(มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลธัญบุรี)
10, 2 (มกราคม - เมษายน): 10-17
- สำนักงานคณะกรรมการการศึกษาแห่งชาติ (2542) พระราชบัญญัติการศึกษาแห่งชาติ 2542
กรุงเทพมหานคร สำนักงานคณะกรรมการการศึกษาแห่งชาติ
- สำนักงานคณะกรรมการการอุดมศึกษา (2552) “กรอบมาตรฐานคุณวุฒิระดับอุดมศึกษาของ
ประเทศไทย” ค้นคืนวันที่ 27 พฤศจิกายน 2554 จาก
http://www.mua.go.th/users/tqf_hed/
- สำนักงานเลขาธิการคุรุสภา (2548) มาตรฐานวิชาชีพทางการศึกษา กรุงเทพมหานคร:
กระทรวงศึกษาธิการ
- สำนักงานเลขาธิการสภาการศึกษา (2551) ยุทธศาสตร์การพัฒนาคณาชีพการศึกษา : ระเบียบวาระ
แห่งชาติ (พ.ศ. 2551-2555) กรุงเทพมหานคร สำนักงานเลขาธิการสภาการศึกษา
—————. (2553) แผนการศึกษาแห่งชาติ ฉบับปรับปรุง (พ.ศ.2552-2559): ฉบับสรุป
กรุงเทพมหานคร สำนักงานเลขาธิการสภาการศึกษา
- สุพิศ บายคายนม (2550) “การรู้สารสนเทศของนิสิตระดับปริญญาตรี มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์
วิทยาเขตศรีราชา” วิทยานิพนธ์ปริญญาศิลปศาสตรมหาบัณฑิต สาขาวิชา
บรรณารักษศาสตร์และสารสนเทศศาสตร์ มหาวิทยาลัยขอนแก่น
- อดิศร ประเสริฐสังข์ (2547) “การพัฒนาครูในการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ที่เน้นผู้เรียนเป็นสำคัญ
โรงเรียนบ้านโพนทอง อำเภอโพนทอง จังหวัดร้อยเอ็ด การศึกษาค้นคว้าอิสระ”
ปริญญาการศึกษามหาบัณฑิต สาขาวิชาการบริหารการศึกษา บัณฑิตวิทยาลัย
มหาวิทยาลัยมหาสารคาม

- อังคณา แวซอเหาะและสุธาทิพย์ เกียรติวานิช (2553) “การรู้สารสนเทศของนักศึกษาระดับปริญญาตรี มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลพระนคร รายงานการวิจัย”
กรุงเทพมหานคร มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลพระนคร
- อับดุลลาฮิด เบ็ญฮาวัน (2545) “ครูยุคปฏิรูปการศึกษา” *วารสารวิชาการ* 5, 5 (พฤษภาคม): 1-5
- อารีย์ เพชรหวน (2552) “ทักษะการรู้สารสนเทศของนักศึกษาระดับปริญญาตรีวิทยาลัยเซาธ์อีสต์บางกอก รายงานการวิจัย” กรุงเทพมหานคร คณะบริหารธุรกิจ วิทยาลัยเซาธ์อีสต์บางกอก
- อุษณีย์ ศรีสารคาม (2547) “การรู้สารสนเทศของนักศึกษาระดับปริญญาตรี มหาวิทยาลัยราชภัฏอุดรธานี” (ออนไลน์) สาระสังเขป ค้นคืนวันที่ 17 ตุลาคม 2554 จาก
www.2.udru.ac.th/~il1500105/article%202.doc.
- Association of College and Research Library (2000). “Information Literacy Competency Standard for Higher Education” Retrieved March 31, 2010, from <http://www.ala.org/ala/mgrps/divs/acrl/standards/informationliteracycompetency.cfm>.
- ACRL Board of Directors at the Spring Executive Committee Meeting May 11 (2011). “Information Literacy Standards for teacher education EBSS Instruction for Educators committee 2006-2007 - 2010-2011” Retrieved March 31, 2010, from http://www.ala.org/acrl/files/standards/Ilstandards_te.pdf.
- Black, Steve. (2000). “Results of Assessment of Information Literacy at the College of Saint Rose” Retrieved March 31, 2010, from
<http://www.strose.edu/Library/bi/infolitres.htm#discussion>.
- Brown , Cecelia and Krumholz, Lee R. (2002). “Intergrating Information Literacy into the Science Curriculum” *College & Research Libraries* 63, 1: 111-123.
- Jo Ann Carr (2011). “Information Literacy and Teacher Education” Retrieved March 31, 2010, from http://www.eric.ed.gov/databases/ERIC_Digests/index/.
- Caravello, Patti S., et al. (2001). “Information Competence at UCLA : Report of a Survey Project” Retrieved March 31, 2010, from
http://www.library.ucla.edu/infocompetence/info_comp_report01.
- Cronbach, Lee. J. (1990). *Essentials of Psychology Testing*. 5 th ed. New York : Harper Collins Publishers Inc.
- Hartman, Elizabeth (2001) “Understanding of Information Literacy : The Perceptions of First Year Undergraduate Students at the University of Ballarat” Retrieved October 3, 2010, from <http://www.1.infotrac.galegroup.com>.
- Hepworth , Mark. (1999). “A study of undergraduate information literacy and skills : the inclusion of information literacy and skills in the undergraduate curriculum” Retrieved October 3, 2010, from <http://www.ifla.org/IV/ifla65/papers/107-124e.htm>.

- Kurbanoglu, S. Serap. (2003). "Self-Efficacy : a concept closely linked to information literacy and lifelong learning" *Journal of Documentation* 59,6: 635-646.
- Moor, Penny (2008). *Teacher Training Curricula for Media and Information Literacy* Report of International Expert Group Meeting UNESCO House, Paris, 16-18 June.
- Rehman, Sajjad Ur & Mohammad, Gloria P. (2002). "Relationship of Library Skills with Selected Personal and Academic Variables : A Study of the Undergraduate Students of Kuwait University" *International Information & Library Review*. 34, 1 (March): 1-20.

ภาคผนวก

ภาคผนวก ก

รายชื่อผู้เชี่ยวชาญ

รายชื่อผู้เชี่ยวชาญ

1. รองศาสตราจารย์ ดร. สมาน ลอยฟ้า
อาจารย์ประจำภาควิชาบรรณารักษศาสตร์
และสารนิเทศศาสตร์
คณะมนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์
มหาวิทยาลัยขอนแก่น
2. รองศาสตราจารย์อัมจิต เลิศพงษ์สมบัติ
อาจารย์ประจำภาควิชาบรรณารักษศาสตร์
และสารนิเทศศาสตร์
คณะมนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์
มหาวิทยาลัยสงขลานครินทร์
วิทยาเขตปัตตานี
3. ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร. สุจิน บุตรดีสุวรรณ
อาจารย์ประจำภาควิชาสารสนเทศศาสตร์
และบรรณารักษศาสตร์
คณะวิทยาการสารสนเทศ
มหาวิทยาลัยมหาสารคาม
4. ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร. อรรถจน์ บัณฑิตย์
อาจารย์ประจำภาควิชาการจัดการสารสนเทศ
สำนักวิชาสารสนเทศศาสตร์
มหาวิทยาลัยวลัยลักษณ์
5. ผู้ช่วยศาสตราจารย์ดวงกมล อุ้นจิตติ
อาจารย์ประจำภาควิชาสารสนเทศศึกษา
คณะมนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์
มหาวิทยาลัยบูรพา

ภาคผนวก ข

คุณภาพเครื่องมือ

**ตารางวิเคราะห์ดัชนีความสอดคล้องของแบบทดสอบการรู้สารสนเทศของนักศึกษา
ระดับปริญญาตรี คณะครุศาสตร์ มหาวิทยาลัยราชภัฏสงขลา**

1. ด้านการกำหนดชนิดและขอบเขตสารสนเทศ

ข้อสอบ	ความเห็นของผู้เชี่ยวชาญ (คนที่)					รวม	IOC	ผลการพิจารณา
	1	2	3	4	5			
ข้อ1	0	1	0	1	0	2	0.40	ปรับปรุง
ข้อ2	0	1	1	1	0	3	0.60	คัดเลือกไว้
ข้อ3	0	0	1	1	1	3	0.60	คัดเลือกไว้
ข้อ4	1	0	1	1	1	4	0.80	คัดเลือกไว้
ข้อ5	1	1	1	1	1	5	1.00	คัดเลือกไว้
ข้อ6	1	1	1	0	1	4	0.80	คัดเลือกไว้
ข้อ7	0	1	1	1	0	3	0.60	คัดเลือกไว้
ข้อ8	1	1	1	1	1	5	1.00	คัดเลือกไว้
ข้อ9	-1	0	0	0	0	-1	-0.20	คัดออก
ข้อ10	0	0	1	1	1	3	0.60	คัดเลือกไว้
ข้อ11	0	0	1	1	1	3	0.60	คัดเลือกไว้
ข้อ12	0	0	1	1	1	3	0.60	คัดเลือกไว้
ข้อ13	0	1	1	1	1	4	0.80	คัดเลือกไว้
ข้อ14	0	1	1	1	0	3	0.60	คัดเลือกไว้

2. ด้านเข้าถึงสารสนเทศ

ข้อสอบ	ความเห็นของผู้เชี่ยวชาญ (คนที่)					รวม	IOC	ผลการพิจารณา
	1	2	3	4	5			
ข้อ 1	0	1	0	1	1	3	0.60	คัดเลือกไว้
ข้อ 2	0	1	0	1	1	3	0.60	คัดเลือกไว้
ข้อ 3	0	1	1	0	1	3	0.60	คัดเลือกไว้
ข้อ 4	1	1	1	1	0	4	0.80	คัดเลือกไว้
ข้อ 5	1	0	0	1	1	3	0.60	คัดเลือกไว้
ข้อ 6	1	0	1	1	1	4	0.80	คัดเลือกไว้
ข้อ 7	0	0	1	0	1	2	0.40	ปรับปรุง
ข้อ 8	1	1	1	0	1	4	0.80	คัดเลือกไว้
ข้อ 9	1	1	1	0	1	4	0.80	คัดเลือกไว้
ข้อ 10	1	1	1	0	1	4	0.80	คัดเลือกไว้
ข้อ 11	1	1	1	0	1	4	0.80	คัดเลือกไว้
ข้อ 12	1	1	1	1	1	5	1.00	คัดเลือกไว้
ข้อ 13	0	0	1	1	1	3	0.60	คัดเลือกไว้
ข้อ 14	0	1	1	1	1	4	0.80	คัดเลือกไว้
ข้อ 15	1	1	1	1	1	5	1.00	คัดเลือกไว้
ข้อ 16	1	1	1	1	1	5	1.00	คัดเลือกไว้
ข้อ 17	1	1	1	1	1	5	1.00	คัดเลือกไว้

3. ด้านการประเมินสารสนเทศ

ข้อสอบ	ความเห็นของผู้เชี่ยวชาญ (คนที่)					รวม	IOC	ผลการพิจารณา
	1	2	3	4	5			
ข้อ 1	0	0	1	1	1	3	0.60	คัดเลือกไว้
ข้อ 2	0	1	1	0	1	3	0.60	คัดเลือกไว้
ข้อ 3	0	1	1	0	1	3	0.60	คัดเลือกไว้
ข้อ 4	1	1	0	1	0	3	0.60	คัดเลือกไว้
ข้อ 5	1	1	0	1	0	3	0.60	คัดเลือกไว้
ข้อ 6	0	1	0	0	1	2	0.40	ปรับปรุง
ข้อ 7	1	1	1	1	1	5	1.00	คัดเลือกไว้
ข้อ 8	1	1	1	1	1	5	1.00	คัดเลือกไว้
ข้อ 9	0	1	1	1	1	4	0.80	คัดเลือกไว้
ข้อ 10	0	1	1	1	1	4	0.80	คัดเลือกไว้
ข้อ 11	0	1	1	1	1	4	0.80	คัดเลือกไว้
ข้อ 12	1	0	1	1	1	4	0.80	คัดเลือกไว้
ข้อ 13	1	1	1	1	1	5	1.00	คัดเลือกไว้
ข้อ 14	0	1	0	0	1	2	0.20	คัดออก
ข้อ 15	1	0	0	0	1	2	0.40	ปรับปรุง
ข้อ 16	1	1	0	1	1	4	0.80	คัดเลือกไว้
ข้อ 17	0	1	0	1	1	3	0.60	คัดเลือกไว้
ข้อ 18	0	1	0	1	0	2	0.40	ปรับปรุง

4. ด้านการใช้สารสนเทศตามหลักจริยธรรมและกฎหมาย

ข้อสอบ	ความเห็นของผู้เชี่ยวชาญ (คนที่)					รวม	IOC	ผลการพิจารณา
	1	2	3	4	5			
ข้อ 1	1	1	1	1	1	5	1.00	คัดเลือกไว้
ข้อ 2	1	1	1	1	1	5	1.00	คัดเลือกไว้
ข้อ 3	1	1	1	1	1	5	1.00	คัดเลือกไว้
ข้อ 4	1	1	1	1	1	5	1.00	คัดเลือกไว้
ข้อ 5	1	1	1	1	1	5	1.00	คัดเลือกไว้
ข้อ 6	1	1	1	1	1	5	1.00	คัดเลือกไว้

ตารางวิเคราะห์วิเคราะห์หาความยากง่าย (p) และค่าอำนาจจำแนก (r)
 ของแบบทดสอบการรู้สารสนเทศของนักศึกษา
 ระดับปริญญาตรี คณะครุศาสตร์ มหาวิทยาลัยราชภัฏสงขลา

1. ด้านการกำหนดชนิดและขอบเขตสารสนเทศ

ข้อที่	กลุ่มสูง	กลุ่มต่ำ	ผลรวม	ความ ยากง่าย	อำนาจ จำแนก	ผลการ พิจารณา
ข้อ1	12	8	20	0.67	0.27	คัดเลือกไว้
ข้อ2	12	10	22	0.73	0.13	คัดออก
ข้อ3	13	5	18	0.60	0.53	คัดเลือกไว้
ข้อ4	12	8	20	0.67	0.27	คัดเลือกไว้
ข้อ5	12	5	17	0.57	0.47	คัดเลือกไว้
ข้อ6	13	7	20	0.67	0.40	คัดเลือกไว้
ข้อ7	12	5	17	0.57	0.47	คัดเลือกไว้
ข้อ8	8	6	14	0.47	0.13	คัดออก
ข้อ9	11	5	16	0.53	0.40	คัดเลือกไว้
ข้อ10	9	3	12	0.40	0.40	คัดเลือกไว้
ข้อ11	12	7	19	0.63	0.33	คัดเลือกไว้
ข้อ12	11	4	15	0.50	0.47	คัดเลือกไว้
ข้อ13	12	9	21	0.70	0.20	คัดเลือกไว้

2. ด้านเข้าถึงสารสนเทศ

ข้อที่	กลุ่มสูง	กลุ่มต่ำ	ผลรวม	ความ ยากง่าย	อำนาจ จำแนก	ผลการ พิจารณา
ข้อ1	13	8	21	0.70	0.33	คัดเลือกไว้
ข้อ2	14	9	23	0.77	0.33	คัดเลือกไว้
ข้อ3	8	3	11	0.37	0.33	คัดเลือกไว้
ข้อ4	13	8	21	0.70	0.33	คัดเลือกไว้
ข้อ5	13	3	16	0.53	0.67	คัดเลือกไว้
ข้อ6	10	5	15	0.50	0.33	คัดเลือกไว้
ข้อ7	9	4	13	0.43	0.33	คัดเลือกไว้
ข้อ8	8	3	11	0.37	0.33	คัดเลือกไว้
ข้อ9	10	3	13	0.43	0.47	คัดเลือกไว้
ข้อ10	13	9	22	0.73	0.27	คัดเลือกไว้
ข้อ11	10	5	15	0.50	0.33	คัดเลือกไว้
ข้อ12	11	3	14	0.47	0.53	คัดเลือกไว้
ข้อ13	10	4	14	0.47	0.40	คัดเลือกไว้
ข้อ 14	10	12	22	0.73	-0.13	คัดออก
ข้อ 15	8	5	13	0.43	0.20	คัดเลือกไว้
ข้อ 16	11	3	14	0.47	0.53	คัดเลือกไว้
ข้อ 17	8	4	12	0.40	0.27	คัดเลือกไว้

3. ด้านการประเมินสารสนเทศ

ข้อที่	กลุ่มสูง	กลุ่มต่ำ	ผลรวม	ความ ยากง่าย	อำนาจ จำแนก	ผลการ พิจารณา
ข้อ1	8	3	11	0.37	0.33	คัดเลือกไว้
ข้อ2	10	3	13	0.43	0.47	คัดเลือกไว้
ข้อ3	8	2	10	0.33	0.40	คัดเลือกไว้
ข้อ4	9	3	12	0.40	0.40	คัดเลือกไว้
ข้อ5	8	4	12	0.40	0.27	คัดเลือกไว้
ข้อ6	9	3	12	0.40	0.40	คัดเลือกไว้
ข้อ7	9	5	14	0.47	0.27	คัดเลือกไว้
ข้อ8	8	3	11	0.37	0.33	คัดเลือกไว้
ข้อ9	9	3	12	0.40	0.40	คัดเลือกไว้
ข้อ10	12	4	16	0.53	0.53	คัดเลือกไว้
ข้อ11	10	3	13	0.43	0.47	คัดเลือกไว้
ข้อ12	12	2	14	0.47	0.67	คัดเลือกไว้
ข้อ13	12	5	17	0.57	0.47	คัดเลือกไว้
ข้อ 14	12	3	15	0.50	0.60	คัดเลือกไว้
ข้อ 15	8	3	11	0.37	0.33	คัดเลือกไว้
ข้อ 16	10	2	12	0.40	0.53	คัดเลือกไว้
ข้อ 17	11	2	13	0.43	0.60	คัดเลือกไว้

4. ด้านการใช้สารสนเทศตามหลักจริยธรรมและกฎหมาย

ข้อที่	กลุ่มสูง	กลุ่มต่ำ	ผลรวม	ความ ยากง่าย	อำนาจ จำแนก	ผลการ พิจารณา
ข้อ 1	7	2	9	0.30	0.33	คัดเลือกไว้
ข้อ 2	10	2	12	0.40	0.53	คัดเลือกไว้
ข้อ 3	9	3	12	0.40	0.40	คัดเลือกไว้
ข้อ 4	10	5	15	0.50	0.33	คัดเลือกไว้
ข้อ 5	12	6	18	0.60	0.13	คัดออก
ข้อ 6	9	3	12	0.40	0.40	คัดเลือกไว้
ข้อ 7	11	3	14	0.47	0.53	คัดเลือกไว้
			มากที่สุด	0.77	0.67	
			น้อยที่สุด	0.30	0.20	

ตารางวิเคราะห์วิเคราะห์หาความเชื่อมั่น
ของแบบทดสอบการรู้สารสนเทศของนักศึกษา
ระดับปริญญาตรี คณะครุศาสตร์ มหาวิทยาลัยราชภัฏสงขลา

1. รวมทั้ง 4 ด้าน

Reliability

***** Method 1 (space saver) will be used for this analysis *****

–

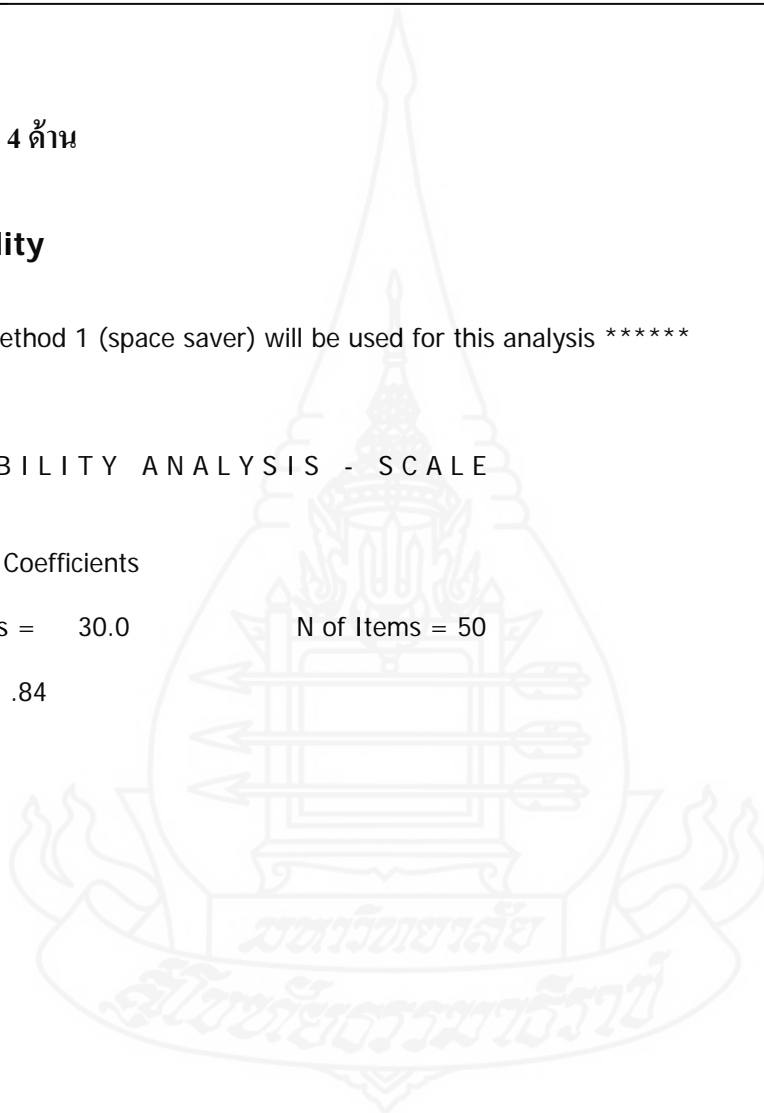
RELIABILITY ANALYSIS - SCALE

Reliability Coefficients

N of Cases = 30.0

N of Items = 50

Alpha = .84

2. ด้านการกำหนดชนิดและขอบเขตสารสนเทศ

Reliability

***** Method 1 (space saver) will be used for this analysis *****

–

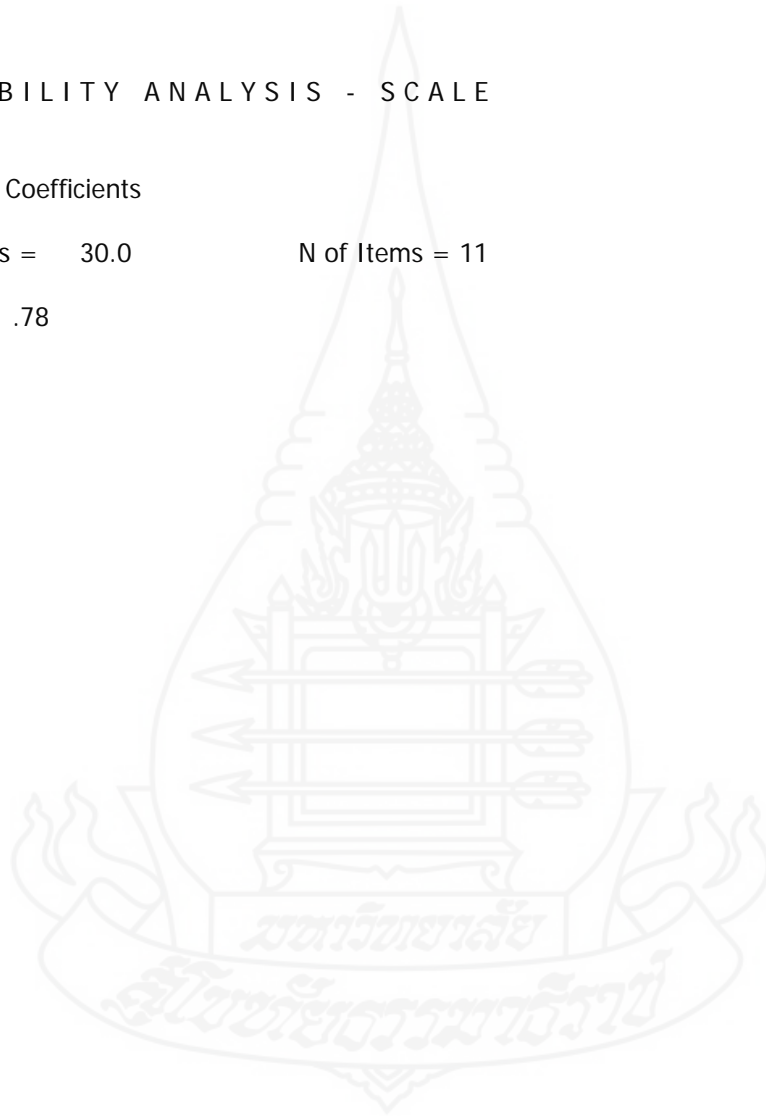
RELIABILITY ANALYSIS - SCALE

Reliability Coefficients

N of Cases = 30.0

N of Items = 11

Alpha = .78

3. ด้านเข้าถึงสารสนเทศ

Reliability

***** Method 1 (space saver) will be used for this analysis *****

—

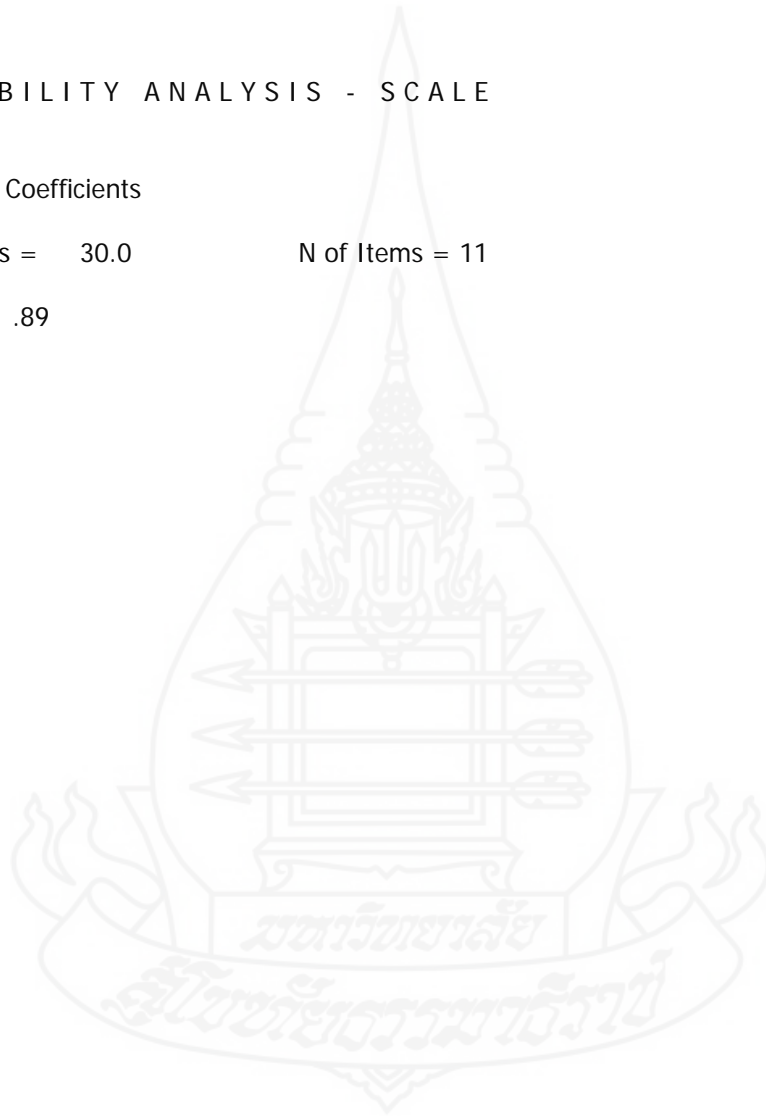
RELIABILITY ANALYSIS - SCALE

Reliability Coefficients

N of Cases = 30.0

N of Items = 11

Alpha = .89

4. ด้านการประเมินสารสนเทศ

Reliability

***** Method 1 (space saver) will be used for this analysis *****

—

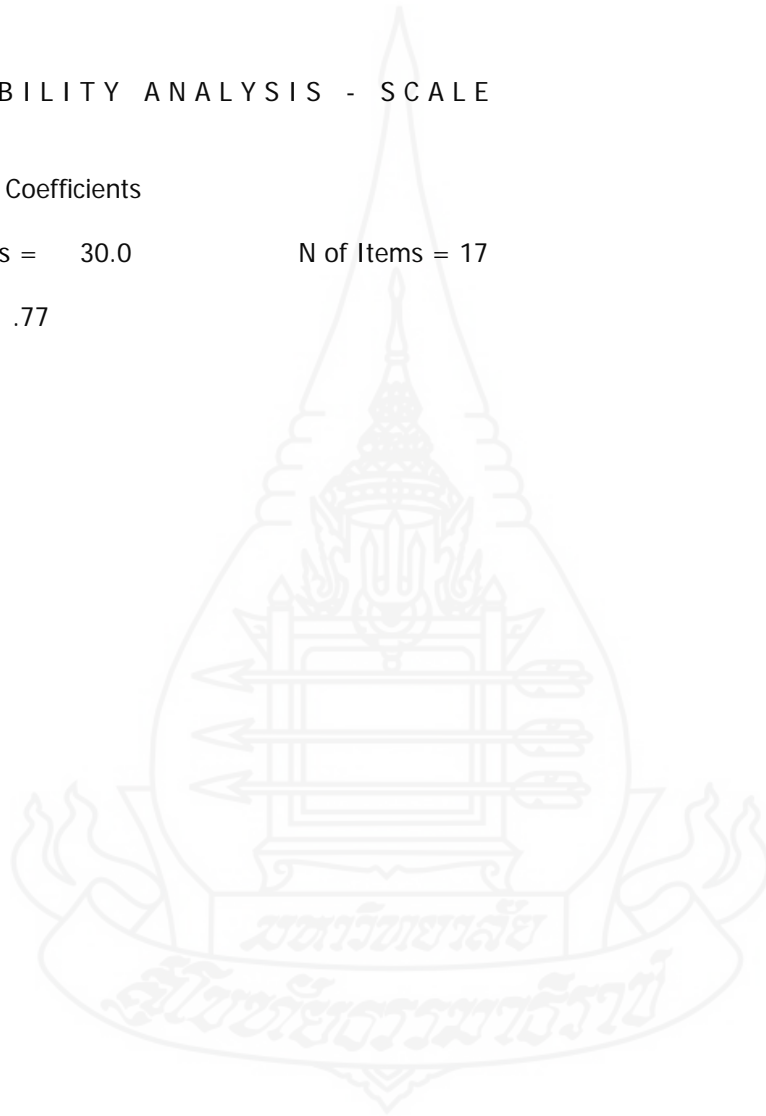
RELIABILITY ANALYSIS - SCALE

Reliability Coefficients

N of Cases = 30.0

N of Items = 17

Alpha = .77

5. ด้านการใช้สารสนเทศตามหลักจริยธรรมและกฎหมาย

Reliability

***** Method 1 (space saver) will be used for this analysis *****

—

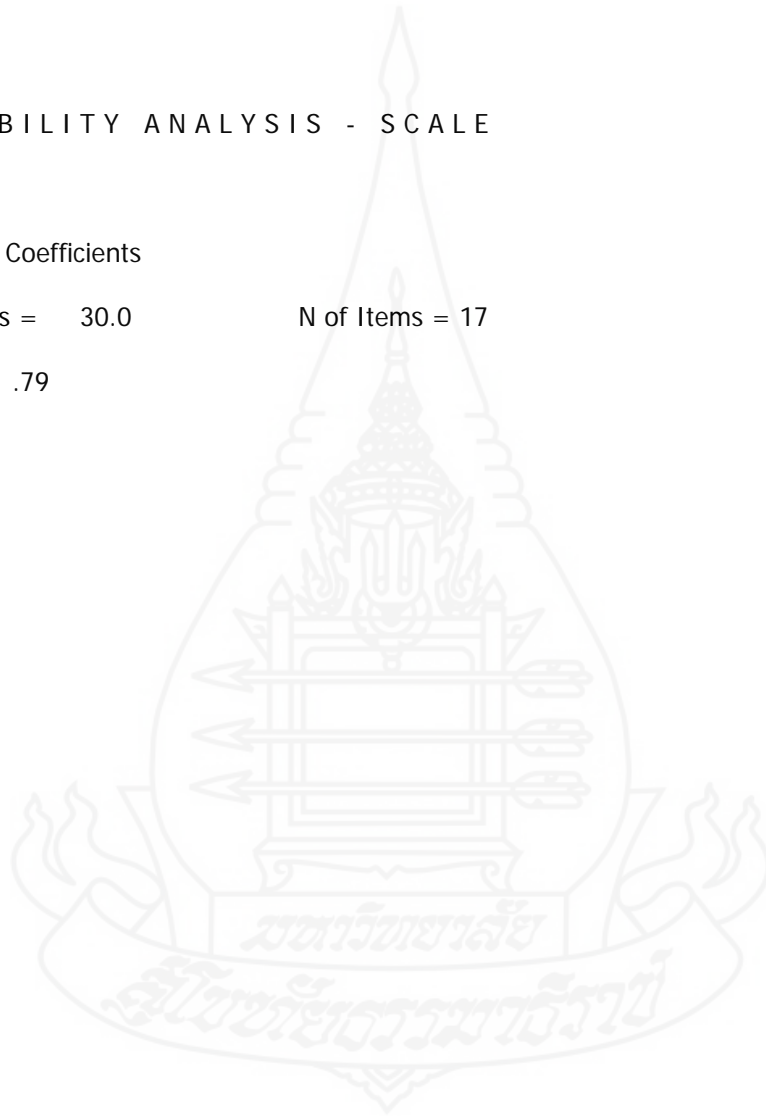
RELIABILITY ANALYSIS - SCALE

Reliability Coefficients

N of Cases = 30.0

N of Items = 17

Alpha = .79

ภาคผนวก ค

เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย

--	--	--

แบบทดสอบเพื่อการวิจัย

เรื่อง การรู้สารสนเทศของนักศึกษาคณะครุศาสตร์ มหาวิทยาลัยราชภัฏสงขลา

คำชี้แจงในการตอบแบบทดสอบ

1. แบบทดสอบนี้จัดทำขึ้นเพื่อวัดระดับการรู้สารสนเทศของนักศึกษาคณะครุศาสตร์ มหาวิทยาลัยราชภัฏสงขลา โดยแบบทดสอบแบ่งออกเป็น 2 ตอน ดังนี้
ตอนที่ 1 ข้อมูลทั่วไปของผู้ตอบแบบทดสอบ
ตอนที่ 2 แบบทดสอบการรู้สารสนเทศของนักศึกษาคณะครุศาสตร์ มหาวิทยาลัยราชภัฏสงขลา
2. แบบทดสอบนี้มีจำนวน 50 ข้อ 50 คะแนน
3. ใช้เวลาทำแบบทดสอบ 50 นาที

คำนิยาม

การรู้สารสนเทศ (Information literacy) หมายถึง ความรู้ความสามารถของนักศึกษาเกี่ยวกับสารสนเทศในลักษณะดังต่อไปนี้คือ

1. นักศึกษาผู้รู้สารสนเทศสามารถกำหนดชนิดและขอบเขตของสารสนเทศที่ต้องการได้ ชัดเจน
2. นักศึกษาผู้รู้สารสนเทศสามารถเข้าถึงสารสนเทศที่ต้องการได้อย่างมีประสิทธิภาพ และประสิทธิผล สามารถระบุประเภทและรูปแบบตลอดจนการกำหนดกลยุทธ์การสืบค้น และดำเนินการค้นหาโดยใช้วิธีการต่างๆ ได้
3. นักศึกษาผู้รู้สารสนเทศสามารถประเมินสารสนเทศและแหล่งที่มาได้อย่างมีวิจารณญาณ รวมทั้งสามารถเชื่อมโยงสารสนเทศที่ได้รับการคัดเลือกไว้เข้ากับพื้นฐานความรู้เดิมที่ตนเองมีอยู่ได้

4. นักศึกษาผู้รู้สารสนเทศสามารถเข้าใจและการใช้สารสนเทศได้อย่างถูกต้องตามหลักจริยธรรมและกฎหมาย

ตอนที่ 1 ข้อมูลทั่วไปของผู้ตอบแบบทดสอบ

คำชี้แจง โปรดทำเครื่องหมาย ✓ ลงใน [] หน้าข้อความที่ตรงกับความเป็นจริงเกี่ยวกับตัวท่าน

1. เพศ

- [] 1. ชาย
[] 2. หญิง

2. ท่านกำลังศึกษาอยู่ชั้นปีที่

- [] 1. ปีที่ 1
[] 2. ปีที่ 2
[] 3. ปีที่ 3
[] 4. ปีที่ 4
[] 5. ปีที่ 5

3. ท่านกำลังศึกษาในสาขาวิชาใด

- [] 1. การศึกษาพิเศษ
[] 2. การศึกษาปฐมวัย
[] 3. สังคมศึกษา
[] 4. ภาษาไทย
[] 5. ภาษาอังกฤษ
[] 6. คณิตศาสตร์
[] 7. วิทยาศาสตร์ทั่วไป

4. ท่านมีผลการเรียน (เกรดเฉลี่ย G.P.A.) ในภาคเรียนที่ผ่านมาเท่าใด

- [] 1. ต่ำกว่า 2.00
[] 2. 2.00 – 2.75

[] 3. 2.76 ขึ้นไป

5. ท่านมีประสบการณ์ในการเรียนวิชาเกี่ยวกับการสืบค้นสารสนเทศหรือไม่

[] 1. มีประสบการณ์ในการเรียนวิชาเกี่ยวกับการสืบค้นสารสนเทศ

[] 2. ไม่มีประสบการณ์ในการเรียนวิชาเกี่ยวกับการสืบค้นสารสนเทศ

6. ท่านใช้บริการสำนักวิทยบริการบ่อยเพียงใด

[] 1. ใ้ทุกวัน [

[] 2. 2-3 ครั้ง / สัปดาห์

[] 3. 1-2 ครั้ง / สัปดาห์

[] 4. 1 ครั้ง / สัปดาห์

[] 5. ไม่เคยเข้าใช้

ตอนที่ 2 แบบทดสอบการรู้สารสนเทศของนักศึกษาคณะครุศาสตร์ มหาวิทยาลัยราชภัฏสงขลา

คำชี้แจง โปรดทำเครื่องหมาย **x** ในข้อที่ท่านเห็นว่าถูกต้องที่สุดเพียงข้อเดียว

ข้อ 1. หากต้องการข้อมูลเกี่ยวกับ “การผลิตปุ๋ยชีวภาพ” ควรค้นจากแหล่งสารสนเทศใด

- ก. สถาบันทักษิณคดีศึกษา สงขลา
- ข. พิพิธภัณฑ์สถานแห่งชาติ สงขลา
- ค. พิพิธภัณฑ์การเกษตร
- ง. ศูนย์สารสนเทศสถาบันวิจัยเพื่อการผลิต

ข้อ 2. นักศึกษาจะเลือกข้อใดต่อไปนีเพื่อให้ได้สารสนเทศที่สอดคล้องและตรงกับความต้องการเกี่ยวกับ “เขาพระวิหาร”

- ก. ความคิดเห็นของประชาชนที่โพสต์ลงท่ายข่าว
- ข. ความคิดของรัฐมนตรีว่าการกระทรวงการต่างประเทศ
- ค. เว็บไซต์ที่เกี่ยวข้องกับเขาพระวิหารทั้งหมด
- ง. หนังสือพิมพ์ทุกฉบับที่ลงข่าวเขาพระวิหารในรอบสัปดาห์ที่ผ่านมา

ข้อ 3. ข้อใดคือแนวคิดหลักในการค้นหาสารสนเทศเกี่ยวกับ“ผลกระทบของการแพร่ระบาดโรคไข้หวัดใหญ่สายพันธุ์ใหม่ 2009”

- ก. โรคไข้หวัดใหญ่สายพันธุ์ใหม่ 2009
- ข. เศรษฐกิจไทย
- ค. โรคระบาด
- ง. ผลกระทบ

อ่านข้อความต่อไปนี้แล้วตอบคำถาม ข้อ 4

1. การออกกำลังกายมีประโยชน์
2. มีผลงานวิจัยของกรมสุขภาพจิต พบว่าการที่บุคคลที่มีอายุ 60 ปีขึ้นไปออกกำลังกายทุกวันจะทำให้มีอายุยืนเพิ่มขึ้นอีก 10 ปี

ข้อ 4. จากข้อความข้างต้นสรุปได้ว่าอย่างไร

- ก. ผู้สูงอายุชอบออกกำลังกาย
- ข. การออกกำลังกายช่วยให้อายุยืน
- ค. ผู้สูงอายุควรออกกำลังกายทุกวัน
- ง. การออกกำลังกายมีประโยชน์

ข้อ 5. หากต้องการข้อมูลสารสนเทศที่เป็นทางการเพื่อประกอบการเขียนรายงาน นักศึกษาจะเลือกข้อใด

- ก. บทวิจารณ์ข่าวในหนังสือพิมพ์มติชน
- ข. บทวิเคราะห์ข่าวต่างประเทศในรายการโทรทัศน์
- ค. บทวิเคราะห์หนังสือได้รับรางวัลซีไรต์ในวารสารสกุลไทย
- ง. บทสรุปผลงานวิจัยเรื่องลุ่มน้ำทะเลสาบสงขลา

ข้อ 6. หัวข้อใดต่อไปนี้ไม่เกี่ยวกับการศึกษาทางไกล

- ก. วิทยุกระจายเสียงเพื่อการศึกษา
- ข. การเรียนการสอนออนไลน์
- ค. การศึกษาทางเลือก
- ง. วิทยุโทรทัศน์เพื่อการศึกษา

- ข้อ 7. หากนักศึกษาต้องการสารสนเทศที่ทันสมัย ในเวลาอันรวดเร็ว นักศึกษาจะเลือกใช้แหล่งข้อมูลใดต่อไปนี้
- เว็บไซต์
 - หนังสืออิเล็กทรอนิกส์
 - หนังสือ
 - ซีดี-รอม
- ข้อ 8. หากต้องการบทความเกี่ยวกับการศึกษาที่เน้นงานวิจัย นักศึกษาจะเลือกข้อใด
- วารสารสงขลานครินทร์ ฉบับสังคมศาสตร์และมนุษยศาสตร์
 - วารสารการศึกษาไทย
 - วารสารการศึกษาปฐมวัย
 - วารสารวิจัยการศึกษาศึกษา
- ข้อ 9. แหล่งสารสนเทศใด ให้ข้อมูลเกี่ยวกับภูมิปัญญาท้องถิ่นภาคใต้มากที่สุด
- มหาวิทยาลัยราชภัฏสงขลา
 - สถาบันทักษิณคดีศึกษาสงขลา
 - มหาวิทยาลัยทักษิณ
 - พิพิธภัณฑ์สถานแห่งชาติสงขลา
- ข้อ 10. หากได้รับมอบหมายให้ค้นหาข้อมูลเรื่อง “สินค้า OTOP ในจังหวัดสงขลา” ในเวลาจำกัด นักศึกษาจะเลือกข้อใด
- สืบค้นจากหน้าจอโอแพคของห้องสมุด
 - ขอสัมภาษณ์กลุ่มแม่บ้านสินค้า OTOP
 - ค้นหาจากหนังสือสารานุกรมวัฒนธรรมภาคใต้
 - สืบค้นจากเว็บไซต์ของจังหวัดสงขลา
- ข้อ 11. จากหนังสือ 4 รายการต่อไปนี้ หากนักศึกษาต้องการค้นความหมายของคำว่า “การศึกษา นอกระบบ” นักศึกษาจะเลือกสารสนเทศข้อใด เพราะเหตุใด
1. ปทานุกรมการศึกษาของ ชนิทร์ชัย อินทราภรณ์ และ สุวิทย์ หิรัญยกานต์ พ.ศ. 2548
 2. พจนานุกรมศัพท์ศึกษาศาสตร์ ฉบับราชบัณฑิตยสถาน พ.ศ. 2551

3. อธิบายศัพท์การศึกษาและความรู้สาขาวิชาต่างๆ ของ วิทยากร เชียงกูล พ.ศ. 2546
4. ประมวลศัพท์บัญญัติวิชาการศึกษา ของ กรมวิชาการ กระทรวงศึกษาธิการ พ.ศ. 2527

- ก. เลือกลำดับ 1 เพราะมีผู้แต่งถึง 2 คน
- ข. เลือกลำดับ 2 เพราะผู้แต่งมีความน่าเชื่อถือมากกว่า
- ค. เลือกลำดับ 3 เพราะได้ศัพท์ในสาขาอื่นประกอบด้วย
- ง. เลือกลำดับ 4 เพราะผู้แต่งเกี่ยวข้องกับการศึกษาโดยตรง

ข้อ 12. นักศึกษาจะใช้วิธีใดในการสอนเรื่อง “เทคนิคการสอนภาษาอังกฤษชั้นประถมศึกษา” ให้สนุกและนักเรียนสนใจ

- ก. ขอดทดลองสอนด้วยตนเองใน โรงเรียนประถมศึกษา
- ข. อ่านตำราเทคนิคการสอนภาษาอังกฤษหลายๆ เล่ม
- ค. สังเกตการณ์สอนของครูภาษาอังกฤษดีเด่น
- ง. ศึกษาจากวีซีดี ที่นำเสนอพาวเวอร์พอยต์เรื่อง English teaching techniques

ข้อ 13. นักศึกษาใช้วิธีการใดเพื่อให้ได้ข้อมูลเกี่ยวกับพรรคการเมืองไทยที่มีในห้องสมุด มหาวิทยาลัยราชภัฏสงขลา

- ก. สืบค้นจากเว็บไซต์ของมหาวิทยาลัยราชภัฏสงขลา
- ข. สืบค้นจากโอแพคของห้องสมุดมหาวิทยาลัยราชภัฏสงขลา
- ค. สืบค้นจากฐานข้อมูลออนไลน์
- ง. สืบค้นจากคู่มือเกิดดอทคอม

ข้อ 14. จากหน้าจอโอแพคของห้องสมุดมหาวิทยาลัยราชภัฏสงขลา หากนักศึกษาต้องการสืบค้นเรื่อง “การสอน” ให้ได้เนื้อหาที่สมบูรณ์ที่สุด นักศึกษาควรจำกัดการสืบค้นจากคู่ใด

- ก. หัวเรื่อง และ คำค้น
- ข. ทัวไป และ คำค้น
- ค. คำค้น และ ทั้งหมด
- ง. หัวเรื่อง และ ทั้งหมด

ข้อ 15. จากหน้าจอดีงกล่าว หากนักศีกษาต้องการเร่องราวเก็ยวกับ“พลเอกเปรม ติณสูลานนท์”

นักศีกษาจะเล็อกช่องทางใดในการเข้าถึงสารสนเทศ

- ก. คำสำคัญ
- ข. ชื่อเร่อง
- ค. หัวเร่อง
- ง. ชื่อผู้แต่ง

ข้อ 16. จากข้อมูลข้างล่างถ้านักศีกษาต้องการสืบค้นเร่อง “การศีกษาในระดับมหาวิทยาลัย”

สามารถค้น ได้จากหัวเร่องใด

การศีกษาชั้นอุดมศีกษา(Education, Higher) แบ่งตามชื่อ

ภูมิศาสตร์

UF การศีกษาชั้นสูง

การศีกษาคุษฎีบัณฑิต

การศีกษามหาบัณฑิต

การศีกษามหาบัณฑิตอุดมศีกษา

BT การศีกษาหลังมัธยมศีกษา

RT สถาบันอุดมศีกษา

NT การขยายมหาวิทยาลัย

UF ใช้โยงคำที่ไม่ใช่เป็นหัวเร่อง

BT ใช้โยงหัวเร่องอื่นที่สัมพันธ์กันแต่มีเนื้อหากว้างกว่า

RT ใช้โยงหัวเร่องอื่นที่สัมพันธ์กันแต่มีเนื้อหาเท่ากัน

NT ใช้โยงหัวเร่องอื่นที่สัมพันธ์กันแต่มีเนื้อหาแคบกว่า

- ก. การศีกษาหลังมัธยมศีกษา
- ข. การศีกษาชั้นอุดมศีกษา
- ค. การศีกษาชั้นสูง
- ง. การศีกษามหาบัณฑิต

ข้อ 17. การตัดคำในข้อใดเมื่อใช้คั่นแล้วทำให้ได้ผลการสืบค้นจากทั้งคำว่า Evaluation, Evaluate

- ก. Eva*
- ข. Evalu*
- ค. Evaluat*
- ง. Evaluation*

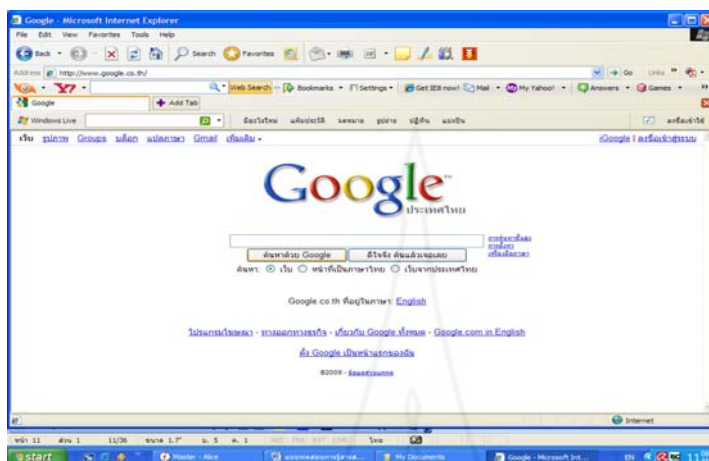
ข้อ 18. นักศึกษาจะใช้วิธีการใดเพื่อให้ได้มาซึ่งพระราชบัญญัติการศึกษาฉบับสมบูรณ์ อย่างรวดเร็วที่สุด

- ก. สืบค้นจาก โอแพค ห้องสมุดมหาวิทยาลัยราชภัฏสงขลา
- ข. สืบค้นจาก เว็บไซต์ กระทรวงศึกษาธิการ
- ค. สืบค้นจาก ฐานข้อมูลออนไลน์ ที่มีในห้องสมุดมหาวิทยาลัยราชภัฏสงขลา
- ง. สืบค้นจาก ฐานข้อมูลซีดี-รอม

ข้อ 19. นักศึกษาจะใช้วิธีการใดเพื่อให้ได้มาซึ่งวิทยานิพนธ์ ฉบับเต็ม (Full Text) เรื่อง “การใช้อินเทอร์เน็ตของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6” ซึ่งมีในฐานข้อมูลห้องสมุดมหาวิทยาลัยราชภัฏ เชียงใหม่

- ก. สืบค้นจากฐานข้อมูล CD-ROM
- ข. สืบค้นจากฐานข้อมูลThaiLis
- ค. สืบค้นจากหน้าจอ OPAC
- ง. สืบค้นจากหน้า Google

ข้อ 20. จากหน้า Homepage ข้างล่าง หากต้องการข้อมูลที่เฉพาะเจาะจง โดยสามารถจำกัดขอบเขตในการสืบค้นได้ ควรเลือกช่องทางใด

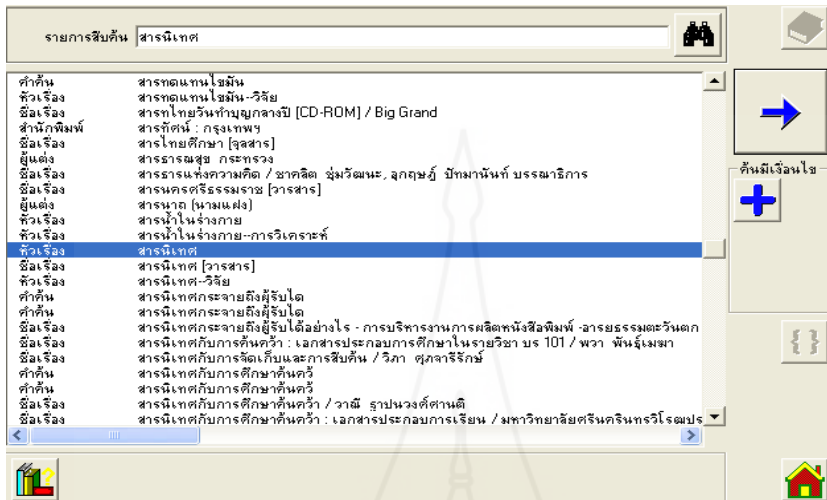

- ก. ดีใจจั่งค้นแล้วเจอเลย (I'm Feeling Lucky)
- ข. ค้นหาด้วย google (Google Search)
- ค. การค้นหาขั้นสูง (Advanced Search)
- ง. การตั้งค่า (Preferences)

ข้อ 21. ต้องการค้นข้อมูลเกี่ยวกับ ภูมิปัญญาของชาวบ้านในการใช้สมุนไพรรักษาโรค โดยใช้คำค้น “ภูมิปัญญาไทย” ปรากฏว่าไม่พบผลลัพธ์ นักศึกษาจะใช้คำค้นอื่นใดแทนเป็นครั้งแรก

- ก. ภูมิปัญญาพื้นเมือง
- ข. ภูมิปัญญาชนบท
- ค. ภูมิปัญญาท้องถิ่น
- ง. สมุนไพร

ข้อ 22. จากหน้าจอการสืบค้น โอเพลด์ ของห้องสมุด มหาวิทยาลัยราชภัฏสงขลา หากนักศึกษาต้องการจำกัดขอบเขตในการสืบค้นต้องคลิกที่สัญลักษณ์ใด

ก.

ข.

ค.

ง.

ข้อ 23. สมพรป่วยและต้องนอนพักรักษาตัวอยู่ที่บ้านต่างจังหวัด ซึ่งบ้านของสมพรมีคอมพิวเตอร์เชื่อมต่ออินเทอร์เน็ตได้ และต้องการให้สมศรีช่วยส่งข้อมูลจากการจดบันทึกคำบรรยายในชั้นเรียน ไปให้ เพื่อจะได้อ่านติดตามการเรียนได้ทัน สมศรีควรจะใช้วิธีการใด

- สแกนหน้าต่างๆ ของสมุดจดคำบรรยาย บันทึกทำเป็นพีดีเอฟไฟล์ ส่งแนบไปกับอีเมลล์
- นำสมุดจดคำบรรยายไปถ่ายเอกสาร แล้วส่งไปให้ทางไปรษณีย์โดยวิธีอีเอ็มเอส
- พิมพ์ข้อความจากสมุดจดคำบรรยายลงในเวิร์ด บันทึกทำเป็นพีดีเอฟไฟล์ส่งแนบไปกับอีเมลล์
- อ่านข้อความจากสมุดจดคำบรรยายลงในเทปคาสเส็ต แล้วส่งทางไปรษณีย์โดยวิธีอีเอ็มเอส

ข้อ 24. หนังสือ 3 รายการต่อไปนี้ สามารถจัดระบบไว้ภายใต้หัวเรื่องใด

1. การจัดการศึกษาสำหรับเด็กที่มีความสามารถพิเศษ
2. การฟื้นฟูสมรรถภาพของเด็กตาบอด
3. ความบกพร่องทางการได้ยิน

- ก. โสตศึกษา
- ข. การศึกษาพิเศษ
- ค. การบกพร่องทางการได้ยิน
- ง. เด็กพิเศษ

ข้อ 25. ข้อมูลทางบรรณานุกรมต่อไปนี้ เป็นของสิ่งพิมพ์ประเภทใด

พงศธร มหาวิทยาลัย. (2551). “การจัดกิจกรรมเสริมสร้างทักษะ กระบวนการทาง
คณิตศาสตร์ โดยบูรณาการกับท้องถิ่น”. *วิชาการ*. 11,2 (เม.ย.-มิ.ย.) : 24-29

- ก. บทความในหนังสือ
- ข. บทความในวารสาร
- ค. บทความในหนังสือพิมพ์
- ง. บทความออนไลน์

ข้อ 26. จากโจทย์ข้อ 25 ข้อใดเป็นการอ้างอิงนามปีที่ถูกต้อง

- ก. พงศธร มหาวิทยาลัย. (11,2).
- ข. พงศธร มหาวิทยาลัย. (2551:24-29).
- ค. พงศธร มหาวิทยาลัย. (2551).
- ง. พงศธร มหาวิทยาลัย. (เม.ย.-มิ.ย. 2551).

ข้อ 27. เมื่อนักศึกษาสืบค้นข้อมูลจากฐานข้อมูลโดยใช้เครื่องคอมพิวเตอร์ที่ให้บริการในห้องสมุด

วิธีการใดที่ไม่ควรนำมาใช้ในการจัดการข้อมูลของนักศึกษา

- ก. บันทึกข้อมูลลง My Document
- ข. บันทึกข้อมูลลง Handy Drive
- ค. สั่งพิมพ์ข้อมูลลงกระดาษ
- ง. บันทึกข้อมูลลง My Document แล้วส่ง E-mail ถึงตนเอง

อ่านบทความและตอบคำถาม ข้อ 28-30

กิจกรรมในชีวิตประจำวันของมนุษย์เกี่ยวข้องกับเทคโนโลยีสารสนเทศมากขึ้น จนดูเหมือนว่าเป็นปัจจัยสำคัญอย่างหนึ่งที่ทำให้มนุษย์ได้รับความสะดวกสบาย และประสบความสำเร็จในการทำงานด้านต่าง ๆ แม้โดยเนื้อแท้เทคโนโลยีสารสนเทศจะเป็นระบบที่มนุษย์คิดค้นขึ้นมาเพื่อสร้างประโยชน์หลากหลายด้าน เช่น การศึกษา การสื่อสาร การเกษตร การพาณิชย์ เป็นต้น แต่เทคโนโลยีสารสนเทศก็ยังสร้างปัญหาให้เกิดขึ้นแก่มนุษย์ได้เช่นกัน ปัญหาที่เกิดขึ้นไม่ใช่อยู่ที่ตัวเทคโนโลยีสารสนเทศ แต่อยู่ที่ตัวคนที่คิดค้นหรือผู้นำไปใช้ หากนำไปใช้เป็นเครื่องมือในการทำสิ่งที่ไม่เป็นประโยชน์หรือไม่สร้างสรรค์ก็จะก่อให้เกิดปัญหาที่ส่งผลเสียหายแก่สังคมได้อย่างมาก มาตรการที่ทุกสังคมต้องนำมาทบทวนเพื่อใช้ควบคุมกระบวนการใช้เทคโนโลยีสารสนเทศมีอยู่ 2 ประการ ประการแรก คือ จริยธรรม เพื่อใช้เป็นหลักในการประพฤติปฏิบัติตน และควบคุมกระบวนการคิดค้นและการใช้ศาสตร์ให้อยู่ในกรอบของความถูกต้องดีงาม ประการที่สอง คือกฎหมาย เป็นมาตรการที่เป็นรูปธรรมที่สังคมนำมาใช้ควบคุมกระบวนการคิดค้นและการใช้ศาสตร์เพื่อมิให้ล่วงละเมิดสิทธิอันชอบธรรมของกันและกัน ถ้าหากละเมิดก็จะต้องโทษตามกระบวนการทางกฎหมายต่อไป

ข้อ 28. ประเด็นหลักของบทความข้างต้นคืออะไร

- ก. จริยธรรมในการใช้เทคโนโลยี
- ข. การใช้เทคโนโลยี
- ค. การสื่อสาร
- ง. สิทธิอันชอบธรรมในการใช้เทคโนโลยี

- ข้อ 29. แนวคิดสำคัญของบทความนี้คืออะไร
- ก. การมีจริยธรรมและไม่ละเมิดลิขสิทธิ์ในการใช้เทคโนโลยี
 - ข. การใช้เทคโนโลยีในชีวิตประจำวัน
 - ค. การละเมิดลิขสิทธิ์เป็นการผิดจริยธรรม
 - ง. ประโยชน์จากการใช้เทคโนโลยี
- ข้อ 30. จากบทความข้างต้นสังคมใช้มาตรการใดในการควบคุมกระบวนการใช้เทคโนโลยีสารสนเทศ
- ก. จริยธรรมและการศึกษา
 - ข. จริยธรรมและกฎหมาย
 - ค. จริยธรรมและคุณธรรม
 - ง. จริยธรรมและการสื่อสาร
- ข้อ 31. นักศึกษาจะเลือกแหล่งสารสนเทศใดเพื่อเรียนรู้วิธีการทอผ้าเกาะยอได้ดีที่สุด
- ก. หนังสือเกี่ยวกับการทอผ้าเกาะยอ
 - ข. เว็บไซต์ อบต.เกาะยอ
 - ค. กลุ่มแม่บ้านทอผ้าเกาะยอ
 - ง. ซีดีสารคดีวิธีการทอผ้าเกาะยอ
- ข้อ 32. ระหว่างเว็บไซต์ต่อไปนี้ข้อใดให้ข้อมูลเกี่ยวกับสถิติไข้หวัดใหญ่สายพันธุ์ใหม่ 2009 ได้อย่างน่าเชื่อถือที่สุด
- ก. www.moph.co.th
 - ข. www.moph.go.th
 - ค. www.moph.com
 - ง. www.moph.or.th

- ข้อ 33. ถ้าต้องการค้นบทความวิชาการเกี่ยวกับเรื่อง “การผลิตเครื่องนวดข้าว” ควรค้นจากข้อใด
- ข้อมูลจากหนังสือพิมพ์ไทยรัฐ
 - ข้อมูลจากวารสารเนชั่นสุดสัปดาห์
 - ข้อมูลจากวารสารเทคโนโลยีชาวบ้าน
 - ข้อมูลจากแผ่นพับที่แทรกมาในหนังสือ
- ข้อ 34. สารานุกรมชื่อใดที่ให้เรื่องราวเกี่ยวกับ “อับราฮัม ลินคอล์น” ได้กว้างขวางและครอบคลุมมากที่สุด
- Great Soviet Encyclopedia
 - Americana Encyclopedia
 - Britannica Encyclopedia
 - World Book Encyclopedia

อ่านบทความข้างล่าง แล้วตอบคำถามข้อ 35 – 37

**ผศ.สุนทร โสทธิพันธุ์ ครูวิทยาศาสตร์ดีเด่น สาขาชีววิทยา คณะวิทยาศาสตร์
มหาวิทยาลัยสงขลานครินทร์ จ.สงขลา**

ในฐานะตัวแทนครูวิทยาศาสตร์ดีเด่นทั่วประเทศ เปิดเผยว่า ระบบการศึกษาแบบเก่าไม่เหมาะกับการเรียนของเด็กไทยปัจจุบัน ควรปรับหลักสูตรและเปลี่ยนวิธีการสอนให้เหมาะสมกับนักเรียน จากเดิมที่เน้นเนื้อหาในแบบเรียนมาเป็นการสอนที่เน้นการปฏิบัติจริง ตามความหมายของวิทยาศาสตร์คือ กระบวนการค้นพบความรู้เกี่ยวกับธรรมชาติโดยอิงความน่าเชื่อถือ มีกฎเกณฑ์กล่าวอ้าง ใช้ปัญญาสร้างโอกาสให้รู้จักการอ่าน คิดตามและลงมือปฏิบัติฝึกให้เด็กสังเกตตั้งสมมติฐานและทดลองด้วยตนเอง สอนเสริมเรื่องรอบตัวเพิ่มเติมจากวิชาปกติเพื่อส่งเสริมการคิด โดยอาจสอนแบบสืบสวนเพื่อให้เด็กสนุกกับการเรียน การหาคำตอบจากโจทย์ ส่วนรัฐบาลควรสนับสนุนการพัฒนาความรู้บุคลากรและเครื่องมือประกอบการเรียนการสอนเพื่อให้เด็กได้พัฒนาขีดความสามารถสู่การแข่งขันระดับโลกได้

แหล่งข้อมูล/รวบรวม เรียบเรียง : นสพ.ไทยรัฐ ฉบับวันที่ 27 ตุลาคม 2549 ปรับปรุงข้อมูล : 27 ตุลาคม 2547 พัฒนาและนำเสนอ : น.ส.นิภา เข้มวจิ/น.ส.จิฎมนต์ ผลมะเดื่อ กลุ่มพัฒนาระบบสารสนเทศ ศูนย์เทคโนโลยีสารสนเทศและการสื่อสาร สป. ศท. โทร. 02281 98909 02626 5643-44 ต่อ 41 โทรสาร 22272 9241

ข้อ 35. จากการอ่านบทความข้างต้น ถ้าต้องการทำรายงานเรื่อง “ครูวิทยาศาสตร์ดีเด่น” หนังสือเล่มใดที่นักศึกษาควรอ่านเพิ่มเติม

- ก. กลยุทธ์การสอนของครูมืออาชีพ
- ข. ครูดีเด่น ผู้ส่งเสริมและพัฒนาการใช้ภาษาไทยประจำปี 2542
- ค. 272 แนวคิดการทำโครงการวิทยาศาสตร์
- ง. การสอนแบบสืบสวนสอบสวน (The Inquiry Method)

ข้อ 36. นักศึกษาคิดว่าบทความนี้เชื่อถือได้หรือไม่ เพราะเหตุใด

- ก. ได้ เพราะมีการอ้างอิงบุคคลที่น่าเชื่อถือ
- ข. ได้ เพราะเป็นบทความในหนังสือพิมพ์ไทยรัฐซึ่งมียอดจำหน่ายมากที่สุด
- ค. ไม่ได้ เพราะไม่มีข้อมูลเปรียบเทียบ
- ง. ไม่ได้ เพราะเนื้อหาสั้นเกินไป

ข้อ 37. ข้อใดต่อไปนี้เป็นเทคนิคการสอนที่สอดคล้องกับแนวคิดในบทความ

- ก. ครูให้นักเรียนทุกคนนำถั่วเขียวมาเพาะ สังเกตการเปลี่ยนแปลงและเขียนรายงานส่ง
- ข. ครูให้นักเรียนเขียนรูปของพืชล้มลุกชนิดใดชนิดหนึ่งและวาดส่วนประกอบต่างๆ
- ค. ครูให้นักเรียนเขียนภาพต้นไม้ที่นักเรียนชอบที่สุด
- ง. ครูให้นักเรียนเขียนชื่อต้นไม้ที่ปลูกในบริเวณบ้านของตนเอง

ข้อ 38. นายสุรชัย เป็นเจ้าหน้าที่ศูนย์วิจัยการยาง มีข้อมูลการกรีดยางว่าถ้าหากกรีดยางในเวลา 05.00 น. จะได้ปริมาณน้ำยางที่ 10ก.ก. / วัน ต่อมานายสุรชัยได้ทำการทดลองกรีดยางในเวลาที่แตกต่างกันเพื่อเปรียบเทียบปริมาณน้ำยางที่ได้ ปรากฏว่าถ้ากรีดยาง เวลา 02.00 น. จะได้ปริมาณน้ำยางที่ 15ก.ก. / วัน ถ้ากรีดยางเวลา 03.00 น. จะได้ปริมาณน้ำยางที่ 18ก.ก. / วัน และถ้ากรีดยางเวลา 04.00 น. จะได้ปริมาณน้ำยางที่ 13ก.ก. / วัน

จากเหตุการณ์ข้างสวนยางควรกรีดยางเวลาเท่าไร

- ก. เวลา 02.00 น.
- ข. เวลา 03.00 น.
- ค. เวลา 04.00 น.
- ง. เวลา 05.00 น.

- ข้อ 39.** จากข้อมูลในข้อ 38 นายสุรชัย ได้ศึกษาเพิ่มเติมในเรื่องต่างๆ นักศึกษาคิดว่าเรื่องใดที่น่าสนใจและควรสนับสนุน
- อายุของต้นยางพารากับปริมาณน้ำที่ได้
 - ราคาของพารา
 - ตลาดรับซื้อยางพารา
 - การแปรรูปผลิตภัณฑ์ยางพารา

อ่านบทความข้างล่าง แล้วตอบคำถามข้อ 40 – 41

“ในปัจจุบันนี้มีการโฆษณาสินค้าบุหรี ที่โรงงานยาสูบผลิตออกมาทางหนังสือพิมพ์ วิทยุและโทรทัศน์กันอย่างกว้างขวาง ผลของการโฆษณานี้ย่อมมีอิทธิพลจูงใจเยาวชนให้เสพติดบุหรีกันมากขึ้นอย่างไม่มีปัญหา จึงเป็นเรื่องที่น่าคิดว่า ถึงเวลาแล้วหรือยังที่ควรจะมีการควบคุมสินค้าบุหรี เพื่อลดการเสพติดบุหรีในหมู่เด็กและเยาวชนให้น้อยลงทางอ้อม”

ข้อ 40. ใจความสำคัญของบทความนี้กล่าวถึงเรื่องอะไร

- สิ่งเสพติดที่น่าควบคุม
- ผลของการโฆษณาบุหรี
- การโฆษณาบุหรี
- การควบคุมการโฆษณาบุหรี

ข้อ 41. นักศึกษาจะเลือกข้อใดเพื่อสนับสนุนบทความข้างต้นให้สมบูรณ์ยิ่งขึ้น

- บุหรีกับการสังคมสงเคราะห์
- ผู้สูบบุหรี่ใหม่
- มะเร็งปอด
- มาเลิกสูบบุหรีกันเถอะ

ข้อ 42. หากมีการสัมมนาในหัวข้อแนวทางการลดภาวะโลกร้อน ข้อใดควรปฏิบัติ

- ก. แสดงความเห็นว่ายกย่องกิจกรรมใดที่ช่วยลดภาวะโลกร้อนมาบ้าง
- ข. สอบถามผู้เข้าร่วมสัมมนาว่าภาวะโลกร้อนคืออะไร
- ค. เสนอแนะในการจัดกิจกรรมและรูปแบบของการสัมมนาในครั้งต่อไป
- ง. เสนอแนะการแต่งกายให้เข้ากับสภาวะโลกร้อน

ข้อ 43. หากนักศึกษาต้องการทราบความคิดเห็นของผู้อำนวยการ โรงเรียนมัธยมศึกษาในจังหวัดสงขลาต่อ แนวคิดในการปฏิรูปการศึกษาในแง่มุมต่างๆ เพื่อนำไปเสนอแนะต่อผู้บริหารระดับสูงขึ้นไปได้รับทราบ นักศึกษาจะใช้วิธีการใดเพื่อให้ได้ข้อมูลเชิงลึกที่สุด

- ก. ขอสัมภาษณ์แบบเผชิญหน้าผู้อำนวยการ โรงเรียนที่นักเรียนมีสถิติสอบเรียนต่อได้มาก ๆ 10 แห่ง
- ข. ใช้แบบสอบถาม ตั้งคำถามต่างๆ เกี่ยวกับประเด็นการปฏิรูปการศึกษา แล้วส่งให้ผู้อำนวยการ โรงเรียนทุกแห่งในสงขลาตอบ
- ค. ขอสัมภาษณ์แบบเผชิญหน้าผู้อำนวยการ โรงเรียนขนาดใหญ่/ใหญ่พิเศษ 5 แห่ง ขนาดกลาง/เล็ก 5 แห่ง
- ง. ขอสัมภาษณ์ทางโทรศัพท์ผู้อำนวยการ โรงเรียนขนาดใหญ่ สัก 10 แห่ง

ต่อไปนี้เป็นตัวอย่างบรรณานุกรมท้ายเล่มของหนังสือ เรื่อง การพัฒนาหลักสูตรและการสอน ของ บุญชม ศรีสะอาด

บุญชม ศรีสะอาด. (2549). การวิจัยเบื้องต้น. มหาสารคาม : มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ
 _____ . (2549). การพัฒนาการวิจัยโดยใช้รูปแบบ. ค้นคืนวันที่
 20 มีนาคม 2549 จาก <http://www.watpon.com>
 _____ . (2547). การพัฒนาครูในการวิจัยเพื่อปรับปรุงและพัฒนาผู้เรียน.
 มหาสารคาม : มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ

- ข้อ 44. ถ้าต้องการศึกษาผลงานของบุญชม ศรีสะอาด เพิ่มเติมควรทำอย่างไร
- ศึกษาเพิ่มเติมที่โรงพิมพ์มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ มหาสารคาม
 - ศึกษาเพิ่มเติมหนังสือและบทความที่แต่งโดย บุญชม ศรีสะอาด ฉบับพิมพ์ใหม่ล่าสุด
 - ศึกษาเพิ่มเติมที่เว็บไซต์ <http://www.watpon.com>
 - ศึกษาเพิ่มเติมจาก หนังสือ เรื่อง การพัฒนาครูในการวิจัยเพื่อปรับปรุงและพัฒนาผู้เรียน
- ข้อ 45. สารสนเทศใดต่อไปนี่ที่จำกัดสิทธิในการเข้าถึงข้อมูล
- ข้อมูลส่วนบุคคล
 - ข่าวสารทางราชการ
 - ข่าวรับสมัครงาน
 - ข้อมูลสถิติ
- ข้อ 46. พฤติกรรมของบุคคลใดได้รับการยกเว้นว่า ไม่ เป็นการละเมิดลิขสิทธิ์
- นักศึกษาถ่ายเอกสารคำบรรยายของอาจารย์ที่แจกให้ในชั้นเรียนไปขายให้กับเพื่อน ๆ
 - นักศึกษาถ่ายเอกสารภาพถ่ายในหนังสือศิลปะ เพื่อทำปกหนังสือรุ่น
 - เจ้าของค่ายเทปนำเพลงเก่าของนักร้องในค่ายมาทำใหม่ โดยไม่ได้แจ้งให้ผู้แต่งเพลง และนักร้องทราบก่อน
 - นายทอมอัดสำเนาละครจากโทรทัศน์แล้วนำมาเปิดชมทบทวนอีกครั้งเพื่อนำไปเขียนบทวิจารณ์ลงนิตยสาร
- ข้อ 47. สาธิต เจ้าหน้าที่บริการ โสตทัศนศึกษาสำเนา (Copy) ซีดีสารคดีเพื่อให้นักศึกษาใช้บริการในห้องสมุดได้อย่างทั่วถึง พฤติกรรมดังกล่าวถือเป็นการละเมิดลิขสิทธิ์หรือไม่ เพราะเหตุใด
- ไม่ละเมิด เพราะทำโดยไม่หวังผลกำไร
 - ไม่ละเมิด เพราะทำเพื่อเผยแพร่ข้อมูลในห้องสมุดเท่านั้น
 - ละเมิด เพราะไม่ได้ขออนุญาตเจ้าของงาน
 - ละเมิด เพราะเป็นการคัดลอกข้อมูลซ้ำหลายครั้ง

ข้อ 48. การนำผลงานของผู้อื่นมาประกอบการอ้างอิงควรปฏิบัติอย่างไร

- ก. สรุปข้อความเป็นคำพูดของตนเอง
- ข. ใส่เครื่องหมาย “.....” ข้อความที่คัดลอกมา
- ค. เขียนอ้างอิงในเนื้อหา
- ง. เขียนอ้างอิงในเนื้อหาและมีบรรณานุกรมท้ายเรื่อง

ข้อ 49. รูปแบบการอ้างอิงจากบทความวารสารข้อใดถูกต้อง

- ก. รังสรรค์ สุกันธา. (2543). “การรู้สารสนเทศ : จิตความสามารถที่จำเป็นเพื่อการเรียนรู้ตลอดชีวิต” วารสารครุศาสตร์. 28, 3 (มีนาคม-มิถุนายน) : 17-24
- ข. การรู้สารสนเทศ : จิตความสามารถที่จำเป็นเพื่อการเรียนรู้ตลอดชีวิต. (2543). รังสรรค์ สุกันธา. วารสารครุศาสตร์. 28, 3 (มีนาคม-มิถุนายน) : 17-24
- ค. รังสรรค์ สุกันธา. วารสารครุศาสตร์. 28, 3 (มีนาคม-มิถุนายน 2543) : 17-24. “การรู้สารสนเทศ : จิตความสามารถที่จำเป็นเพื่อการเรียนรู้ตลอดชีวิต”
- ง. รังสรรค์ สุกันธา. (28, 3). “การรู้สารสนเทศ : จิตความสามารถที่จำเป็นเพื่อการเรียนรู้ตลอดชีวิต” วารสารครุศาสตร์. (มีนาคม-มิถุนายน 2543) : 17-24

ข้อ 50. นักศึกษาควรปฏิบัติอย่างไรเมื่อนำภาพจากอินเทอร์เน็ตมาประกอบการอ้างอิง

- ก. ระบุที่มาไว้ได้ภาพ
- ข. ระบุที่มาไว้ในสารบัญภาพ
- ค. กล่าวขอบคุณไว้ในคำนำ
- ง. ระบุที่มาไว้ในบรรณานุกรม

ขอขอบคุณที่ท่านได้เสียสละเวลาอันมีค่าเพื่อตอบแบบทดสอบนี้

เฉลยแบบทดสอบ การรู้สารสนเทศของนักศึกษาคณะครุศาสตร์
มหาวิทยาลัยราชภัฏสงขลา

ข้อสอบ	เฉลย	ข้อสอบ	เฉลย
ข้อ 1	ง	ข้อ 26	ก
ข้อ 2	ค	ข้อ 27	ก
ข้อ 3	ก	ข้อ 28	ก
ข้อ 4	ข	ข้อ 29	ก
ข้อ 5	ง	ข้อ 30	ข
ข้อ 6	ค	ข้อ 31	ค
ข้อ 7	ก	ข้อ 32	ข
ข้อ 8	ก	ข้อ 33	ค
ข้อ 9	ข	ข้อ 34	ข
ข้อ 10	ง	ข้อ 35	ง
ข้อ 11	ข	ข้อ 36	ก
ข้อ 12	ค	ข้อ 37	ก
ข้อ 13	ข	ข้อ 38	ข
ข้อ 14	ง	ข้อ 39	ก
ข้อ 15	ค	ข้อ 40	ข
ข้อ 16	ข	ข้อ 41	ค
ข้อ 17	ค	ข้อ 42	ก
ข้อ 18	ข	ข้อ 43	ค
ข้อ 19	ข	ข้อ 44	ข
ข้อ 20	ง	ข้อ 45	ก
ข้อ 21	ก	ข้อ 46	ง
ข้อ 22	ก	ข้อ 47	ค
ข้อ 23	ข	ข้อ 48	ง
ข้อ 24	ข	ข้อ 49	ง
ข้อ 25	ข	ข้อ 50	ง

ภาคผนวก ง

หนังสือขอความอนุเคราะห์

ที่ ศษ 0522.15 (1)/30

มหาวิทยาลัยสุโขทัยธรรมราช
ตำบลบางพูด อำเภอปากเกร็ด
จังหวัดนนทบุรี 11120

5 เมษายน 2553

เรื่อง ขอบความอนุเคราะห์ให้นักศึกษาเก็บข้อมูลเพื่อการวิจัย

เรียน คณบดีคณะครุศาสตร์ มหาวิทยาลัยราชภัฏสงขลา

สิ่งที่ส่งมาด้วย แบบทดสอบเพื่อการวิจัยเรื่อง การรู้สารสนเทศของนักศึกษาคณะครุศาสตร์ มหาวิทยาลัยราชภัฏสงขลา จำนวน ชุด

เนื่องด้วยนางสุพิศ ศิริรัตน์ นักศึกษาระดับบัณฑิตศึกษา สาขาวิชาศิลปศาสตร์ แขนงวิชาสารสนเทศศาสตร์ มหาวิทยาลัยสุโขทัยธรรมราช ได้รับอนุมัติให้ทำวิทยานิพนธ์ เรื่อง การรู้สารสนเทศของนักศึกษาคณะครุศาสตร์ มหาวิทยาลัยราชภัฏสงขลา โดยมีศาสตราจารย์ ดร.ชุตินา สัจจามันท์ เป็นอาจารย์ที่ปรึกษาหลัก

ในการนี้นักศึกษาจำเป็นจะต้องเก็บข้อมูลเพื่อการวิจัยจากนักศึกษาชั้นปีที่ 1-5 คณะครุศาสตร์ มหาวิทยาลัยราชภัฏสงขลา ที่กำลังศึกษาในภาคเรียนที่ 1 ปีการศึกษา 2553

จึงเรียนมาเพื่อขอความอนุเคราะห์จากท่านในการอนุญาตให้นักศึกษาคำเนินการเก็บข้อมูลเพื่อการวิจัยตามวัน เวลา และรายละเอียดที่นักศึกษาเสนอมาพร้อมนี้ หวังว่าคงได้รับความพิจารณาจากท่านและขอขอบคุณมา ณ โอกาสนี้

ขอแสดงความนับถือ

(รองศาสตราจารย์ชำนาญ เขาวงกิตพิงค์)

ประธานกรรมการบัณฑิตศึกษาประจำสาขาวิชาศิลปศาสตร์

สาขาวิชาศิลปศาสตร์

โทร. 0 2504 8516-7

โทรสาร 0 2503 3564

ประวัติผู้วิจัย

ชื่อ	นางสุพิศ ศิริรัตน์
วัน เดือน ปีเกิด	29 มิถุนายน 2506
สถานที่เกิด	อำเภอระโนด จังหวัดสงขลา
ประวัติการศึกษา	ศิลปศาสตรบัณฑิต(บรรณารักษศาสตร์) มหาวิทยาลัยรามคำแหง กรุงเทพมหานคร พ.ศ. 2530
สถานที่ทำงาน	สำนักวิทยบริการและเทคโนโลยีสารสนเทศ มหาวิทยาลัยราชภัฏสงขลา
ตำแหน่ง	เจ้าหน้าที่บริหารงานทั่วไปชำนาญการ

